

Ο Μέγας Αλέξανδρος στα Ιεροσόλυμα

ού τούτον, προσεκύνησα, τόν δέ θεόν,
ού τήν άρχιερωσύνην ούτος τετίμηται

σελ.5

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Η αξιοπρέπεια είναι αόριστη.
Την παίρνεις και υαίνεις
χωρίς να ενσφύεις κανέναν.

σελ. 4

Σκότωσαν την Ηθική...

“ἦν δέ νύξ”
Ιωαν.13,30
“Τῷ καιρῷ ἐκεί-
νω... συμβούλιον
ἔλαβον πάντες οἱ
ἀρχιερεῖς καί οἱ πρε-
σβύτεροι τοῦ λαοῦ
κατά τοῦ Ἰησοῦ,
ὥστε θανατῶσαι
αὐτόν” (Ματ. 27,1).

σελ. 12

Ἅγιος Δημήτριος Γκαγκαστάθης ένας ταπεινός ιερέας του Χριστοῦ

σελ. 15

«Κραυγή αγωνίας για το Ουκρανικό»

Ο μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ σπάει τη σιωπή του για τις φρικαλεότητες που εκτυλίσσονται στην Ου-

σελ. 6

Μήνυμα Τριωδίου (Λόγια Θεοῦ για τα διαζύγια)

σελ. 6

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

σελ. 14

ΨΑΛΤΙΚΑ

- «Τοιούτος μὲν έπρεπε αρχιερεῖς;»
- Βχήκαν μαχαίρια!

σελ. 16

“Αἰώνιζου Τόν καλόν αἶώνα τῆς κρίσεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ Λ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 343-4 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΛΟΓΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2026

Το κηδειόχαρτο της Ελλάδος

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Το βλέμμα στην
ΥΠΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑ!

2025 Ο πληθυσμός της Ελλάδας ανέρχεται σε 9.938.844 άτομα. Επίσια μεταβολή περίπου -1,08%	2025 - 2026 71.200 μαθητές στην Α΄ Δημοτικού	2010 - 2011 115.000 μαθητές στην Α΄ Δημοτικού
 Οικογένειες με δύο παιδιά 406.000 (39%)	 Οικογένειες με τρία παιδιά 158.400 (15%)	

σελ. 7

ΟΧΙ!!! Και ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ; Ο Αρχιεπ. Αναστάσιος Ζήσηδες... ΕΛΕΟΣ!

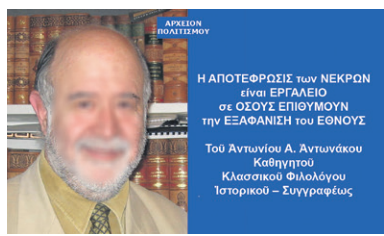
“Το δε αιρετικός, χωρι-
σμός έστιν από του Θεοῦ”
(Αββάς Αγάθων)
Είπατε μεγάλη, πολύ μεγάλη
κουβέντα υιέ μοναχέ Σεραφεῖμ/
Αβέρκιε, στο περιοποῦδαστο
άρθρο σας «Ο Πατριάρχης
Βαρθολομαῖος ως “ατυχές
θύμα του αρχεκάκου όφε-
ως”...» (παρόμοια εκτενή
επιστολή απέστειλε και ο
Αναστάσιος Αρχιεπίσκοπος
της Αλβανίας, γνωστός αι-
ρετικός Οικουμενιστής-τι

κρίμα! ξεχάσατε το Μασώνος!),
με προβληματίσατε και με σο-
κάρατε. Εδώ κάτι σοβαρό, είπα,
πρέπει να συμβαίνει, ή εἶστε
αγράμματος, αυτό δε σας φαί-
νεται, ή δεν καταλαβαίνετε τι
γράφετε, αυτό δεν το πιστεύω,

σελ. 8-9, 10-11

Ἡ ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων

«Γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γεν. 3, 19)

Με θλίψη παρατη-
ροῦμε τή «δαιμονική
επιδημία», όπου πολλοί
άνθρωποι, εἴτε «δημο-
φιλεῖς» εἴτε ἀπλοί, κα-
ταφεύγουν στην ἀποτέ-
φρωση τῶν σωμάτων,
χωρίς νά γνωρίζουν τά
ψυχοφθόρα ἀποτελέσματα που αὐτή ἔχει.

Ἡ Ἐκκλησία, ἀπέναντι σ΄ αὐτό τὸ θέμα,

Ἡ ἀντιχριστιανική Πο-
λιτεία φέρει μεγάλη
εὐθύνη, διότι με Νόμο
(4277/2014, ἄρθρ. 48
καί 49) δίδει τὸ δικαί-
ωμα σ΄ ὅσους θέλουν
νά προχωρήσουν
στην πράξη αὐτή.

σελ. 13-14

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Εἶναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα
διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι
δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

A) “Θα είμαστε ένας αριθμός...”

**B) ΑΧ, ΕΥΡΩΠΗ! «Δεν θα μείνει
ούτε πέτρα επάνω εις την πέτρα!»**

Γ) ΗΤΑΝ ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ

σελ. 3

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ Π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

(Συνέχεια από
το προηγούμενο φύλλο)
Γυναίκες από την Καρδίτσα με
πίκρα και αγανάκτηση διαμαρτυ-
ρήθηκαν προς την κυβέρνηση για
το εκκλησιαστικό δράμα και με
επιστολή έγραψαν:
«... Και οι πέτρες βοούν για τη
στυγερή ηθική δολοφονία 12
Αρχιερέων, που κοσμούν με την

ακέραη χριστιανική προσωπι-
κότητά τους την Εκκλησία και το
Έθνος μας. Ετιμωρήθησαν σαν
ταραχοποιοί, σαν όργανα σκο-
τεινών δυνάμεων, σαν επιζήμιοι

Ένας εκ των
12 διωχθέντων
42ο μέρος

σελ. 2

συνέχεια από τη σελ. 1

για τη ζωή και την ειρήνη της Εκκλησίας! Πόση διαστροφή, πόση σοφιστεία. Τι είδους σκευωρία!...

»... Με ψυχικό πόνο, πολλή αγωνία και αγάπη συνάμα για τη δοκιμαζόμενη Μητέρα μας Εκκλησία, αλλά και με ιερή αγανάκτηση κατά των επιβουλευομένων την ειρήνη, την ενότητα και την κατά Θεόν προκοπήν Της, υψώνουμε τη φωνή μας και παρακαλούμε τον καθένα, και ιδιαίτερα εκείνους που έχουν αρμοδιότητα στα φλέγοντα αυτά ζητήματα, να ιδή το εκκλησιαστικό θέμα σαν ατομικό, οικογενειακό, κοινωνικό, εθνικό, γιατί αλλοίμονο αν τη διοίκησι και τις τύχες της Εκκλησίας ρυθμίζουν ιδιοτελείς, στείροι πνευματικά και άπιστοι στην ουσία άνθρωποι, που καταρρακώνουν το κύρος Της...

»... Ως τότε η κατάφωρη αδικία, ως τότε η ανοχή, ως τότε τα σκάνδαλα; Κύριε, σώσε την Εκκλησίαν σου απ' τους εξωτερικούς και εσωτερικούς εχθρούς της, εκ λύκων λυμαινομένων αυτήν...».

(Υπογραφές Μητέρων Κοροθιτών)

Φοιτητές του Πανεπιστημίου Κομοτηνής, υπέγραψαν και ενεχείρισαν υπόμνημα στον Υπουργό Εσωτερικών Χριστόφορο Στράτο που εκείνες τις ημέρες επισκέφθηκε την πόλη τους και με το οποίο διατράνωναν τον πόνο και την αγωνία τους.

«Φοιτηταί της ακριτικής Κομοτηνής, συναισθανόμενοι την κρισιμότητα των καιρών και συμμετέχοντες ζωηρώς εις το εθνικόν δράμα αδελφών μας Κυπρίων, διακατεχόμεθα από βαθύτατον πόθον προς αποκατάστασιν των φλεγόντων εκκλησιαστικών θεμάτων και ποιούμεθα θερμήν την παράκλησιν όπως η λαοφίλητος Κυβέρνησις θέση τέρμα στην έκπτωσιν εκ της θέσεως των 12 ηθικών και αξίων της αποστολής των Ιεραρχών, αναλωσάντων την ζωήν των εις έργα εκκλησιαστικής, εθνικής και κοινωνικής ωφέλειας και δη ποικιλοτρόπως εργασθέντων εις τον τομέα της ηθικής και πολιτιστικής ανορθώσεως και εξυψώσεως της Ελληνικής νεολαίας, εδημιούργησε σάλον εις Ιερόν χώρον φοιτητικής μας ψυχής.

Αιτούμεθα επαναφοράν αυτών εις ποιμνιά των...».

Ομάς μεγάλη Φοιτητών Κομοτηνής (έπονται Υπογραφαί) Ακριβές αντίγραφον, Γκεβρέκης Γεώργιος, Φοιτητής Ιατρικής.

Εν Κομοτηνή τη 7/9/1974

Από τη Χαλκίδα έρχεται τηλεγράφημα με 1373 υπογραφές προς τον Πρωθυπουργό, τον Υπουργό και Υφυπουργό Παιδείας που ζητούν την επαναφορά των διωχθέντων μητροπολιτών και τον ποιμενάρχη των Νικόλαο, "ίνα συνεχίση το θεάρεστον και δημιουργικόν έργον του" ("ΕΚΚΛ. ΑΓΩΝΑΣ").

Ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος βλέποντας ότι η κυβέρνηση στο θέμα Εκκλησία δεν κάνει τίποτα και μάλλον είχε πιάσει χειρόφρενο, στις 6 Σεπτεμβρίου 1974 έστειλε μακροσκελές τηλεγράφημα στον ίδιο τον Πρωθυπουργό και Πρόεδρο της Κυβέρνησης Κων. Καραμανλή, ζητώντας να επιληφθεί προσωπικώς το εκκλησιαστικό θέμα (Τμήματα αυτού παραθέτουμε):

ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ,

«**Διαβεβαιώσατε Ελληνικόν λαόν και διεκηρύξατε ανά τα πέρατα του κόσμου, ότι η δικτατορία απεσκορακίσθη, ήδη, και ότι η δημοκρατία επανεπατίσθη εις την γενέτειράν της, την Ελλάδα.**

» **Αυτά και άλλα πολλά, από τινών ημερών, διθυραμβικώς, εξαγγέλλονται, αλλά και τα γεγονότα αποδεικνύουν και πιστοποιούν, ότι η Κυβέρνησις προσπαθεί να είναι συνεπής προς τας επαγγελίας της.**

» ... Πράγματι, από των πρώτων στιγμών, το Υπουργικόν Συμβούλιον, εις αλληπαλλήλους ολονυκτίους συνεδριάσεις, έλαβε γενναίας αποφάσεις, υπέρ αποκαταστάσεως τραγικών θυμάτων επαράτου επταετίας. Και επανηγύρισεν ουρανός τε και γη και ανεκουφίσθη το Έθνος και εσκίρτησεν η πατρίς εκ των, εν ακάρει, ληφθεισών εκεί των αποφάσεων. Και ενώ εις όλους ανεξαιρέτως τους τομείς πνέει η ζωοδόχος δημοκρατική αύρα, εις μίαν και μόνην περιοχόν συνεχίζεται η καταπίεσις. Εις ένα και μόνον χώρο πνέει ο αποπνικτικός λίβας του δεσποτισμού και αυταρχισμού. Είναι η κατά το τελευταίον ιδία οκτάμηνον δεινώς ταλαιπωρηθείσα και μέχρι καταποντισμού κλυδωνισθείσα Εκκλησία.

» ... θα υπενθυμίξη, εκτός των άλλων συμφορών, των κατά το τελευταίον οκτάμηνον πληξασών την Εκκλησίαν κυρίως, και πρωτίστως την υπ' αριθ. 7/74 συντακτικήν πράξιν, ήν μόνον Στάλιν, Μπέριαν και Βυσίνσκη ήτο δυνατόν να εμπνευσθούν.

» ... Πράγματι. Η δικτατορία, μη τολμών να συλλαμβάνη και να οδηγή επισκόπους ενώπιον των απαισίας μνήμης ανακριτικών τμημάτων της ΕΣΑ, πολλώ δε μάλλον να τους κρημνίξη από των θρόνων των δι' αποφάσεων εκιακίων στρατοδικείων, έσπενσεν εις αναζητήσιν σπεκουλάτορος. Και ως τοιούτον ανεύρε τον κ. Σεραφείμ. Αυτώ λοιπόν, ο δικτάτωρ ενεχείρησε την δολοφονικήν μάκαιραν της 7/74 συντακτικής πράξεως προς εκτομήν των γλωσσών και αποτομήν των κεφαλών εκείνων εκ των ιεραρχών, οίτινες ήσκησαν αυστηράν κριτικήν κατά των αυθαιρεσιών των τυράννων. Όμως, παρά ταύτα, ο κ. Σεραφείμ εξακολουθεί παραμένων ανενόχλητος, καθηήμενος, εν πάση ανέσει, επί του αιμοστάζοντος αρχιεπισκοπικού θρόνου, κλασανευχιζόμενος δια τας στυγεράς δολοφονικάς του πράξεις κατά εναρέτων συνεπισκόπων αδελφών του, πικρώς μετανοών διότι δεν εποίησατε ευρυτέραν χρήσιν της δολοφονικής του μακαίρας, προς ανασκολόπισιν παντός αντετιθεμένου ιεράρχου.

ΚΥΡΙΕ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΕ,

» **Ποιούμαι προς Υμάς θερμοτάτην έκκλησιν. Επιληφθήτε, προσωπικώς, του εκκλησιαστικού. Δεν αποτελεί τούτο δευτερευούσης σημασίας θέμα...**

» **Σήμερον, ιερά αλκάς παραμένει ακυβέρνητος, κινδυνεύουσα να προσκρούση επί σκοπέλων και υφάλων. Ευρισκόμεθα εγγύς τρομακτικού ναυαγίου. Οι καιροί ου μενετοί...**

» **Συνδρομή πάντων των επαιόντων και ανιδιοτελώς σκεπτομένων κληρικών και λαϊκών, μελετήσατε επισταμένως το εκκλησιαστικόν...**

» **Ελληνικός χριστιανικός λαός, ζωηρώς ενδιαφερόμενος δια τερματισμόν εκκλησιαστικού δράματος αναμένει πολλά από σημερινήν Δημοκρατικήν Κυβέρνησιν...**

Μετ' ευχών και τιμής

Ελευθερουπόλεως ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Τέτοιες αγωνιώδεις διαμαρτυρίες, από κάθε σημείο της χώρας στο αρχείο μας είναι κοντά στα εκατό. Και τοπικά (Λάρισα) είναι δεκάδες παρότι ο τύπος αρνούνταν πεισματικά να δημοσιεύσει. Τα αναφερόμενα δημοσιεύματα είναι από Αθηνών εφημερίδες και εκκλησιαστικά έντυπα.

Θα δημοσιοποιήσουμε ενδεικτικά ελάχιστα από Λαρισαίους για τα εν Λαρίση Μητροπολιτικά τεκταινόμενα, διότι γενικώς είναι άγνωστα, αφού δημοσιεύθηκαν μόνο σε εφημερίδες των Αθηνών. Ο λόγος; Οι εδώ (Λαρισαίοι) Εκδότες & Διευθυντές τα θεωρούσαν "αιρετικά!".

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Και όμως... γίνονται θαύματα!

Ένας νεαρός φλογερός στην πίστη αποφάσισε να ιερωθεί. Φλογερός ο ίδιος προσέτρεξε, να λάβει την ιεροσύνη από το φλογερότερο αγωνιστή τον προ ολίγων μηνών χειροτονηθέντα επίσκοπο Φλώρινας, π. Αυγουστίνου Καντιώτη.

Ο επίσκοπος Αυγουστίνος του συνέστησε να συνεχίσει τη φοίτηση, ώστε να αποκτήσει μια πλήρη κατάρτιση λειτουργική, πνευματική, κηρυκτική στην νεοσύστατη ιερατική **Θεολογική Σχολή - Ακαδημία** που την ίδρυσε και τη στελέχωσε με μεγάλα πνευματικά αναστήματα ο πνευματοφόρος αρχιεπίσκοπος **Ιερώννυμος Α΄ Κοτσώνης**.

Όπως και έγινε, για τις γιορτινές διακοπές του Πάσχα ο Ιερόπαις αυτός επέστρεψε για τις Πασχάλιες γιορτές στους δικούς του, με το υπερωκεάνιο **"Τίνος"**. Ο καιρός θαυμάσιος - ανοιξιάτικος, η θάλασσα γαλήνια - μπουνάτσα, το καράβι αρμένιζε ωσάν να τραγουδούσε και άζαφνα σπκώθηκε ένας αέρας που η έντασή του ξεπερνούσε τα 11 μποφόρ. Το ταρακούνημα ήταν κάτι φοβερό, γιατί αυτό το μεγαθήριο καράβι σέρνονταν σαν μια βάρκα. Τους ταξιδιώτες-τουρίστες, προσκυνητές, μαθητές και καθηγητές της σχολής κ.λπ. τους έπιασε πανικός, έβλεπαν το βέβαιο καταποντισμό.

Ο πλοίαρχος έδωσε εντολή στους ναύτες, για να ετοιμάσουν τις βάρκες και να έχουν έτοιμα τα σωσίβια, ώστε να μην υπάρξει κάποια εμπλοκή και έχουμε απώλειες.

Ο νεαρός ιεροσπουδαστής κάθονταν σε κάποια γωνία ήρεμος και αμέριμνος Σε κάποια στιγμή σπκώνεται και κατευθύνεται ανατολικά του πλοίου παράπλευρα του Καπετάνιου και άρχισε να σταυρώνει τον Ουρανό. Ανατολή - Δύση - Βορρά - Νότο. Μετά ανοίγει το σακ-βουαγιάζ, βγάξει ένα μπουκαλάκι (ήταν αγίασμα από τη Μεγαλόχαρη) και άρχισε να ραντίζει την αφρισμένη θάλασσα. Ο κόσμος και το πλήρωμα έλεγαν "άντε πάει αυτός". Τότε ακούστηκε να λέει τα του Χριστού! **ΠΕΦΙΜΩΣΟΝ ΘΑΛΑΣΣΑ!** Και μονομιάς ο αέρας σταμάτησε και η θάλασσα γαλήνεψε, ο πλοίαρχος, οι ναύτες και οι ταξιδιώτες που είδαν τα συμβαίνοντα, σάσισαν. Τι είναι τούτος! Ίσως αναρωτιότουσαν.

Τον πλησίασαν και τον ρώτησαν: **"Ποιος είσαι; Τι έκανες; Και πώς έγινε αυτό;"**. Η απάντησή του: **«Είμαι φοιτητής - υποψήφιος Ιερέας και με περιμένει ο Γέροντάς μου (π. Αυγουστίνος) να με χειροτονήσει!»**, και συνέχισε: **«Όταν εσείς πριν γελοούσατε, τώρα πανικοβλημένοι ζητούσατε βοήθεια, εγώ διάβαζα την παράκληση της Παναγίας μας και όταν ήρθα μπροστά, είπα: Κύριε, σώσε το πλήρωμα και το λαό!»**.

Αυτός ο θεοσεβής ιεροσπουδαστής είναι ο μετέπειτα Ιερέας π. **Δημήτριος Αλικάκος**, ο οποίος μας έχει διηγηθεί και ως Ιερέας πολλά ακόμα θαυμαστά.

A) “Θα είμαστε ένας αριθμός...”

Ό,τι προγραμματίζουν οι “εξουσίες”, το δρομολογούν και σιγά-σιγά με τη μέθοδο του σαλαμιού, βρίσκουν και βολικούς ανθρώπους που είναι πρόθυμοι να τους εξυπηρετήσουν και προχωρούν στην πραγμάτωσή τους.

Ξεκινούν με “ειρηνικό” τρόπο, αν δεν πιάσει, έχουν τους “απαλούς” εκβιασμούς, αν και τούτο αποτύχει, τότε μπαίνουν οι δυνάμεις καταστολής εφαρμόζοντας το “όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος”, και το κατορθώνουν για το “καλό” του πολίτη!

Το προείδε άραγε το έτος 2019 ο αρθρογράφος της εφημερίδας “ΤΟ ΠΑΡΟΝ” και έγραψε το: “Θα είμαστε ένας αριθμός...”.

Θα καταντήσουμε «... σαν τον κατάδικο που έχει στη... φόρμα του το... ταμπελάκι με το νούμερό του. Μην γελάτε, γιατί δεν είναι αστείο. Είναι η ωμή πραγματικότητα.

» Όπου κι αν πάει κανείς, τον έχουν φακελώσει με τον αριθμό του. Όποιον περιμένει στην ουρά, ολόκληρη στρατιά, τον φωνάζουν με το νούμερό του και με αυτό τον βρίσκουν στις καταστάσεις. Να περάσει ο... 1.246.788 και πάει λέγοντας...

» Για την Εφορία υπάρχει ο ΑΦΜ (Αριθμός Φορολογικού Μητρώου), για τα ασφαλιστικά ταμεία ο ΑΜΚΑ (Αριθμός Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης) και για την Αστυνομία και τις λοιπές... υπηρεσίες ο αριθμός ταυτότητας.

» Πατάει ο υπάλληλος, ο ελεγκτής, ο αστυνομικός το νούμερο του πολίτη και αμέσως έχει όλα τα στοιχεία του, τι χρωστάει στην

Εφορία, τι εκκρεμότητες έχει στο ασφαλιστικό του ταμείο.

Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε με τίποτα από το «Μεγάλο Αδελφό»...

Και είμαστε ακόμα στην αρχή... Θα ξέρει τι τρώμε, τι καλάμε, πού... γυρίζουμε... Τύφλα να 'χει το φακέλωμα της Αστυνομίας, με τον κακομοίρη τον ασφαλίτη που έτρεχε πίσω από τον «ύποπτο» πολιτικό, ιδιαίτερα της Αριστεράς, για να του δώσει ραπόρτο με ποιον συναντήθηκε κ.λπ. Το δόλωμα τότε ήταν ότι το φακέλωμα γινόταν για την... ασφάλεια του πολίτη!

Και σήμερα, για να κάνουμε εύκολα τη δουλειά μας. Με το... νούμερο να ανοίγει τις πόρτες...

Ο... εκσυγχρονισμός, όμως, δε σταματάει... Για το καλό μας...

Οι τρεις αριθμοί θα γίνουν ΕΝΑΣ, δέχτην για την ευκολία μας, για τον περιορισμό

της γραφειοκρατίας, για να μην είμαστε φορτωμένοι με τρία νούμερα.

Οι πληροφορίες από καλές πηγές λένε ότι είναι, για να βρίσκουν, όποιον θέλουν αμέσως, όπου κι αν είναι.

Είπαμε παραπάνω... Όλα γίνονται για την... ασφάλεια του πολίτη... Για την εξυπηρέτησή του!

Όλα για τον πολίτη γίνονται...»

Να που μας ήρθε και ο ΕΝΑΣ “ο προσωπικός αριθμός” και θα είναι “προσωπικός”, “εύκολος”, “ελαφρύς”, μην τον χάνουμε, μην τον ξεχνάμε!

B) ΑΧ, ΕΥΡΩΠΗ!

«Δεν θα μείνει ούτε πέτρα επάνω εις την πέτρα!»

Ο π. Ιουστίνος Πόποβιτς (τώρα άγιος της Εκκλησίας) υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους θεολόγους της εποχής μας, ήταν μεγάλος Ομολογητής της πίστεως, πατέρας της Σερβικής Εκκλησίας και φιλόσοφος του Αγίου Πνεύματος.

Φώναζε, πριν δεκάδες χρόνια, ότι η διεστραμμένη Δύση αργοπεθαίνει συμβολικά και κυριολεκτικά. Ο “θάνατος” του ευρωπαίου ανθρώπου είναι αναπόφευκτος, αφού αρνήθηκε το Θεό και έβαλε στη θέση του το “θεό” εαυτό του, να ποια είναι – έγραφε – η κατάληξή του:

«Ο ευρωπαίος άνθρωπος έφθασεν εις τον μοιραίον ίλιγγον, ωδήγησε τον υπεράνθρωπον εις την κορυφήν του πύργου της Βαβέλ του, θέλων να αποπερατώσει με αυτόν το οικοδόμημά του, αλλ’ ο υπεράνθρωπος ετρελλάθη ακριβώς επί της κορυφής και εκρημνίσθη εκ του πύργου. Και πίσω του ο

ίδιος ο πύργος κρημνίζεται και θρυμματίζεται δια των πολέμων και επαναστάσεων.

Ο Ευρωπαίος άνθρωπος έπρεπε κατ’ ανάγκην να τρελλαθή εις το τέλος του πολιτισμού του! ο Θεοκτόνος ήτο αδύνατον να μη γίνη αυτοκτόνος. Νύκτα, βαρεία νύκτα έχει καλύψει την Ευρώπη. Κρημνίζονται τα είδωλα της Ευρώπης και δεν είναι πολύ μακράν η ημέρα, κατά την οποίαν δεν θα μείνη ούτε πέτρα επάνω εις την πέτραν από την κουλτούραν και τον πολιτισμό της Ευρώπης, δια των οποίων αυτή ανήγειρε πόλεις και κατέστρεψε ψυχάς, εθεοποίησε τα κτίσματα και απέρριπτε τον Κτίστην!»

Μια μεγάλη αλήθεια, από ένα μεγάλο άνθρωπο, ένα μεγάλο άγιο και έναν ακατάμαχτο Ομολογητή της Ορθοδοξίας.

Γ) ΗΤΑΝ ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ

Πριν μισό αιώνα περίπου (27 Μαΐου 1979) μια μεγάλη δημοσιογράφος που ήταν παράλληλα ιδιοκτήτρια, εκδότρια και διευθύντρια (σήμερα οι εκδότες και ιδιοκτήτες δεν έχουν σχέση με δημοσιογραφία αλλά είναι εφοπλιστές, βιομήχανοι και...) της εφημερίδας “ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ” Ελένη Βλάχου έγραφε στο κύριο άρθρο της, μία ημέρα πριν να υπογραφεί η συνθήκη προσχώρησης της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (Ε.Ο.Κ.) στο Ζάππειο Μέγαρο: «Το μέλλον μας είναι εξασφαλισμένο αλλά άδοξο...».

«Είναι προβιβασμός ότι φεύγουμε απ’ αυτή τη μοναξιά την επικίνδυνη που ενθαρρύνει τους εσωτερικούς και τους εξωτερικούς εχθρούς, και φθάνομε σε μια νέα ασφαλέστερη γειτονιά και γινόμαστε μέλη – για πρώτη φορά στην Ιστορία μας – μιας οικογενείας. Και τι οικογενείας!

Της πιο εκλεκτής στον κόσμο. Κακά τα ψέματα, τα εκατοντάδες εκατομμύρια που κατοικούν τις εννέα χώρες που μας υποδέχονται είναι τα πιο πολιτισμένα της γης. Κάθε τόσο ακούμε και διαβάζομε παραλλαγές ενός παλαιού, επικίνδυνου μύθου.

Ενός μύθου που μας χαρίζει προτερήματα που δεν έχουμε, δυνατότητες που δεν διαθέτομε, και παρελθόν που δεν είναι αληθινό. Λέμε στα μικρά παιδάκια:

“Του Έλληνα ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει...”.

Και μεγαλώνει το παιδάκι, και διαβάζει την Ιστορία του τόπου του και ανακαλύπτει τους ζυγούς που η κακιά μοίρα επέβαλε επί αιώνες στην πατρίδα του... Τώρα, λέμε και γράφομε παραμύθια για το πόσο μας έχει ανάγκη η Ευρώπη, για το πόσο πιο “Ευρώπη” γίνεται με την άφιξη της Ελλάδος...

Και αύριο, όταν οι αντιπρόσωποι των εννέα χωρών, πρόεδροι, πρωθυπουργοί, υπουργοί, μας χαρίσουν τα θερμά λόγια που επιβάλλουν οι περιστάσεις, θα τα πάρομε τοις μετρητοίς και θα ζητωκραυγάσομε νικηφόρα συνθήματα...

Ας είναι, το βήμα είναι μεγάλο, ιστορικό, σωτήριο. Αρκεί να το καταλά-

βουμε μια ώρα αρχύτερα. Τελειώνουν τα λόγια και αρχίζουν οι εξετάσεις.

Ότι ο Έλληνας είναι ευφυής, ικανός, δραστήριος, είναι βέβαιο. Εκτός Ελλάδος, σε περιβάλλον εχθρικό ή αδιάφορο, υπερνικά άγριους συναγωνισμούς και επιβάλλεται σαν έμπορος, επιστήμων, πολιτικός. Διότι συγκεντρώνεται, σοβαρεύεται, εργάζεται. Αν κάνει το ίδιο και εδώ, δε θα μπορούμε μονάχα στην Ευρώπη, αλλά πολύ σπουδαιότερο, θα φέρομε την Ευρώπη στον τόπο μας.

Αλλιώς... το μέλλον μας είναι εξασφαλισμένο αλλ’ άδοξο. Θα μεταβληθούμε σιγά-σιγά σε ένα τεράστιο τουριστικό θέρετρο, ένα κέντρο ψυχαγωγίας για εκατομμύρια ξένους, με ένα λαό που θα ζει από τα ξενοδοχεία, τα μπαρ, τα μπουζούκια και τις μπουτίκ, ακολουθώντας τον ξεκούραστο κατήφορο που έχουμε ήδη πάρει...».

Χρόνο με το χρόνο έρχεται το “Αλλιώς...”. Όλες οι κυβερνήσεις βάδιζαν στο ίδιο μονοπάτι. Δηλαδή το να διώχνουν τον κόσμο από τα χωριά τους με τις “γλυκές” επιδοτήσεις.

Με τέχνη διπλωματικής έφεραν τα μνημόνια και έστειλαν τον κόσμο να εργαστούν πάλι στις “φάμπρικες”, για να ζήσουν και ερήμωσε η ύπαιθρος.

Με φακιρική δεξιοτεχνία, δέχτην ποσοτώσεις, συρρίκνωσαν τον πρωτογενή τομέα, πλαγίως έφεραν και τη Mercosur και τελευταία ήρθε και η “μητέρα όλων των συμφωνιών” με την Ινδία και έβαλαν τον ελληνικό πρωτογενή τομέα στο φέρετρο. Τώρα αναμένουμε το προτελευταίο στάδιο, να έρθει.

Η Σύνοδος της Ιεραρχίας στην πλατεία Κλαυθμώνος να ψάλλουν όλοι μαζί την εξόδιο ακολουθία, “οι την οδόν την στενήν βαδίσαντες”.

Θα τελειώσει το σκηνικό με τον “κατήφορο που έχουμε ήδη πάρει...”, όπως προείδε η “προφήτης” εκδότρια, η χώρα θα γίνει τουριστικό θέρετρο και οι ελάχιστοι γηγενείς που θα τα “κονομάνε” θα είναι γκαρσόνια στα μπαρ, τα μπουζούκια, τις μπουτίκ, οι καμαριέροι στα ξενοδοχεία.

Η φωνή του Καντιώτη ακούγεται εδώ και πενήντα χρόνια: «Η ΕΟΚ θα γίνει ο τάφος της Ελλάδος».

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Ο όρος αξιοπρέπεια είναι μια «ομπρέλα» που περικλείει κάτω από την πλατιά σκιά της έναν αριθμό κατανοπτών περιεχομένων.

Πρώτον, σημαίνει την ουσιαστική εσωτερική αξία του ανθρώπου. Δεύτερον, δείχνει πως αισθάνεται ο άνθρωπος για τον εαυτό του (αυτό δεν είναι αναγκαστικά και συνώνυμο με την εσωτερική αξία). Ο άνθρωπος έχει κάθε λόγο να αισθάνεται την αξία του, τη σημασία του, την παραδοχή και αναγνώρισή του στον κόσμο.

Αν εξετάσουμε πώς αισθάνεται ο άνθρωπος για τον εαυτό του, πολύ δυνατόν να έχει εσωτερική αξία και να μην αισθάνεται ότι αξίζει.

Και τρίτον, η αξιοπρέπεια εξετάζεται ως ιδιότητα που αποδίδεται στον άνθρωπο (απονέμεται από τους συνανθρώπους του). Η γλώσσα της αξιοπρέπειας περιέχει πολλές έννοιες που χρησιμοποιούνται ως συνώνυμες ή ταυτόσημες, για να περιγράψουν το κατ' εξοχήν περιεχόμενο του ανθρώπου με ανώτερη, αισθητή και επιβεβαιωμένη αξία. Η ευγένεια ήθους είναι ηθική αρετή, είναι λαμπρότης, μεγαλοσύνη, επιβλητικότητα, τιμή, αγάπη, παραδοχή, ελευθερία, ολοκλήρωση, αξία. Η λέξη «αξία» έχει διάφορες έννοιες. Ο Ξενοφών πραγματεύεται για την αξία του χρήματος στα έργα του «Κύρου Παιδεία» και «Οικονομικός».

Ο Πλάτων στους «Νόμους» και ο Αριστοτέλης στα «Πολιτικά» ομιλούν περί αξίας και τιμής. Η υγεία ως ζωτική αξία. Η φρόνηση που συνδυάζει τη θεωρητική γνώση και την πρακτική σύνεση. Το ηθικό αγαθό με την υπερβατικότητα της ιδέας του Θεού κατά τον Αριστοτέλη στα «Ηθικά Ευδήμεια». Ο άνθρωπος ως η κατ' εξοχήν αξία (και αυτό είναι το θέμα μας) με το αξιότιμο γνώρισμά του που είναι ο νους και η ενέργεια και είναι η πηγή της ευδαιμονίας του. Η ευδαιμονία είναι η τελειοποίηση του νου του και αποτελεί τον πυρήνα της προσωπικότητάς του.

Η ουσία της ηθικής αρετής συνίσταται στην τήρηση του μέτρου, στη «μεσότητα». Την έννοια της «μεσότητας» εφαρμόζει ο Αριστοτέλης σε όλα τα πεδία της ζωής του ανθρώπου. Το κοινωνικό πρόβλημα ο Αριστοτέλης το βλέπει ως πρόβλημα ηθικό. Ζητεί ενιαία παιδεία. Ο πολίτης εντάσσεται στην πολιτική κοινότητα, χωρίς να χάνει την προσωπικότητά του.

Οι αξίες της παλαιάς ηθικής, το Σωκρατικό πνεύμα, η αυτάρκεια της αρετής, η Πλατωνική ηθική αξιολογία, όλα αυτά συγχωνεύονται από τον Αριστοτέλη σ' ένα σύστημα αξιών που τόσο με τους εννοιολογικούς ορισμούς, όσο και με τον πλούτο των αξιών προσδιόρισε επί αιώνες την πορεία του ηθικού στοχασμού. Η φιλοσοφία των αξιών αρχίζει από τον Kant μ' όλο που ο ίδιος μιλάει για «σκοπούς». Ήδη ο Αριστοτέλης στο έργο του «Ηθικά Νικομάχεια» λέγει ότι κάθε θεωρητική και πρακτική ενέργεια του ανθρώπου κατατείνει προς ένα «τέλος», ένα «σκοπό».

Εκείνο όμως που ενδιαφέρει τον Αριστοτέλη είναι το περιεχόμενο του σκοπού που είναι αγαθό και αναφέρεται στην ευδαιμονία. Σημαντική υπήρξε η συμβολή του Β.Η. Lotze (19^{ος} αιώνας) στο πρόβλημα των αξιών.

Στο έργο του ο «Μικρόκοσμος» (3 τόμοι) έθεσε το ερώ-

τημα: «Ποια είναι η θέση του ανθρώπου στο σύμπαν»; Ο Lotze είπε ότι οι ιδέες εκφράζουν το αληθές ον κι έχουν καθολική κι ανεξάρτητη ισχύ πέραν χώρου και χρόνου. Η φιλοσοφία του αφήνει χώρο για τον Παντοδύναμο Θεό. Την έννοια του απολύτου πνεύματος, το Θεό, τη δέχεται ως προσωπικότητα που είναι ζώσα αγάπη και το ηθικό ιδεώδες. Και τελειώνει σε μια πλατωνική-χριστιανική Μεταφυσική με τις λέξεις «ο Θεός γνωρίζει τούτο καλύτερα». Υπάρχει ασφαλώς και η «διαβάθμιση των αξιών» από ξένους φιλοσόφους (τον περασμένο αιώνα) – που σκόπιμα προσπερνάμε την αναφορά τους, για λόγους στενότητας χώρου της εφημερίδας μας – κι επιβάλλεται ν' ακούσουμε τι λέει για τις αξίες ο Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος, ο φιλόσοφος του Νεότερου Ελληνισμού.

«Ο άνθρωπος» σαν απόλυτη αξία είναι σ' όλες τις προσπάθειές του δημιουργός κι εκφραστής της ελευθερίας και της αξιοπρεπειάς του. «Ο άνθρωπος ξεχωρίζει από όλα τα αντικείμενα και πλάσματα ως πνεύμα συνειδέναι» μας λέγει ο Ι. Θεοδωρακόπουλος. «Το πνεύμα είναι γίγνεσθαι, αυτενεργός κίνηση, αυτοσυνείδηση. Μέσα στην αυτοσυνείδησή του πνεύματος πάλι αποκαλύπτεται η αληθινή ουσία του ανθρώπου, ο τελικός του σκοπός. Κι ο τελικός σκοπός του ανθρώπου δεν είναι μόνο το να γνωρίσει τον κόσμο του πνεύματος και των αξιών, αποτελείται από τα πνευματικά δημιουργήματα: το δίκαιο, την τέχνη, την πολιτεία, την επιστήμη, τη θρησκεία, τη φιλοσοφία, την οικονομική και πνευματική πραγματικότητα».

Κάνει αρχικό διαχωρισμό γνώσεως και βουλήσεως. Με τη γνώση σώζει ο άνθρωπος λογικά τα φαινόμενα και τα πράγματα. Με τη βούλησή του πάλι ο άνθρωπος ανακαλύπτει τον κόσμο των «ηθικών αξιών» που είναι νέος κόσμος και μ' αυτό ξεπερνά ή αναιρεί, κατά τον Έγελο, την απλή φυσικότητά του.

Στην «Εισαγωγή στον Πλάτωνα» λέγει ο Ι. Θεοδωρακόπουλος: «Η ψυχή αποκαλύπτει την εσωτερικότητά της με τους αντικειμενικούς σκοπούς του πνεύματος. Στην έννοια του σκοπού συνδέεται θετικά και η πράξη και εντάσσεται και η κατ' αξίαν ανθρώπινη συμπεριφορά και η αξιοπρέπεια. Το ηθικό πρόβλημα τίθεται από τη νόηση του ανθρώπου, προβάλλει στη ζωή αιτήματα, τα οποία, όταν εκπληρωθούν, η ζωή του ανθρώπου προχωρεί πέραν από τη φυσική του κατάσταση και δημιουργεί έναν κόσμο αξιών που υψώνουν τον άνθρωπο στην αξιοπρέπεια και την ελευθερία του».

Η τελευταία γενική θεώρηση του προβλήματος των αξιών από τη φιλοσοφική σκοπιά του (Ι.Θ.) πλουτίζει πολύ τη μάθηση. Λέγει: Η θεωρία των Αξιών έδειξε ότι το νόημα του ανθρώπου έγκειται εις το να πραγματοποιηθεί αξίες. Δεν είναι η φύσις αλλά ο πολιτισμός, η σφαίρα εκείνη, όπου πραγματοποιούνται και ισχύουν οι αξίες. Ο πολιτισμός είναι ως σύνολο ένα αγαθό κι ως αγαθό είναι συνυφασμένο με αξίες, με σύστημα αξιών και μέσα σ' αυτό διαρρέει η ζωή του ανθρώπου.

* Ο Γεώργιος Ν. Ξενόφορος είναι Λογοτέχνης-Ποιητής, Ιστορικός Μελετητής, Συγγραφέας

ΑΝΟΙΞΗ ΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Αν τύχει κάποια άνοιξη να βρεθείς σε κάποιο δάσος να περπατάς ρομαντικά, μέσα στην τόση ομορφιά, και νάσαι όλο χαρά, στίψε αυτί ν' αφουγκραστείς κάπου θ' ακούσεις κλάμα.

Κάποιο ρυάκι εκεί κοντά θα τρέχει λυπημένο, θα κελαρίζει κλαίγοντας και θάναι δακρυσιμένο.

Ήσυχια μόνο θα κυλά δάκρυα θάναι τα νερά κλαίει, γιατί ν'αι μόνο του με σύντροφο τον πόνο του.

Κι' είναι το κλάμα καθαρό σαν το κυλαριστό νερό.

Αν δεις μέσα στις φυλλωσιές τα πουλιά να φτερουγίζουν, να φαίνονται όλα χαρωπά χόρτα, λουλούδια και πουλιά.

Και νάσαι εξάισια Σκέψου ό,τι χωρίς νερό Δε θα υπήρχαν ούτ' αυτά.

Όλη αυτή η ομορφιά να ξέρεις είναι λύπη, από νερό ποτίζεται τα δάκρυά του πίνει.

Αγάπη είναι τα νερά δικό μου είναι το κλάμα κι αυτό το ποταμάκι είναι μια γνήσια αγάπη.

Κι αν έχεις μέσα σου ψυχή θα κλάψεις δίπλα του και σύ.

(Από την ποιητική συλλογή
"ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ"
Ποιητής: Δελλήλιος Βρυλάτης
Εκδόσεις "ΝΕΑ ΣΚΑΛΑ")

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 343-344
ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ- ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2026

Ιδιοκτήτης Εκδότης
Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τσισιόπουλος
ΣΥΝΤΑΞΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισσα
Τηλ.: 2410 284644
Τηλ.: 2410 554068

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

Ο Μέγας Αλέξανδρος στα Ιεροσόλυμα

**οὐ τοῦτον, προσεκύνησα, τὸν δὲ θεόν,
οὗ τὴν ἀρχιερωσύνην οὗτος τετίμηται**

Η πιο σημαντική πηγή για την επίσκεψη του μεγάλου Αλεξάνδρου στα Ιεροσόλυμα είναι το έργο Ιουδαϊκή Αρχαιολογία, του Ιουδαίου ιστορικού Φλαβίου Ιωσήπου ή Γιωσέφ μπεν Ματιτιάχου (37-100 μ.Χ.), το οποίο γράφτηκε τετρακόσια περίπου χρόνια μετά το θάνατο του Μακεδόνα βασιλιά. Σύμφωνα λοιπόν με τον Ιώσπη, όταν ο Αλέξανδρος βρισκόταν στην περιοχή της Φοινίκης και πολιορκούσε την Τύρο, ζήτησε προμήθειες από τον Ιουδαίο αρχιερέα Ιαδδούς των Ιεροσολύμων. Ο αρχιερέας απάντησε ότι οι Ιουδαίοι είχαν ορκιστεί μη βαστάζουν όπλα κατ' αὐτοῦ, καὶ τούτους ἔως ἂν ᾗ Δαρεῖος ἐν τοῖς ζῶσιν μὴ παραβήσονται φήσαντος¹. Ο Αλέξανδρος εξοργίστηκε και απειλούσε να στραφεί εναντίον του αρχιερέα και των Ιουδαίων. Μετά από επτά μήνες πολιορκία της Τύρου η πόλη καταλήφθηκε και ο Αλέξανδρος προχώρησε στην πολιορκία της Γάζας. Η πόλη έπεσε μετά από δύο μήνες πολιορκία. Τότε ο Μακεδόνας στρατηλάτης στράφηκε προς το εσωτερικό της Ιουδαίας, τα Ιεροσόλυμα. Ο Ιαδδούς τρομοκρατήθηκε λόγω της ανυπακοής του προς τον Αλέξανδρο. Διέταξε όλο το λαό να κάνει ικεσίες και θυσίες προς το Θεό. Ο Θεός όμως ειδοποίησε τον αρχιερέα, με όνειρο, να έχει θάρρος, να στολίζει την πόλη και να ανοίξει τις πύλες. Όλοι έπρεπε να ντυθούν με λευκά ενδύματα, ενώ οι ιερείς και ο ίδιος ο αρχιερέας θα έπρεπε να συναντήσουν τον Μακεδόνα, σύμφωνα με τους κανόνες του τελετουργικού τους, χωρίς κανένα απολύτως φόβο². Διαναστάς δὲ ἐκ τοῦ ὕπνου ἔχαιρέν τε μεγάλως ο Ιαδδούς και ετοιμάστηκε να συναντήσει το στρατηλάτη. Τον Αλέξανδρο, στην πορεία του προς τα Ιεροσόλυμα, συνόδευαν και Φοίνικες και Χαλδαίοι, οι οποίοι πίστευαν ότι, μαζί με τους Μακεδόνες, θα μπορούσαν να λεπλάτσουν την πόλη, λόγω της απειθείας της. Ο αρχιερέας μαζί με το λαό περίμεναν τον ελληνικό στρατό έξω από την πόλη, στην τοποθεσία Σαφείν. Ο Αλέξανδρος, μόλις αντίκρυσε το πλήθος να τον περιμένει, πλησίασε μόνος του, προσκύνησε τον αρχιερέα και τον ασπάστηκε³. Οι Ιουδαίοι χάρηκαν πάρα πολύ με την αντίδραση του στρατηλάτη, ενώ ο στρατός του νόμισε ότι ο αρχηγός τους είχε χάσει τα λογικά του. Μόνο ο Παρμενίωνας είχε το θάρρος να τον ρωτήσει για την αλλόκοτη αυτή ενέργειά του. Γιατί, ενώ όλοι προσκυνούσαν τον Αλέξανδρο, αυτός προσκύνησε τον αρχιερέα; Τότε ο στρατηλάτης του απάντησε: «Δεν προσκύνησα το πρόσωπο του αρχιερέα, αλλά το Θεό, ο οποίος τον τίμησε με το αξίωμα του αρχιερέα»⁴. Μάλιστα ο Μακεδόνας στρατηλάτης συνέχισε την εξήγηση για αυτήν του την περιεργή πράξη φανερώνοντας, στον αγαπημένο του φίλο και στρατηγό, ότι το Θεό αυτόν είχε δει, φορώντας τα ίδια άμφια, σε όνειρο, όταν ήταν στο Δίον της Μακεδονίας. Τότε τον είχε παροτρύνει, με θάρρος, να εισβάλει στην Περσική αυτοκρατορία και ότι θα νικούσε με τη βοήθειά του.

Στη συνέχεια, ο Αλέξανδρος μπήκε στην πόλη και με την καθοδήγηση του αρχιερέα προσέφερε θυσία στο Ναό του Σολομώντα. Κατόπιν, του έδειξαν

το βιβλίο του προφήτη Δανιήλ, το απόσπασμα που αναφέρει ότι η Περσική αυτοκρατορία θα καταλυθεί από έναν Έλληνα. Ο στρατηλάτης ικανοποιήθηκε με αυτά που γράφονταν και δήλωσε πρόθυμος να ικανοποιήσει οτιδήποτε του ζητούσαν. Ο Ιαδδούς ζήτησε το προνόμιο οι Ιουδαίοι να ζουν σύμφωνα με τους πατροπαράδοτους νόμους τους και να μην αποδίδουν τη φορολογία του εβδόμου έτους, του λεγόμενου 'Σαββατικού'⁵. Μάλιστα τα προνόμια αυτά επεκτάθηκαν και στους Ιουδαίους των περιοχών της Βαβυλώνας και της Μηδίας. Θα πρέπει να διευκρινισθεί, ότι κατά τη διάρκεια του σαματικού ή σαββατικού έτους η γη έμενε κέρσα και απαγορευόταν το όργωμα, το φύτευμα και το μάζεμα της σοδιάς. Αυτό γινόταν κάθε επτά χρόνια με εντολή του Κυρίου και αναφέρεται με λεπτομέρειες στο Λευτικό⁶.

Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί τι εξιστορείται στο βιβλίο του Δανιήλ. Ο προφήτης Δανιήλ είδε, σε όραμα, ένα κριάρι με δύο μεγάλα κέρατα, το ένα ψηλότερο από το άλλο, να εξουσιάζει όλη την κτίση και κανένα θηρίο να μην μπορεί να αναμετρηθεί μαζί του. Ξαφνικά όμως ένας τράγος, με ένα κέρατο ανάμεσα στα μάτια του, έτρεξε με δύναμη κατά του κριαριού και το συνέτριψε. Τότε το κέρατο του τράγου μεγάλωσε πάρα πολύ μέχρι που έσπασε σε τέσσερα σημεία⁷. Ενώ ο προφήτης Δανιήλ απορούσε για το όραμα που, μόλις είχε δει, του εμφανίστηκε ο αρχάγγελος Γαβριήλ και του είπε: «Ο κριός που είδες με τα κέρατα είναι ο βασιλιάς των Μήδων και των Περσών, ενώ ο τράγος είναι ο βασιλιάς των Ελλήνων και το κέρατό του το μεγάλο ανάμεσα στα μάτια του είναι ο ίδιος ο πρώτος βασιλιάς τους. Όταν θα καταρρεύσει αυτός, θα φυτρώσουν από κάτω τέσσερα κέρατα, θα εμφανισθούν τέσσερις βασιλείς από το έθνος του αλλά δεν θα έχουν τη δύναμη εκείνου»⁸. Αυτό το απόσπασμα διαβάστηκε στο Μέγα Αλέξανδρο, όταν επισκέφτηκε τα Ιεροσόλυμα⁹. Το βιβλίο του Δανιήλ σύμφωνα με τους περισσότερους ερμηνευτές της Π.Δ. και την Ιουδαϊκή Συναγωγή γράφτηκε από τον ίδιο τον προφήτη Δανιήλ τον 6ο αι. π. Χ.¹⁰ τριακόσια περίπου χρόνια, πριν επαληθευτούν τα γεγονότα.

Τα παραπάνω γεγονότα της προσκύνησης του αρχιερέα και της εισόδου του Αλέξανδρου στα Ιεροσόλυμα δεν αναφέρονται καθόλου στο σύγγραμμα του Αρριανού (2ος αι. μ. Χ.) Αλεξάνδρου Ανάβασις¹¹, στο έργο του Quintus Curtius Rufus (1ος αι. μ. Χ.), Historia Alexandri Magni¹² καθώς και στους Βίους Παράλληλους του Πλούταρχου. Ο Αρριανός, αφού περιέγραψε με λεπτομέρειες την πολιορκία της Τύρου και της Γάζας, αναφέρει ότι ο στρατηλάτης συνέχισε την εκστρατεία του στην Αίγυπτο¹³. Την ίδια ακολουθία των γεγονότων διηγούνται ο Rufus¹⁴ και ο Πλούταρχος¹⁵. Γιατί λοιπόν τα προηγούμενα γεγονότα αναφέρονται μόνο από έναν Ιουδαίο Ισραηλίτη, τον Ιώσπη και τι σημασία είχαν για τον Ιουδαϊκό λαό; Ο Ιώσπη έβαλε τον Αλέξανδρο, που δεχόταν προσκύνηση από όλους τους κατακτημένους λαούς, να γονατίσει μπροστά σε έναν Ιουδαίο, προσκυνώντας

το Θεό τους. Άρα, κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του, το στρατηλάτη τον βασάνιζε το ερώτημα για το ποια θεότητα τον προστάτευε και του υποσχέθηκε στο Δίον την εκπλήρωση των σχεδίων του. Τώρα όμως το ταξίδι του βρήκε αληθινό νόημα. Η εκστρατεία αυτή απέβηκε ταξίδι αναζήτησης του θείου και η επίσκεψη στα Ιεροσόλυμα έγινε βίωση της αποκάλυψης του Θεού. Ο Ιώσπης λοιπόν όρισε τον Αλέξανδρο ως υπέρητη της θείας βούλησης.

Στην Π.Δ. είχαμε και άλλη μία προσκύνηση αλλόθρησκου και αλλοφύλου σε αντιπρόσωπο του Θεού των Ιουδαίων. Ο βασιλιάς της Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσορας προσκύνησε το Δανιήλ, επειδή του εξήγησε ένα όνειρό του και ομολόγησε ότι: ο Θεός ὑμῶν αὐτός ἐστὶ Θεὸς θεῶν καὶ κύριος τῶν βασιλέων¹⁶. Και στις δύο περιπτώσεις λοιπόν οι βασιλιάδες προσκύνησαν τους ανθρώπους εκείνους που ήταν μεσίτες του Θεού και τους βοήθησαν να συνειδητοποιήσουν τις θεϊκές αποκαλύψεις που δέχτηκαν. Οι κατακτητές της οικουμένης

του αρχαίου κόσμου υποτάχθηκαν στον ένα Θεό, το Θεό των θεών και Κύριο των βασιλιάδων, για να συνειδητοποιήσουν ότι η εξουσία που τους δόθηκε, παραχωρήθηκε από τον απόλυτο κύριο του κόσμου, το Θεό των Ιουδαίων.

Δε γνωρίζουμε λοιπόν σίγουρα αν ο Αλέξανδρος επισκέφτηκε ποτέ τα Ιεροσόλυμα ή, αν εισήλθε στην πόλη, του διάβασαν την προφητεία του Δανιήλ. Ή ακόμη και αν του έδειξαν την προφητεία, πείστηκε ότι αναφερόταν σε αυτόν. Δυστυχώς οι πηγές δεν μας διαφωτίζουν σε αυτό. Ο μόνος που αναφέρει την επίσκεψη του Αλεξάνδρου στα Ιεροσόλυμα, το έκανε εσκεμμένα, για να προβάλλει ότι ο Αλέξανδρος, όπως και οι προκάτοχοί του, κατέκτησε την οικουμένη επειδή το θέλησε ο Θεός του Ισραήλ, ο μόνος αληθινός κοσμοκράτορας. Στον παραπάνω σκοπό τον βοήθησε και η προφητεία που ήδη είχε γραφτεί στο βιβλίο του Δανιήλ. Ο μεγάλος λοιπόν αυτός στρατηλάτης, με αυτόν τον τρόπο, εντάχθηκε στη βιβλική κατανόηση και θεώρηση της παγκόσμιας ιστορίας που έγραψε ο Ιώσπηος.

(Υποσημειώσεις)

1 Ιώσπηος, Ιουδαϊκή Αρχαιολογία 11, 318.

2 Ο. π. 11, 326-327.

3 Ο. π. 11, 331: προσελθὼν μόνος προσεκύνησεν τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἀρχιερέα πρώτος ἠπάσατο.

4 Ο. π. 11, 333: οὐ τοῦτον, εἶπεν, προσεκύνησα, τὸν δὲ θεόν, οὗ τὴν ἀρχιερωσύνην οὗτος τετίμηται.

5 Ο. π. 11, 338: τοῦ δ' ἀρχιερέως αἰτησαμένου χρήσασθαι τοῖς πατρίοις νόμοις καὶ τὸ ἔβδομον ἔτος ἀνεῖσφορον εἶναι, συνεχώρησεν πάντα.

6 Λευτ. 25, 3-4: ἔξ ἑπτα σπερείς τὸν ἀγρὸν σου καὶ ἔξ ἑπτα τεμεῖς τὴν ἀμπελὸν σου καὶ συνάξεις τὸν καρπὸν αὐτῆς. τῷ δὲ ἔτει τῷ ἔβδομῳ σάββατα, ἀνάπαυσις ἔσται τῇ γῆ, σάββατα τῷ Κυρίῳ· τὸν ἀγρὸν σου οὐ σπερείς καὶ τὴν ἀμπελὸν σου οὐ τεμεῖς.

7 Δαν. 8, 3-9.

8 Ο. π. 8, 15-22.

9 Ιώσπηος, Ιουδαϊκή Αρχαιολογία 11, 337.

10 Βλέπε Ν. Παπαδόπουλος, Σύντομος εισαγωγή εις την Παλαιάν Διαθήκην, Αθήνα 1995, σ. 140 και Π. Μπρατσιώτης, Εισαγωγή εις την Παλαιάν Διαθήκην, Αθήνα 1993, σσ. 431-438.

11 Αρριανός, Αλεξάνδρου Ανάβασις, Α. G Roos & G. Wirth: "Flavii Arriani quae exstant omnia vol. 1." (έκδ. Teubner), Leipzig 1967.

12 Quintus Curtius Rufus, Historia Alexandri Magni, Florentia 1478.

13 Αρριανός, Αλεξάνδρου Ανάβασις, 2, 2.21-2.27.

14 Rufus, Historia Alexandri Magni, 4, 6-7.

15 Πλούταρχος, Βίοι Παράλληλοι: Αλέξανδρος, 25-27.

16 Δαν. 2, 47.

«Κραυγή αγωνίας για το Ουκρανικό»

συνέχεια από τη σελ. 1

κρανία. Συνέντευξη στον Γιώργο Θεοκάρη Με γλώσσα αιχμηρή δεν διστάζει να χαρακτηρίσει την απόδοση της αυτοκεφαλίας ως ένα «**κανονικό έγκλημα**». Θέτει ένα αμείλικτο ερώτημα προς τους πρωτεργάτες της ουκρανικής κρίσης: «**Πώς κοιμούνται αυτοί οι άνθρωποι**;». Μια αποκλειστική μαρτυρία που αναδεικνύει τον βαθύ πόνο μιας ψυχής που αρνείται να συμβιβαστεί με την αντικανονικότητα και τη βαρβαρότητα. **Δημοσ:** Σεβασμιότατε ευλογείτε. Καταρχήν για τις καταγιστικές εξελίξεις στην εκκλησία της Ουκρανίας, με τις λεπλάσιες ναών, αρπαγή λειψάνων που μεταδίδουν ακόμα και τα διεθνή μεγάλα πρακτορεία ειδήσεων ανά τον κόσμο... Τι έχετε να σχολιάσετε εσείς; Εννών στην εκκλησία του Ονούφριου, αυτά που γίνονται εις βάρος των μοναστηριών και ναών που ανήκουν στην Εκκλησία του Μητροπολίτη Ονούφριου.

Μητρ. Κυθήρων: Μάλιστα. Λοιπόν, αγαπτή μου, λυπούμαι. Μαθαίνω, πληγώνεται η ψυχή μου και πληγώνεται και η καρδιά κάθε ορθοδόξου. Πρόκειται για βαρβαρότητες, πρόκειται για απαίσιες ενέργειες. Δεν είναι χριστιανοί αυτοί. Δεν είναι άνθρωποι. Δεν είναι τίποτε δηλαδή, οι οποίοι τόσο σκληρά φέρονται κατά των Ορθοδόξων, κατά της Ορθοδόξου Κανονικής Εκκλησίας της Ουκρανίας υπό τον Μακαριώτατο κύριο Ονούφριο. Έχω πάρει θέση για αυτό το θέμα από το 2018-19 που ήμουν συνοδικός μητροπολίτης και το συζητούσαμε αυτό τακτικά στη Διαρκή Ιερά Σύνοδο. Λέγαμε τον προβληματισμό μας όλοι εκεί για αυτό το πράγμα που θα γινόταν θα γινόταν η αυτοκεφαλία σε αχειροτόνητους, σε οχισηματικούς, σε αναθεματισμένους και λοιπά. Αυτό το συζητούσαμε όλη τη χρονιά.

Μητρ. Κυθήρων: Το 2019 τον Οκτώβριο, μετά την τακτική σύνοδο που κάναμε, προσετέθη μία ημέρα έκτακτης συνόδου που δυστυχώς ο Μακαριώτατος εισιγήθηκε για την αυτοκεφαλία της Ουκρανίας υπό τον Επιφάνιο. Αντέδρασα τότε μέσα εκεί, και άλλοι αρχιερείς αντιδράσανε για αυτό το θέμα. Αλλά μετά, χωρίς να γίνει ψηφοφορία –ούτε φανερή, ούτε κρυφή, ούτε δια ανατάσεως χειρών– αλλά επειδή μίλησαν και αρκετοί υπέρ της αυτοκεφαλίας (μπορεί να μίλησαμε όλοι μαζί 33 και όλοι οι υπόλοιποι δεν είχαν μιλήσει, δεν είχαν εκφραστεί), την ώρα που ήταν Σάββατο και έφευγαν –μερικοί είχαν φύγει– συνετάσσετο δελτίο τύπου. Εκεί στο δελτίο τύπου, σαν να γινόταν ψηφοφορία. Μα δεν είναι στο δελτίο τύπου, δεν κάνουμε ψηφοφορία. Απλώς καταγράφεται αυτό και κατεγράφη ότι αποφάσισε η Εκκλησία της Ελλάδος. Αυτό λοιπόν μετεδόθη, ότι έλαβε απόφαση η Εκκλησία της Ελλάδος. Εγώ διαφώνησα και το έγγραφα

μετά και λέω: δεν ελήφθη κάποια απόφαση από την Ιεραρχία, δηλαδή με ψηφοφορία. Αυτό το είχε πει και ένας μητροπολίτης, είπε “αν θέλετε απόφαση να κάνουμε ψηφοφορία”. Δεν έγινε.

Δημοσ: Τον μνημονεύουν όλοι οι αρχιερείς της Ελλαδικής Εκκλησίας τον Επιφάνιο;

Μητρ. Κυθήρων: Δεν το ξέρω. Δεν νομίζω. Εγώ δεν τον μνημονεύω πάντως. Νομίζω ότι αρκετοί δεν τον μνημονεύουν. Πέρασε στα δίπτυχα αλλά εγώ προσωπικά δεν το αποδέχομαι, δεν τον μνημονεύω και δεν επικοινωνώ και με εκείνους που έχουν συλλειτουργήσει. Δεν θέλω να συλλειτουργήσω, γιατί θεωρώ ότι αυτό το πράγμα είναι αντικανονικό και βλέπετε τα αποτελέσματα τώρα. Έχουμε γεγονότα πρωτοχριστιανικής εποχής, ολοκαύτωμα έχουμε των τριών αιώνων των διωγμών. Φοβερό. Και αυτοί οι οποίοι πρωτοστάτησαν έχουν μεγάλη ευθύνη ενώπιον του Θεού.

Δημοσ: Ίσως να το μετάνιωσαν λέτε αυτοί που πήραν την απόφαση για την αυτοκεφαλία;

Μητρ. Κυθήρων: Είχα ακούσει ανεπισημώς ότι το μετάνιωσαν, αλλά πρέπει αυτό το πράγμα να το πουν ευσταθώς και να άρουν όλο αυτόν τον διωγμό, ο οποίος γίνεται εις βάρος του κανονικού μητροπολίτου και της κανονικής ιεραρχίας και του πιστού λαού που είναι εκατομμύρια.

Δημοσ: Βεβαίως, βλέπουμε εικόνες από το πρακτορείο Reuters που πραγματικά μας κάνουν να μείνουμε άναυδοι. Κακοποιούν πιστούς, κληρικούς. **Πώς κοιμούνται αυτοί οι άνθρωποι** οι οποίοι πρωτοστάτησαν;

Μητρ. Κυθήρων: Σας το λέω με ιερή αγανάκτηση αυτό, σας το λέω από καρδιάς. Εγώ στις εγκυκλίους μου Πρωτοχρονιάτικη, Χριστουγεννιάτικη– μνημονεύω πάντοτε αυτό το θέμα, ότι εδώ πρόκειται περί κανονικού εγκλήματος. Είναι φοβερό και βλέπουμε τα αποτελέσματα. «**Εκ του καρπού το δένδρον γινώσκειται**» δεν είπε ο Χριστός; Ορίστε, τα βλέπετε αυτά.

Δημοσ: Πάντως ο Μητροπολίτης Ονούφριος δεν έχει δημιουργήσει προβλήματα στην εκκλησία της Ουκρανίας. Είναι ένας φιλήσυχος μητροπολίτης.

Μητρ. Κυθήρων: Τον ευλαβούμε βαθύτατα και τον μνημονεύω με όλη μου την καρδιά.

Δημοσ: Ευχαριστώ πολύ Σεβασμιότατε.

Μητρ. Κυθήρων: Δεχτείτε αυτό τον πόνο της ψυχής μου, γιατί πονάω πάρα πολύ. Να δώσει ο Θεός να λήξει αυτό το δράμα του ουκρανικού λαού. Το δράμα είναι φοβερό.

Δημοσ: Σαφέστατα, θα μεταφερθεί στο «Βήμα Ορθοδοξίας». **Ευχαριστώ πολύ**

Μήνυμα Τριωδίου (Λόγια Θεού για τα διαζύγια)

**Επιστολή
για τους εν Χριστώ αδελφούς
έν τῷ κόσμῳ διαβιούντες.**

Νὰ παρακαλᾶμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς δώσει ἅγια γλῶσσα, ἅγιο στόμα, νὰ μὴ πληγώνουμε, νὰ μὴ στεναχωροῦμε ἄνθρώπους. Ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος λέει: Ἔχε τὸ στόμα σου γλυκό, τὴ γλῶσσα σου γλυκιά, γὰ νὰ ἔχεις φίλους ὅλους τοὺς ἄνθρώπους».

Πολλὰ διαζύγια μὲ τὴ γλῶσσα, πολλές φιλίες χαλοῦνε μὲ τὴ γλῶσσα. Νὰ παρακαλᾶμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς δώσει ἅγια γλῶσσα, ἅγιο στόμα. Πρὶν μιλήσουμε ὅλοι μας νὰ μὴν ξεχνοῦμε τρία πράγματα. Πρῶτον, πὸ καλὰ κερδίζουμε κάτι μὲ τὴν καλοσύνη παρὰ μὲ τὴ βία, τὴ διπλωματία καὶ ἄλλα μέσα. Ἡ καλοσύνη εἶναι τὸ χρυσοῦ κλειδί ποὺ ἀνοίγουν ὅλες οἱ σκουριασμένες κλειδαριές. Δεύτερον, πρὶν μιλήσουμε...νὰ μὴν ξεχνοῦμε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ Ἑλληνικὸς λόγος: «Πιὸ καλὰ κερδίζουμε κάτι μὲ τὸ χαμόγελο παρὰ μὲ τὸ σπαθί». Τὸ σπαθί κόπτει τὰ πάντα, δὲν εἶναι τίποτα. Τὸ χαμόγελο εἶναι μιὰ μικρὴ καμπύλη, διορθώνει ὅμως χίλια δυὸ στραβὰ πράγματα. Τρίτον, πρὶν μιλήσουμε, νὰ μὴν ξεχνοῦμε αὐτὸ ποὺ λέει μιὰ ἀραβικὴ παροιμία: «Ὁ γλυκομίλητος μπορεῖ νὰ θηλάσει καὶ λέαινα». Ἐχει μεγάλη δύναμη ὁ καλὸς ὁ λόγος.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Πλανᾶς ἔζησε στὴν Ἀθήνα. Περνοῦσε πολλὰς φορὲς μπροστὰ ἀπὸ ἕνα κατάστημα, ὅπου ἦταν τσαγκάρης καὶ ἦταν κομμουνιστὴς καὶ αὐτοὶ εἶχαν σκοπὸ νὰ ἐπικρατήσουν τὸ 1946-48 στὴν Ἀθήνα, νὰ σφάξουν ὅλους τοὺς Ἕλληνες. Πέραγε ὁ Ἅγιος : «Καλημέρα παιδί μου». Λυσοροοῦσε αὐτὸς, τίποτα, ἄλλη φορὰ «καλημέρα παιδί μου, τί κάνεις; τί;». Πέρασε, κάποτε νικηθῆκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, πῆγε τοῦ ἔβαλε μετάνοια, ἦταν αὐτὸς κομμουνιστὴς ἄθεος καὶ λέει : «ἄμα σφάξουν τοὺς ἱερεῖς στὴν Ἀθήνα, αὐτὸν τον παππούλη δὲ θὰ τὸν ἀφήσω νὰ τὸν πειράξουν».

Ἐνας μοῦ εἶπε : «Ζοῦσα μιὰ ἄστατη ζωὴ, ἔκανα ἁμαρτίες, γύριζα νύχτες. Κάποτε πῆρα τὰ χρήματα ποὺ εἶχα, τὰ ἔπαιξα, πῆγα καὶ τὰ ἔχασα». Λέω στὴ γυναῖκα μου : «ἔχασα τὰ χρήματα ὅλα». Αὐτὴ μου λέει : «εἶσαι καλά;» λέει ὁ ἄνθρωπος : «εἶμαι καλά, ἀλλὰ ἔχασα τὰ χρήματα». Καὶ αὐτὴ μου λέει : «μὴ στενοχωριέσαι, ἄς τὰ ἔχασες. Μοῦ φτάνει ποὺ εἶσαι καλά ἐσύ». Μόλις τὰ ἄκουσα αὐτά, μοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος, διαλύθηκα. Καὶ πῆρα

ἀπόφαση νὰ διορθωθῶ. Καὶ ἔγινε πρώτη οἰκογένεια, ἀπὸ μιὰ κουβέντα. Ἐχει δύναμη ὁ λόγος, ὁ καλός.

Μία αἰτία διαζυγίου εἶναι ἡ γλῶσσα. Ἄλλη αἰτία διαζυγίου εἶναι ἡ ἀφέλειά μας. Τί θὰ πεῖ αὐτό; Ἐχεις ἕνα παράπονο μὲ τὴ γυναῖκα σου; Πᾶς τὸ λὸς στὸν κουμπάρο, στὸ φίλο ποὺ δὲν ἔχει ἐκμεθύεια καὶ πάει καὶ τὰ λέει καὶ μεγαλώνει τὸ κάσμα. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώσει αὐτὰ ποὺ ἄκουσε, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἄκουσε. Θὰ βάλει δικὰ του. Γι' αὐτὸ ἕνας σοφὸς εἶπε: «Αὐτὸ ποὺ εἶπες, ἔγινε. Ὅπως ὅμως τὸ εἶπες, δὲν ἔγινε ποτέ». 2 // 2

Ὁ λαός, νὰ μᾶς προφυλάξει νὰ μὴν εἴμαστε ἀφελεῖς καὶ λέμε τὰ μυστικά μας στὸν καθένα, λέει τρία πράγματα :

πρῶτον, «κανείς δὲν κρατᾶει καλύτερα ἕνα μυστικὸ ἀπὸ ἐκείνον ποὺ τὸ ξέρει παντελῶς. Ἐνα μυστικὸ, ποὺ τὸ ξέρουν τρεῖς, γὰ νὰ μείνει μυστικὸ, πρέπει, νὰ πεθάνουν δύο. Φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ τὸ μάθαν χίλιοι». Πολλὰ διαζύγια...

Ἐνας ἄλλος λόγος διαζυγίου εἶναι ὅτι σήμερα στὴν οἰκογένεια ὑπάρχουν νόμοι πνευματικοί, ποὺ ἂν δὲν τηρηθοῦν, θὰ διαλυθεῖ ἡ οἰκογένεια. Ὅπως καὶ στὴ φύση ὑπάρχουν νόμοι. Παραδείγματος χάριν, ὁ νόμος τῆς φυγοκέντρου δυνάμεως. Ὅδηγεῖς, φτάνεις σὲ μιὰ στροφί, ἂν δὲν κόψεις τὴν ταχύτητα, θὰ σὲ πετάξει ἔξω. Λειτουργεῖ ὁ νόμος. Καὶ στὴν οἰκογένεια ὑπάρχουν νόμοι. Γιὰ τὸν ἄντρα, ἡ γυναῖκα του πρέπει νὰ ἔχει τὴν πὸ ὑψηλὴ κορυφή. Καὶ μετὰ οἱ γονεῖς, τὰ ἀδέρφια του καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Γιὰ τὴν γυναῖκα, ὁ ἄντρας της πρέπει νὰ ἔχει τὴν πὸ ὑψηλὴ κορυφή καὶ μετὰ οἱ γονεῖς της, τὰ ἀδέρφια καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ὑπάρχουν ἱεραρχίες, ἅμα δὲν τηρηθοῦν αὐτὰ, τελειώνει ἡ οἰκογένεια, ἔχουμε ἕνα πρόβλημα στὴν οἰκογένεια καὶ ἂν ἡ γυναῖκα λέει : «ἐγὼ θὰ πάω νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου τί θὰ κάνουμε, θὰ πάω νὰ ρωτήσω τοὺς ἀδερφοὺς»... Τί λές;...

Ἐύχομαι σὲ ὅλους τοὺς δικούς σας ἐν τὸν νῦν αἰῶνα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἐύχομαι νὰ ἐλέει ὁ Θεὸς ὅλο τὸν κόσμον. Ὁ Κύριος ποὺ εἶναι ὁ Μέγιστος καὶ Ὑψιστος, ὁ Μοναδικὸς καὶ Ἀνεπανάληπτος, Εἰρηνάρχης, Εἰρηνόδωρος καὶ Εἰρηνοποιός, νὰ χαρίσει εἰρήνην σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ἀμήν.

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟ ΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Με σκοπό να εγκωμιάσω την Παναγία, θα ανοίξω το στόμα μου και αμέσως θα γεμίσω από το Άγιο Πνεύμα και θα ψάλλω στη Βασίλισσα και Μητέρα μας.

Αγνή Μητέρα Παναγία, είσαι το ζωντανό βιβλίο του Χριστού, γιατί σ' αυτό ο Υιός σου και Θεός γράφει τί θέλει από σένα, και εσύ τα εκτελείς όλα με τον καλύτερο τρόπο. Αλλά είναι γραμμένες και οι δικές σου προσευχές που απευθύνεις στον Υιό σου και Κύριο για το καλό των ανθρώπων, οι οποίοι καταφεύγουν σε σένα ζητώντας τη βοήθειά σου.

Το βιβλίο αυτό είναι κλειστό και σφραγισμένο από το Άγιο

Πνεύμα, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να κατανοήσει σε βάθος τις μυστηριώδεις βουλές του Θεού, παρά μόνο όσο του είναι δυνατόν. Έτσι, αυτό το βιβλίο σου το έκανε δώρο ο Θεός και είναι δικό σου, κατάδικό σου.

Καθώς σε βλέπει ο μέγας Αρχάγγελος Γαβριήλ, βλέποντας το μεγαλείο σου και τις αρετές που σου χάρισε ο Θεός, σε εγκωμίασε με τούτα τα λόγια:

Χαίρε Εσύ που είσαι το δοχείο της χαράς, διότι έχεις όλη τη χαρά, πλημμυρισμένη η ύπαρξή σου όλη από χαρά, αλλά και τη μεταβίβαση στους πιστούς που δέονται σε σένα και ζητούν ό,τι

έχουν ανάγκη. Με σένα θα καταργηθεί η κατάρρα που φώλιασε σ' όλη την ανθρωπότητα από την παράβαση της Εύας και θα έρθει σ' όλους η χαρά του Παραδείσου που θα φέρει ο Χριστός, πρωτίστως και κυρίως με τις δικές σου πρεσβείες.

Μητέρα μας, καλή μας Μητέρα.

Όλοι σε αγαπάμε και αισθανόμαστε τόση χαρά και αγαλλίαση, όταν επικοινωνούμε μαζί σου! Είσαι η ενδοξότερα και τιμιότερα από όλους.

Χαίρε, Μητέρα μας γλυκιά! Χαίρε Μητέρα, Χαίρε!

Σπύρος Σουρτζής

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το κηδεύατο της Ελλάδος

«Άνθρωποι που έχουν μέσα τους μεγαλειό, δεν ασχολούνται με την πολιτική» (Αλμπέρ Καμύ).

Και ας συμπληρώσουμε κι εμείς τον ταπεινό μας λόγο: «ό,τι πιο χαμερπές και ελεεινό στην ανθρώπινη πιάτσα (πάντα υπάρχουν εξαιρέσεις) θα το συναντήσετε στην κοινότητα των πολιτικών...».

Όποιες καλοπροαίρετες ευχές και αν δώσουμε, φίλοι αναγνώστες, αντίκρισμα δε θα έχουν. Γιατί, ας μη ξεχνάμε, ότι ακυβέρνητοι «κυβερνώντες» επέλεξαν νομοθεσία «Σοδόμων και Γομόρρας» και συνεπώς, ο Μέγας Νομοθέτης θα αναγκασθεί να μας θυμίσει τί έπαθαν οι Σοδομίτες: «πυρ και θείον κατέκαυσεν αυτούς». Αυτό είναι το τίμημα για μας, όσο και αν δεν το πιστεύουμε. Οι ευχές λοιπόν για «ευτυχές το νέο έτος» είναι του κακού μας του καιρού...

Για του λόγου το αληθές, ας διαβάσουμε ένα «πένθιμο οδοιπορικό» όσο και διεισδυτικό, κείμενο όσων συμβαίνουν στη χώρα μας, από έναν εύστοχο και αντικειμενικό δημοσιογράφο της εφημερίδας «Δημοκρατία», κ. Αλκιβιάδη Κεφαλά:

«Και ιδού το κατόντημα: Στα χωριά, η σιωπή είναι εκκωφαντικότερη του θορύβου της πόλης. Δρόμοι άδειοι, χωρίς παιδιά, χωρίς νέους, χωρίς ζωή. Στις κολόνες, αναρτημένα δεκάδες «κηδεύατα», πρόσωπα που φεύγουν ένα-ένα κάθε εβδομάδα. Έτσι μετριέται ο χρόνος πια, με κηδεύες, όχι με γιορτές, όπως παλιά. Ραγισμένοι πέτρινοι τοίχοι σπιτιών. Στέγες γκρεμισμένες, παράθυρα άδεια, αυλές πνιγμένες στα αγριόχορτα. Σπίτια που φύλαξαν γενιές, τώρα στέκουν κουφάρια, με μοναδικό ένοικο τις αναμνήσεις. Το καφενείο, η ψυχή του χωριού, «έσβησε». Στη θέση των φωνών, του γέλιου, της παρέας, υπάρχει η σιωπή. Τραπέζια καλυμμένα με σκόνη, καρέκλες πεταμένες, πόρτες σπασμένες, επιγραφές ξεθωριασμένες... τα παλιά εργοστάσια σκελετοί. Σκουριασμένα σίδερα, τζάμια θρυμματισμένα, στέγες που χάσκουν στον ουρανό... Στα χωράφια η γη δε δίνει στάρι, λάδι, κρασί, μόνο αγριόχορτα φυτρώνουν...»

Η δυστοπία δεν είναι ατύχημα. Προμελετημένες πολιτικές επιλογές, διαλύουν την Ελλάδα για κέρδος και μίζα. Στόχος δεν είναι να στηριχθεί η παραγωγή, στόχος είναι να σταματήσει. Να φύγουν οι νέοι, να αδειάσουν τα σπίτια, να εγκαταλειφθούν τα χωράφια, ώστε να πουληθεί η γη φθηνά στους ξένους σε εταιρείες. Γη ποτισμένη με αίμα, μόχθο και μνήμη χαρίζεται...

Ο ηγεμόνας είναι αντινατιβιστής, θέλει μόνο ξένους. Ο τόπος γνωρίζει ερήμωση... Του φτάνουν οι νεογραικόλοι μαφιόζοι,

ΟΠΕΚΕΠΕΔΕΣ, γαλάζιες και πράσινες ακρίδες... Η Ελλάδα μοιάζει με νεκροταφείο ζωντανών. Ένα μοιρολόγι που σβήνει σιγά-σιγά, παίρνοντας μαζί του κι εμάς. Γιατί δε γίνεται μόνο ο τόπος, κίνονται η ψυχή μας, η ταυτότητά μας, οι ρίζες μας. Κάθε ερειπωμένο σπίτι, κάθε θάνατος, κάθε παιδί που ξενιτεύεται, κάθε χωράφι που ξεραίνεται, είναι κομμάτι της δικής μας απώλειας».

Ο ΑΚΑΤΑΛΟΓΙΣΤΟΣ

“Ακαταλόγιστος” ο Έλληνας Πρωθυπουργός. Στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του για την καινούργια χρονιά, μεταξύ των άλλων φληναφημάτων μας είπε: «Η συνεννόηση στις μεγάλες αλλαγές είναι η προτεραιότητά μας στη σύγχρονη Ελλάδα...». Ποια όμως είναι αυτή η συνεννόηση και η σύγχρονη Ελλάδα;

Μήπως ήθελε να πει ότι οι αλλαγές θα γίνουν με τη συνηνοχή και σύμπραξη από μέρους μας; Να συνεργαστούμε δηλαδή και εμείς, να αποδεχθούμε και να συναινέσουμε να εποικισθεί η χώρα από τις ορδές των λαθρομεταναστών μουσουλμάνων, τους οποίους καλοδέχονται και εγκαθιστούν μόνιμα στη χώρα; Να ξεπουληθεί η ύπαιθρος σε ξένες εταιρείες και σε ολιγάρχες, για να κτίσουν ξενοδοχεία και πολυτελείς βίλες; Για να γεμίσουν κάμποι και βουνά από ανεμογεννήτρια και πλιακά πάρκα;

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΥ

Τί απορείτε υποκριτικά και διαμαρτύρεστε όψιμα όψιμα, για την ανήλικη βία; Ανίκανοι μπτραλοίς της πατρίδας και της νεολαίας; Κολλαριστοί νεκροθάφτες της σώφρονος Παιδείας; Ποιοι έδωξαν από τα Σχολεία τον παπά, την ιστορία, τις εθνικές εορτές, τους Τρεις Ιεράρχες και τόσα άλλα της Παιδείας του γένους; Ποιοι διεστραμμένοι πολιτικοί εγκέφαλοι κήρυξαν τον πόλεμο εναντίον του μαθήματος των Θρησκευτικών; Ποιών οι ζωώδεις μούρες των αριστερόστροφων γκαρίζουν μετά μανίας, έξω το κατχηπτικό απ’ το Σχολείο και... μέσα η βία, οι ξυλοδαρμοί, τα μαχαιρώματα, τα ναρκωτικά με τα βαποράκια; Οι ληστείες 12χρονων παιδιών; Γιατί απορείτε απαίδευτοι πολιτικοί, που τα παιδιά μας κατόντησαν παραβατικοί των Εξαρχείων και κουμπουράδες του Σικάγου; Τί καλό να περιμένεις, όταν η ακτιβίστρια νεοειδολωλάτρισσα κ. Κατερίνα, εκ προθέσεως επιλογή εκείνου του άλλου ενοίκου του Μαξίμου, σε επίσκεψη νηπιαγωγείου, δίδαξε τα παιδάκια των 3-4 ετών πώς θα μπορούν... να αλλάξουν φύλο; Εκείνη που απαγόρευσε να ακουστεί ο Εθνικός Ύμνος από το Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών; Εκείνη που μας άφησε... πολιτιστική κληρονομιά, όταν ήταν πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας, το βρώμικο ερειπίονα στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, στίγμα και θέαμα αισχύνης των ιδεολογιών τους; Αλήθεια δεν βρέθηκε τότε

ένας ευαίσθητος Έλληνας να της υπενθυμίσει ότι οι Έλληνες δημιούργησαν Ακροπόλεις και όχι ερειπίωνες; Εκείνη. Εκείνη και τόσα άλλα; Ποιοι οδηγούν τον Ελληνισμό στο δρόμο του αφανισμού και του θανάτου;

ΟΙ ΑΝΘΕΛΛΗΝΕΣ

Οι ανθέλληνες πολιτικοί, φανατικοί πράκτορες της Νεοταξικής υποκουλτούρας του κατεστημένου εθνομηδενισμού, δεν αφήνουν τίποτα όρθιο. Αναποδογυρίζουν κάθε σταθερή και δοκιμασμένη χιλιετιών αξία και ιστορία παραδόσεων, για να επιβάλουν τη βίαιη επέλαση του άψυχου μετανθρώπου της woke κουλτούρας.

Στον απηνή πόλεμό τους προτεραιότητα έχει ο ύπουλος διωγμός της Εκκλησίας του Χριστού που έρχεται αντίθετη με τα ανίερα σχέδιά τους. Όμως «σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζεις», κ. Μπτσοτάκη. Μην το ξεχνάς αυτό, μια και δεν έχεις δίπλα σου ένα σοφό συνεργάτη να σου το θυμίζει.

ΑΣ ΒΙΑΣΤΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ

Ας βιαστούμε λοιπόν (ας προσευχηθούμε μη χάνει την ψυχή του) να αντικατασταθεί, πριν μας αντικαταστήσει ο ίδιος από λαθρομετανάστες τζιχαντιστές, εργάτες γης που ήρθαν, για να μείνουν». Πριν η χώρα γίνει ένας απέραντος τουριστικός χώρος ζάμπλουτων Ευρωπαίων και μη, με τους εναπομείναντες Έλληνες να καταντήσουν σερβιτόροι, τις Ελληνίδες καμαριέρες και τους νοικοκυραίους αγρότες, εκτοπισμένους σε φαβέλες.

«Η Κυβέρνηση, μετά τους αγρότες, μετά τους ιδιοκτήτες ταξί, μετά τον ΟΣΕ, μετά τα ΕΛΤΑ, τώρα μελετά να διαλύσει και τα ΚΤΕΛ, με πρόσχημα μιας υπαρκτής ή ανύπαρκτης κοινοτικής οδηγίας» (Μανώλης Κοττάκης).

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΙΖΟΝΤΩΝ

Εκτός απ’ το μίσος της φυλής των ευρωπαίων για τους Έλληνες, μας προέκυψε και το μίσος της φυλής, της για πρώτη φορά Αριστεριζόντων. Αυτοί μισούν κάθε τί που θυμίζει Ορθόδοξη Ελλάδα. Μισούν την Εκκλησία, την Αγία Τριάδα, το Σταυρό, τους Αγίους, το Έθνος, τους Χριστιανούς, την Ορθοδοξία, τον εκκλησιασμό, την προσευχή, το 1821, τις παρελάσεις, τους παπάδες, την πατρίδα, τους Φιλοσόφους, τους ήρωες, τους Μάρτυρες, την Παιδεία, την Ιστορία, την Παράδοση, την Αριστεία, τα Αρχαία Ελληνικά, τον Πολιτισμό, το Στρατό, την καριέρα, την πρόοδο, την Περιουσία των άλλων, την επιχειρηματικότητα, τις επενδύσεις. Μισούν τα πάντα και όλα. Τα μόνα που αγαπούν είναι ο εαυτός τους, η Βενεζουέλα, η Χαμάς, οι λαθρομετανάστες μουσουλμάνοι, τζιχαντιστές, το τίποτα και το μηδέν, εξ ου και εθνομηδενιστές.

“ΧΡΙΣΤ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ”

του Στυλ.
Λαγουρού

ή θεολογικά είστε ακατάρτιστος και αυτό το βρίσκω απίθανο. Διότι η λέξη **αιρετικός** δεν είναι μια απλά λεκτική έκφραση, αλλά, η πιο επιεικής έκφραση για ένα χριστιανό, είναι **ύβρις!** Τα Εγκυκλοπαιδικά Λεξικά περί αυτού αναφέρουν (έτσι ενδεικτικά κάποια). Αιρετικός είναι αυτός, **“που ανήκει σε ή σχετίζεται με θρησκευτική αίρεση”** (Χρηστικό Λεξικό Α.Α., τόμος 1^{ος} σελ. 124). **“Οπαδός αίρεσης, κυρίως θρησκευτικής, αυτός που παρεκκλίνει ή δεν συμμορφώνεται με τα καθιερωμένα”** (Πάπυρος Larousse, τόμ. 1^{ος}, σελ. 42). **“Πιστός που ομολογεί θρησκευτικές απόψεις, οι οποίες αποκλίνουν από το επίσημο θρησκευτικό δόγμα”** (Μπαμπινιώτης, τόμ. 1^{ος}, σελ. 47).

Ήταν τέτοιος ο **Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος;** Κατά τη Θεολογική και Δογματική άποψη θα μας-σας κατατοπίσει ο πιο ειδικός στο θέμα, ο καθηγητής Πανεπιστημίου Παναγ. Μπούμπης στο βιβλίο του **“Κανονικό Δίκαιον”**, ο οποίος αναφέρει:

«Αίρεση είναι η απόκλιση από την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας, η οποία περιέχεται στην Αγ. Γραφή και στην (σ.λ.κ.: λοιπή) Ιερά Παράδοση, όπως διατυπώθηκε στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, και η εμμονή σ' αυτήν, ή η προσχώρηση σε μία ήδη καταδικασμένη αιρετική ομολογία. Δεν είναι απαραίτητο η απόκλιση να αφορά οπωσδήποτε θεμελιώδες δόγμα, καθ' όσον δεν είναι ορθή ούτε εφικτή η διάκριση των δογμάτων σε θεμελιώδη και μη.

» Για να χαρακτηριστεί μια δοξασία ως αίρεση (αναφέρει αρκετές) σημειώνουμε μόνο:

Πρέπει ο αιρετικός να εμμένει και να υποστηρίζει με επιμονή τις απόψεις του και να μην πείθεται στην αρμόδια εκκλησιαστική αρχή.

Τέλος αρμόδια να αποφασίζει και να χαρακτηρίζει μια δοξασία ως αίρεση είναι η Εκκλησία, η οποία εξετάζει αυτήν επί τη βάσει της Αγ. Γραφής και της αυθεντικής εκκλησιαστικής Παραδόσεως.

Οι αιρετικοί υπόκεινται στην ποινή του μεγάλου αφορισμού ή αναθέματος» (Ζ' καν. της Γ' Οικουμ. και α' καν. της Πενθέκτης) **“Κανονικόν Δίκαιον”** έκδοσις 38, Γρηγόρης, Αθήνα, σελ. 243-245).

Έχετε τέτοιες αποδείξεις ότι ο Αρχιεπίσκοπος απόκλινη από την Ορθόδοξη διδασκαλία της Εκκλησίας; Μοναχέ Σεραφείμ/Αβέρκιε Υιέ Ζήση!

Κατά το καθημερινό βίωμα που διανύουμε και των κραδασμών των ανθρωπίνων παθών που προσπερνάμε, όπως αυτές εκδηλώνονται καθημερινά, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις. Θα αναφερθώ μόνο σε δύο περιπτώσεις, μία αιογραφική και η άλλη της σύγχρονης καθημερινότητας: η **α)** είναι από τον **“Ευεργετινό”**. Κάποιοι ρώτησαν τον αββά Αγάθωνα, για να τον δοκιμάσουν: **«Εσύ είσαι ο Αγάθων; Ακούμε για σένα ότι είσαι πόρνος και υπερήφανος. – Ναι, έτσι είναι, απάντησε. Εσύ είσαι ο Αγάθων ο φλύαρος και κατάλαλος; – Εγώ είμαι. Εσύ είσαι ο Αγάθων ο αιρετικός; – Όχι, δεν είμαι αιρετικός. – Τον παρακάλεσαν να τους πει, γιατί τα δέχθηκε όλα και αντέδρασε μόνο στο τελευταίο, το αιρετικό! – Όλα τα πρώτα αναφερόμενα, ωφελούν την ψυχή μου – απάντησε – αλλά η αίρεση με χωρίζει από το Θεό “το δε αιρετικός, χωρισμός έστιν από του Θεού”** (“Ευεργετινός”, τ. Β', σελ. 42, Αθήνα 1958).

β) Στη Μητρόπολη Φλώρινας το 1970, ξέσπασε σκάνδαλο με κατηχητή θεολόγο, όνομά του Λυκούργος. Ο επίσκοπος Αυγουστίνος τον απομάκρυνε (ο ίδιος το είχε παραδεχθεί). Εγκαταστάθηκε στην περιοχή της Καστοριάς και εδώ με άλλους δύο ίδρυσαν ένα ιδιόρρυθμο Μοναστήρι, λαϊκός ο ίδιος αυτοανακηρύχθηκε και “ηγούμενος”. Ως “ηγούμενος” Λυκούργος τώρα άρχισε να επιτίθεται στον επίσκοπο Αυγουστίνου, μεταξύ άλλων τον κατηγορούσε ότι είναι **“Αιρετικός”**, ιδρυτής **“Καντιωτικού” τάγματος και αποτελεί ανωμαλία για το Έθνος και την Εκκλησία...”**.

Ο επίσκοπος π. Αυγουστίνος αντέδρασε δυναμικά και του είπε... κατηγορούσέ μου για ό,τι θέλεις, αλλά **αιρετικό** δεν

στο επιτρέπω, διότι είναι **σοβαρή και βλάσφημη ύβρις**, διότι με αποκόπτει από το Χριστό μου και σε παρακαλώ να ανακαλέσεις!

Η βλάσφημη αυτή επινόηση που έγραψες, υιέ μοναχέ Σεραφείμ/Αβέρκιε Ζήση, είναι αποκρουστική και απαράδεκτη προς έναν κεκοιμημένο ιεράρχη που δεν μπορεί να σου απαντήσει, είναι κατάφορη ύβρις για έναν αρχιερέα που εγκατέλειψε τα πάντα από... καλοζωία, πανεπιστημιακές έδρες και αφιέρωσε τη ζωή του, για να χειραγωγήσει χιλιάδες συνανθρώπους διαφόρων φυλών, γλωσσών και θρησκειών στα πόδια του εσταυρωμένου Κυρίου.

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΗ Η ΑΝΙΕΡΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΟΥ

Η “αγία” Τριάδα, πατήρ Θεόδωρος, υιός Σεραφείμ/Αβέρκιο Ζήση και πνεύμα κάποιου θεο-λόγου Π. Κοσμίδης (αρθρογραφεί στον Ο.Τ.) βγήκαν στο κλαρί μετά τα 40^α από την κοίμηση του αρχιεπ. Αναστασίου και άρχισαν το παραλήρημα. Ο πατήρ ανακοίνωσε ότι δε μίλησε μέσα στην περίοδο του τεσσαρακονταπενθημέρου, επειδή η ψυχή του πάλευε με τα **τελώνια** και δεν είχε πρόθεση να την επιβαρύνει και άλλο: **«απέφευγα να το κάνω – είπα – διότι είναι εντός τεσσαρακονταπενθημέρου, οι ψυχές και με τα τελώνια παλεύουν, να μην προσθέσουμε και εμείς άλλα»**, δηλαδή μας θεολόγησε κατά την “πατρολογική” θεωρία ότι, όταν ο κάθε κεκοιμημένος αφήνει τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο και ο άγγελος Κυρίου που έλαβε την εντολή να του πάρει την ψυχή του, **“ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούν από σου”** (Λουκ. 12, 20), δε γνωρίζει τις αμαρτίες του, γι' αυτό επί σαράντα ημέρες γίνεται μεγάλος πόλεμος μεταξύ των αγγέλων και των τελωνίων ποιος θα τον κερδίσει. Γι' αυτό ο μεγάλος πανεπιστημιακός καθηγητής Θεολόγος, **Πατρολόγος**, Ομολογητής π. Θεόδωρος Ζήσης δε μίλησε, για να μην του επιβαρύνει την ψυχή του και τον στείλει στην κόλαση! Μετά τα σαράντα μπορεί να λες ό,τι θέλεις, (αυτό μάλλον θα εννοεί) ψέματα, αλήθειες, συκοφαντίες, διαβολές αυτά δεν πίνουν και ούτε τα ακούει ο Θεός!

Αυτή την Πατρολογική θεωρία του αν την αναπτύξει με **“θεολογικά”** επιχειρήματα (γαρνιτούρες) και την κυκλοφορήσει σε βιβλίο, θα βρει πολύ μεγάλη απήχηση, πιο πολύ από τα συγχωροχάρτια που είχαν κυκλοφορήσει οι Παπικοί στο Μεσαίωνα.

Για να μην τον αδικήσουμε τον ομολογητή πατήρ Θεόδωρο, θα μεταφέρουμε δύο πατερικές απόψεις στο θέμα όπως τις βρήκαμε και μάλιστα μεταφρασμένες, για να μαθαίνει ο κάθε καλοπροαίρετος πιστός και να φωτίζεται:

α) «το πού πηγαίνουν οι ψυχές, όταν πεθαίνουν οι άνθρωποι και το πώς ζουν εκεί, δεν το γνωρίζουμε και κανείς δεν μπόρεσε να απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα. Και τούτο γιατί ο Θεός δεν επέτρεψε να επιστρέψει κάποιος από εκεί και να μας πει πού βρίσκονται και πώς ζουν εκεί οι ψυχές εκείνων που έφυγαν από κοντά μας. Πάντως πηγαίνουν σε κάποιο τόπο που όρισε ο Θεός και από εκεί δεν μπορούν να επιστρέψουν και να έρθουν και πάλι εδώ στη γη. Ούτε κινούνται από τόπου εις τόπον, ούτε περιδιαβάζουν πότε εδώ και πότε εκεί, όπως θέλουν να πιστεύουν μερικοί. Ούτε πλανώνται εδώ εις την γην! Μένουν εις τον «νοητόν» εκείνον τόπον, όπου περιμένουν την κοινή εξάνσταση των σωμάτων και την τελική κρίση του Θεού» (αγ.Ιωάν. Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε., τομ. 10, σ. 259).

β) Ο αγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης που διάβασε τα περισσότερα από τα συγγράμματα των Αγίων Πατέρων και διδασκάλων της Εκκλησίας μας, μεταξύ άλλων μας εξηγεί:

«Οι ψυχές, τόσο των δικαίων, όσο και των αμαρτωλών, από τη στιγμή που θα βγουν από το σώμα δεν παραμένουν καθόλου στη γη, αλλά αμέσως πηγαίνουν στον τόπο που τους όρισε ο Θεός. Και ο τόπος αυτός δεν είναι υλικός, αλλά πνευματικός. Εκεί περιμένουν την κοινή ανάσταση και την τελική κρίση του Θεού. Και συνεχίζει ο άγιος Νικόδημος να μας λέει: μάταια και μυθώδη λέγουσιν εκείνοι, όπου λησούσιν, ότι

αι ψυχαί των δικαίων και των αμαρτωλών, μετά θάνατον εκ του σώματος εξερχόμεναι, τεσσαράκοντα ημέρας, διατρίβουσιν εν τη γη, και περιέρχονται εις τους τόπους εκείνους, όπου η ψυχή του αποθανόντος διέτριβεν έτι ζώντος, διότι αυτά είναι απίθανα και ουδείς ως αληθή πρέπει να τα παραδέχεται».

Τ' ακούσατε, αδελφοί μου (τ' ακούει ο μέγας Θεολόγος πατήρ Θεόδωρος), τι μας λέει ο άγιος Νικόδημος; Ότι είναι παραμύθια αυτά που λένε μερικοί ότι, όταν πεθαίνει ο άνθρωπος, η ψυχή του για σαράντα μέρες περιφέρεται εδώ στη γη. Είναι παραμύθια και να μην τα πιστεύουμε (από το βιβλίο του Ιερ. Κοσμά Δοχειαρίτου “Όταν πεθαίνει ο άνθρωπος...”, σελ. 130-131, έκδοση Ι. Μονής Οσίου Νικοδήμου, Πυργετός Λάρισας).

Είπε και κάτι χειρότερο ο πατρολόγος καθηγητής Θεολόγος και ομολογητής, ότι η εξόδιος ακολουθία, τον αρχιεπ. Αναστασίου **“ήταν μια διαθρησκειακή φιέστα, δεν ήταν ακολουθία, φιέστα, ακολουθία, Μουσουλμάνους, Προτεστάντες, Παπικούς μια διαθρησκειακή ακολουθία ήταν”** (ομιλ. 02.02.00). **Τι είναι τούτο!** Δε σεβάστηκε ούτε την κοίμησης του, που στην αρχαιότητα, όποιος έδειχνε ασέβεια προς νεκρό, πλήρωνε βαρύ πρόστιμο, έχανε όλα τα δικαιώματά του, εθεωρείτο δε **“άτιμος”** και τον εξόριζαν ακόμα. Οι πόλεμοι σταματούσαν και ακόμα σταματούν, για να θάψουν τους νεκρούς. Ακόμα και οι εχθροί οι μη χριστιανοί, όταν αντικρύζουν νεκρό σταματούν, στέκονται με σεβασμό και προσοχή!

Σας ρωτώ! Μήπως έχετε κάποια πληροφορία ότι ο Αναστάσιος τους **κάλεσε, νάρθουν στην εξόδιο ακολουθία;** Ή μήπως είχατε απαίτηση να βγει από το **φέρετρο, για να τους διώξει;** Αυτό που είπατε, είναι παραπάνω από **ύβρις!** Τι είναι; ο καθένας ας **το αξιολογήσει**

ΝΑ! ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΙΕΡΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ

Η αποτυχία του πατήρ Θεόδωρου να πείσει το διαδικτυακό ακροατήριό του πως ήταν φιέστα η εξόδιος ακολουθία του ιεραποστόλου αρχιεπισκόπου Αναστασίου δεν έπεισε. Γι' αυτό προσπάθησε μετά να τον παρουσιάσει ως **μεγάλο Οικουμενιστή** που του πρέπει μάλλον **“ανάθεμα”**.

Είναι τραγικό, να έρχεται από την ειδωλολατρική αρχαιότητα ο τραγικός ποιητής Ευριπίδης (480 π.Χ. – 406 π.Χ.) και να φωνάζει δυνατά: **«Απαντες εσμέν εις το νουθετιν σοφοί, αυτοί δ' όταν σφάλλωμεν, ου γινώσκομεν»** (Όλοι είμαστε σοφοί στο να νουθετούμε τους άλλους, όταν όμως οι ίδιοι σφάλουμε, κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε).

Είναι τραγικό να μιλάει κάποιος για Οικουμενισμό, όταν ο ίδιος χρόνια δούλευε μέσα στον Οικουμενισμό και γέμισαν με το δάσκαλό του και τους άλλους την πατρίδα μας από φιλο-οικουμενιστές Θεο-λόγους, παπάδες και δεσποτάδες. (να τι έγραφε, για να την υπερασπιστεί ο αφοσιωμένος συνεργάτης του π. Αγ. Αγγελόπουλος στον π. Γεωρ. Τσέτση του Πατριάρχου Βαρθολομαίου).

Ας δούμε τα γραφόμενα του πιστού συνεργάτη του:

«Στη Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης – γράφει – όταν φοίτησε την περίοδο 1961-65, όλοι οι καθηγητές του ήταν οικουμενιστές. Δεν υπήρχε ούτε ένας αντι-οικουμενιστής καθηγητής. Και μάλιστα περιέργως στη Θεολογική Σχολή είχε εισαχθεί το μάθημα της Οικουμενικής Κινήσεως, «Ιστορία δογμάτων και Οικουμενική Κίνησης», το οποίο διδασκόνταν ενθουσιωδώς από τον αρμόδιο καθηγητή, και όλοι οι καθηγητές με ενθουσιασμό προέβαλαν την «μεγάλη προφητική μορφή» του Πατριάρχου Αθηναγόρου και όλους τους μεγάλους οικουμενιστές. Ο π. Θεόδωρος, λοιπόν, ανατράφηκε μέσα σ' αυτό το πατριαρχικό κλίμα και το οικουμενιστικό περιβάλλον,

«Υπάρχουν πατριαρχικά επαινετικά έγγραφα, τα οποία καθιστούν φανερό και γνωστό ότι ο π. Θεόδωρος ήταν του Πατριαρχείου και ανατράφηκε μέσα στο κλίμα αυτό. Ο καθηγητής Παναγιώτης Χρήστου, διευθυντής του Πατριαρχικού Ιδρύματος Πατερικών

Μελετών και διδάσκαλος του π. Θεόδωρου, του οποίου ο π. Θεόδωρος υπήρξε στενός συνεργάτης στο πανεπιστήμιο.

» ... Δεν ακουγόταν, λοιπόν, την περίοδο εκείνη των σπουδών και των πρώτων ετών της πανεπιστημιακής καριέρας του π. Θεόδωρου λόγος κριτικός εναντίον του Πατριάρχου Αθηναγόρου και εναντίον του Οικουμενισμού...».

Να ήταν μόνο αυτό! Θα λέγαμε, δεν πειράζει «**ας το πάρει το ποτάμι**». Όμως διέπραξαν ασυγχώρητα εκκλησιαστικά «**εγκλήματα**»: **Α)** Η ομάδα τους (κατά το περιοδικό «**Πολιτικά Θέματα**», φ. 51/1975 αποκαλεί τη Θεολογική Σχολή του Παν. Θεσ/νίκης «**Θερμοκήπιο ακαδημαϊκών στελεχών της δικτατορίας**») με αρχιδιώκτη τον καθηγητή και υπουργό Παιδείας Παν. Χρήστου, ο οποίος μόλις ανέλαβε το υπουργείο, έδωσε τον αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο Α' (Κοτσώνη), διότι ήταν αντιοικουμενιστής. Αλλά αυτό που τους έκανε «**έξαλλους**» (το Χρήστου και την ομάδα του- Ζήση-Αγγελόπουλο...) ήταν που ο αρχιεπ. Ιερώνυμος Α', όταν ανέλαβε την αρχιεπισκοπία από τα πρώτα που έκανε, για να αντιμετωπίσει σταθερά και αποφασιστικά την οικουμενιστική «**χολέρα**» που ενέσκηψε με την πατριαρχεία Αθηναγόρα, ήταν που δημιούργησε για πρώτη φορά «**Ιδιαίτερον Γραφείον Διορθοδόξων Σχέσεων**» και το οποίο εγκρίθηκε παμπηφεί από την Ιερά Σύνοδο με τίτλο: «**Η Εκκλησία της Ελλάδος έναντι του Οικουμενισμού**». Ο σκοπός του ήταν να αντιμετωπίσουν τη λαίλαπα που ο πατρ. Αθηναγόρας την τροφοδοτούσε με φρύγανα και άρχισε να φουντώνει επικίνδυνα (Πηδάλιο της Εκκλησίας, τομ. Β', σελ. 396).

Ο αρχιδιώκτης Παν. Χρήστου με την ομάδα του που την αποτελούσαν, Θεόδωρος Ζήσης, Αθ. Αγγελόπουλος (που ήταν και ο άνθρωπος της **ΚΥΠ** μέσα στο υπουργείο), Ιωάν. Παρασκευαΐδης, Δημ. Τραντάλης... το **δεύτερο** που έκαναν, ήταν να διαλύσουν τον ειδικό αντιοικουμενιστικό οργανισμό (γραφείο) που τον απαρτίζουν ικανά με γνώση στελέχη.

Το **τρίτο**, συντάξανε τον Ιανουάριο του 1974 την 3^η Συντακτική Πράξη, ένα «**Νόμο**» καταισχύνης που παραχωρούσε στην κοσμική εξουσία (στο συγγόν στρατιωτικό κατεστημένο) το δικαίωμα να είναι κριτής των Ιερών Κανόνων, ρυθμιστής στην κατάλυση του Κανονικού Δικαίου, εκφραστής στις Μυστηριακές Πράξεις (όπως οι εκλογές και ενθρονίσεις επισκόπων). Αυτό το αποκλειστικό δικαίωμα με αρμοδιότητα και ευθύνη είχε παραχωρηθεί από τους διαδόχους των αγίων Αποστόλων μόνο στους Επισκόπους. Ο αρχιδιώκτης Υπουργός Π. Χρήστου και η ομάδα του που αποτελείται από πανεπιστημιακούς θεολόγους, θεωρούσαν τους εαυτούς τους ως εν δυνάμει επισκόπους, ερμηνευτές των Γραφών, εφαρμοστές των Ιερών Κανόνων, ακόλουθοι των παραδόσεων και τηρητές του Συντάγματος, των νόμων του Κράτους και των δικαστικών αποφάσεων. Γι' αυτό ως τέτοιοι εφάρμοσαν τα παραπάνω «**κατά γράμμα**», εισέβαλαν στο Συνοδικό Μέγαρο και αποφάσισαν να χαρακτηρίσουν – **κατά το Κανονικό Δίκαιο (!)** – την πλειοψηφία της Ιεραρχίας (**34 τον αριθμό**) ως αντικανονικούς, διότι αλλιώς δεν τους έβγαине, να στήσουν στην αρχιεπισκοπική καθέδρα τον άνθρωπό τους!

Με το υπόλοιπο κουτσουρεμένο σχήμα των **32 «κανονικών»** επισκόπων προχώρησαν σε «**εκλογές**». Οι **τέσσερις** αρνήθηκαν να παραβρεθούν στο φιάσκο, **οι οκτώ** δεν ενέδωσαν στους εκβιασμούς και απειλές. Ο εκλεκτός τους έλαβε **20 «ψήφους»** και από αυτούς οι **16 ήταν Σιμωνιακοί**, δηλαδή εξαγορασμένοι με ανταλλάγματα (βλέπε λεπτομέρειες «**Αγώνας**», φ. 308/Φεβρ. 2023, σελ. 2). Από τους 66 μητροπολίτες που απαρτίζονταν η Σύνοδος της Ιεραρχίας, ο εκλεκτός της Ομάδας, ο Σεραφεΐμ έλαβε **4 ψήφους**, αν βγάλουμε μια, τη δική του, **μένουν 3 ψήφοι**. Εξάλλου ο ίδιος ο Σεραφεΐμ το είχε ξεκαθαρίσει, όταν έλεγε στον πρ. Αττικής Ιάκωβο Βαβανάτσο: «**Εστω και με ενάμισι δεσπότη θα βγω αρχιεπίσκοπος, γιατί το θέλουν αυτοί**» (εφ. «**ΤΑ**

ΝΕΑ», 17/3/1977). Ποιοι αυτοί; Η ομάδα Χρήστου, Ζήση & Σια με αρχηγό το Δικτάτορα Ιωαννίδη που τους διόρισε μέσα στο υπουργείο.

Ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος βλέποντας αυτό το φρικιαστικό όργιο αυθαιρεσίας, αγανακτισμένος τα είπε κατάφατσα στο Σεραφεΐμ μέσα στη Σύνοδο της Ιεραρχίας:

«... **Διατί εμπαίζομεν τον Θεόν και προκαλούμεν με τόσων ασέβειαν το έλεός του και την μακροθυμίαν του;... καταντήσαμεν την Αγίαν του Χριστού Εκκλησίαν εις τον Ελλαδικόν χώρον «**ρύπωσαν, αυχμώσαν, γυμνήν, πεφυρμένην αίματι**»;** (Ιερ. Χρυσόστομος).

» **Κυνικαί συναλλαγαί, φατριαστικά δοσοληψία και ταπεινά συμφέροντα σας ανεβίβασαν δια της «**πανσθενούς δεξιός**» του φίλου σας Ιωαννίδου εις τον «**ηγετικόν θώκον**»...**

» **Δεν θα αναφερθώ εις τας θαυματουργικάς αλημείας, δια των οποίων κατέστη – επί τέλους – δυνατή η συγκρότησις αυτής της Συνόδου. Είναι μια υπόθεσις, η οποία προκαλεί πολλήν εντροπήν...».**

Το πρώτο πείραμα της ομάδας Θεσσαλονίκης υπό του υπουργού Χρήστου έγινε, όταν συνέταξαν και δημοσίευσαν την **3^η Συντακτική Πράξη** και την έβαλαν αμέσως σε εφαρμογή κατά γράμμα και κατά λέξη, όπως διατάσσουν (;;;) η Γραφή, Κανόνες, Παραδόσεις, Σύναγμα... (**SIK**). Όστε να εκλεγεί ο εκλεκτός τους Σεραφεΐμ Τίκας ως αρχιεπίσκοπος. Ποιος ήταν αυτός; Ένα σκοτεινό πρόσωπο, με μόρφωση αναμικτή, εκκλησιαστικό φρόνημα ανάπηρο, με ιστορικό πορτραίτο υπανάπτυκτο, συμπεριφορά ως αγροίκος αντάρτης, πνευματικά μαφιόζικη, διοικητικά ως ηγεμονίσκος του τρίτου κόσμου.

Περί των προσόντων του Σεραφεΐμ και συγκρίνοντας με τον προκάτοχό του Ιερώνυμο Α' Κοτσώνη, τον οποίο τον πολέμησε, όσο ήταν αρχιεπίσκοπος, τον περιγράφει κοιτάζοντάς τον κατά πρόσωπο στη Σύνοδο της Ιεραρχίας την 10^η Οκτωβρίου 1974, ο Ελευθερουπόλεως Αμβρόσιος:

«... **Ήρκεσεν έν και μόνον οκτάμηνον δια ν' αποδειχθή ότι είσθε ο πλέον ακατάλληλος, ο πλέον ανίκανος, ο τρομερά αδέξιος και φοβερά επιζήμιος δια την Ελλαδικήν Εκκλησίαν Πρωθιεράρχης.**

» **Εξυγίσθητε, εμετρήθητε και ευρέθητε, φεύ, ελλιπής.**

» **Όλοι γνωρίζουν πόσον επολέμησα επί εξαετίαν ολόκληρον, συγκεκριμένας διοικητικής πράξεις του Ιερωνύμου. Θα ήτο όμως φρικτή εις βάρος του αδικία, εάν ηρνούμην, ότι υπήρξεν ούτος έμφορτος ικανοτήτων και αρετών και ότι πάν ό,τι έπραττε, το έπραττε καλή τη πίστει, πιστευών ότι τούτο οφελεί και προάγει τα εκκλησιαστικά μας πράγματα.**

» **Οιαδήποτε σύγκρισις μεταξύ εκείνου και υμών – Μακαριώτατε – θα ήτο αυτόκλημα βλασφημία δυσχερής.**

» **Όση διαφορά υπάρχει μεταξύ λευκού και μέλανος, ουρανού και γης, ζωής και θανάτου, παραδείσου και Άδου, τόση μεταξύ Ιερωνύμου και Υμών.**

» **Εκείνος κολοσσός γνώσεων και επιστήμης, ενώ σεις ο πλέον αδαής περί τα τοιαύτα. Εκείνος ασκητής και ενάρτεος, ενώ σεις ένας «**καλοπερασάκιας**» συγκωρησάτέ μου την έκφρασιν, Σεβ. Άγιοι Σύνοεδροι, και χωρίς ίχνος ιεράς ανησυχίας. Εκείνος υπόδειγμα εργατικότητας και αποδοτικότητας, ενώ σεις κλασικόν παράδειγμα ραθυμίας και στείρωτης...».**

Το τέταρτο. Μετά ένα εξάμηνο (2 Ιουλίου 1974) καταλάγιασε ο θόρυβος της **3^{ης} Συντακτικής Πράξης**. Έρχεται ο υπουργός Παιδείας Παν. Χρήστου και η επιλεγμένη Θεολογική Ομάδα του και δημοσιεύει στην Εφημ. της Κυβερνήσεως ένα σατανικό και βέβηλο νομοθέτημα συνταγμένο, όπως και το πρώτο από την ίδια Θεσσαλονικιώτικη Θεολογική Ομάδα και έχει τον τίτλο: «**7^η Συντακτική Πράξη**». Αν τα εξετάσουμε από ανθρωπιστικής πλευράς δείχνουν ότι οι συντάκτες τους τρέφουν ένα μίσος εναντίον του πρώην αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Α', εναντίον των θρησκευτικών οργανώσεων,

των **αντιμασώνων** και **αντιοικουμενιστών**. Από τη σκοπιά της επιστήμης του Δικαίου, είναι δύο εξαμβλώματα που έδιναν ανεξέλεγκτες εξουσίες σε έναν αρχιεπίσκοπο αγροίκο και την αποτελούμενη από αυτόν παρέα με «**άφωνους και άλαλους**», ώστε να δρομολογεί κατά το δοκούν ηθικές και κοινωνικές δολοφονίες. Αφήνουμε στην άκρη τους Ιερούς Κανόνες, διότι αυτούς δεν τους υπολόγιζαν.

Οι δύο (**3η & 7η**) Συντακτικές Πράξεις δεν αντέχουν σε νομική και θεολογική κριτική. Είναι ένα πρωτόγνωρο φαινόμενο τραγικό, συγχρόνως και αποκαλυπτικό, διότι φανερώνει το μέγεθος και τις διαστάσεις της ψυχικής αλλοτρίωσης που είχαν υποστεί οι συντάκτες τους.

Με τη δημοσίευση της **7^{ης} Συντακτικής Πράξης** στις πρώτες ημέρες του Ιουλίου 1974 ξέσπασε ένας διωγμός απεριγραπτος, κύμα μίσους, επιδρομή σκληρότητας, πράξεις βίας και μια μανία εξόντωσης σε ανθρώπους που δεν πείραξαν ούτε κουνούπι.

Οι Σκοτεινές Δυνάμεις και η μασονία τους μύησαν στις τάξεις τους, τους έδωσαν και το εφήμερο δωράκι – **υπουργός, Διευθυντής, ιδιαίτερος...** – και βγήκαν για το καταλυτικό σχέδιό τους. Για να τους προστατέψουν όμως από πιθανόν αγανακτισμένους, έβγαλαν το Στρατό. Με μια **Απόρρητη (15,30 – 142/2) διαταγή**, του Αρχηγείου των Ενόπλων Δυνάμεων διέταξαν τα Μέσα Ενημέρωσης και τους διευθυντές εφημερίδων να μη δημοσιεύουν τίποτα σχετικά με τις διώξεις που γίνονται σε βάρος διώξεων επισκόπων: «**Προς περιφρούρησιν χριστιανικού αισθήματος θρησκευομένου ελληνικού λαού**». Ακολουθεί δεύτερη διαταγή, πολιτική: «**Κανένας δεν μπορεί να κατοικήσει σε περιοχές που εργάστηκε, εποίμανε αλλά τώρα διώχθηκαν**». Έρχεται τρίτη διαταγή, νομοθετική: «**Πράξεις εκδιδόμεναι κατ' εφαρμογήν των διατάξεων... κατ' άρθρον 4 αυτής... δεν υπόκειται εις αίτησιν ακυρώσεως ή προσφυγήν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, και εάν προβάλλεται λόγος ακυρώσεως...**», θα κλείσω με ένα ακόμα (Τα περιστατικά είναι τόσο πολλά. Είναι τόσο απίθανα στην επινόηση. Είναι τόσο διαβολικά στην πλοκή τους, σε μέγεθος και όγκο που είναι αδύνατον να καταχωρηθούν, διότι θα χρειαστούν να υπερκαλύψουν τόμους) από το **άρθρο 2^{ον} της 7^{ης} Συντακτικής Πράξης** να θυμίσω στον πατήρ Θεόδωρο Ζήση ενός από τους συντάκτες των Συντακτικών Πράξεων που συμπορεύτηκαν αντάμα στο μονοπάτι της αυθαιρεσίας, της κατάλυσης κάθε ανθρωπίνης ευθιξίας που ποδοπάτησαν την Κανονική τάξη της αγιωτάτης Εκκλησίας. Να τι διέταζαν... «**Δημοκρατικότητα!**»:

«... **Η απόφασις αυτή εκτελείται άμα τη δημοσιεύσει της δια της εφημερίδος της Κυβερνήσεως, μη υποκειμένη εις ένδικον μέσον ή προσφυγήν ενώπιον πάσης εκκλησιαστικής ή πολιτειακής αρχής ή δικαστηρίου**». Πατήρ Θεόδωρε Ζήση, σας ρωτώ! υπάρχει κάτι αντίστοιχο παγκόσμια; Ή ακόμα και σε χώρες ανθρωποφάγων, να καταδικάζουν οριστικά σε «**εκτέλεση**» κάποιον – **εδώ έχουμε 12 ανθρώπους και μάλιστα επισκόπους** – χωρίς δίκη;

Τη δολοφονική αδικία που διαπράξατε ως συντακτική ομάδα σε βάρος **12 αγίων επισκόπων** και στο σώμα της Εκκλησίας, δε θα κατορθώσετε να το προσπεράσετε, από πλάγια μονοπάτια – **με «ορθόδοξες ομολογιακές ομιλίες...**». – Οι αποτρόπαιες ενέργειες θα χρωματίζουν τα κάδρα ανά τους αιώνες.

Οι γενιές που θα ακολουθήσουν, θα ξεφυλλίζουν ιστορικές σελίδες και θα τρομάζουν, θα διαβάζουν κείμενα και θα τρελαίνονται, θα στύβουν τα γεγονότα και θα τρέχει αίμα, θα συναντούν χρονικές περιόδους και θα αγριεύουν, θα ανοίξουν τα αρχεία της **ΚΥΠ** και θα πληροφορηθούν ότι ζητήσατε μυστική προστασία και σας τη δώσανε και για το θεάρεστο έργο που επιτελούσατε ως «**θεολογική ομάδα, σας**» όπισαν για αυτοπροστασία, σας προμήθευσαν με το τελευταίο τύπου **πιστόλι 45άρι** Αμερικανικής κατασκευής **M1911** με την εντολή να είναι οπλισμένο και να το φέρνετε πάντα μαζί σας, όπως ακριβώς έκαναν οι απόστολοι και εκατομμύρια ανά

τους αιώνες άγιοι!

Και όλα αυτά έγιναν, για να διώξετε ένα μετεωρίτη που ως άλλος σταλμένος του Θεού προφήτης εμφανίστηκε στο πηδάλιο της Ελλαδικής εκκλησίας, άνδρας πλήρης πίστεως και δυνάμειως (**Πραξ. 6, 8**) και ύψωσε το αγέρωχο ανάστημά του και άρχισε να καταστρέφει τις **σφηκοφωλιές διαφθοράς** που είχαν πετρώσει λόγω των εκατοντάδων ετών. Δεν το περίμεναν και τους ξάφνιασε! **Αποτέλεσμα!** Έπεσε πάνω του όλο το σκότος και έβαλαν τα δυνατά τους να τον φθείρουν και να τον εξοντώσουν, διότι έχαναν το καταφύγιό τους, που μέσα του υπήρχε οργανωμένη κατάσταση, λειτουργίες με εθελοντικές “παρανομίες” κακοδιαχείρισης χρημάτων για αναδείξεις ακατάλληλων ανδρών σε επισκοπικές έδρες κ.α. Ο μέλλων ιστορικός που θα τολμήσει, για να ασχοληθεί επάνω στο θέμα, θα μείνει εμβρόντητος, θα πνιγεί από τις αναθυμιάσεις και θα χαθεί μέσα σε μια Ζούγκλα από αυθαιρεσίες, θα βρίσκει τη μια περίπτωση πιο μελανή από την άλλη, το ένα κόλπο για κατάληψη επισκοπής πιο τεχνικά περίπλοκο από την προηγούμενη.

Εδώ λειτουργούσε ως κρυψώνας με άτομα “ειδικής συμπεριφοράς” που λέρωναν το ράσο με πράξεις ντροπής και καταισχύνης. Για δεκαετίες ήταν πολύ βαρύ το κλίμα, αλλά οι επαΐοντες το θεωρούσαν **ρουτίνα**. Αρκετοί διαμαρτύρονταν, αλλά κανείς δεν τους άκουγε (θα μεταφέρω κάποιο μικρό κομμάτι από μια μητροπολιτική αναφορά του στην Ι. Σύνοδο).

«... Οι γονείς τον παρέδωσαν εις αυτήν κομμένα από τον ωραίο Παρθενώνα της Ελληνικής Οικογενείας με την πρόθεση να τα αφιερώσω εις το Άγιον Θυσιαστήριον του Χριστού μας. Το έστειλαν αγνόν το Ελληνόπουλον, ωσάν αυτό που το εξώφυλλον του Προσκλητηρίου Σου φωτίζει ο Σταυρός της Παμμακαρίστου και δεικνύει τον δρόμον προς το Άγιον Θυσιαστήριον! Και το εδέχθησαν πίσω εις τους κόλπους η οικογένεια εφθαρμένον, ομοφ..., κίν..., παιδ..., αρσεν...!!! Πρέπει να ανορθώνονται οι τρίκες του ανθρώπου... Ποίος προήγαγε τούτον εις κιν..., αρσ..., παιδ..., εις τα κακά του ήθη; Ουχί η Εκκλησία!!!... η οποία επί μακράν σειράν ετών συνεκάλυπτεν υπό τας ηθικάς αμοιβάς...» Μητροπολίτης Κ.Μ.

Αυτή την **“οσμήν ευωδίας”** ο φωτισμένος αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄ Κοτσώνης, μαζί με τους αδάμαντες εκλεγμένους επισκόπους, άρχισαν σιγά-σιγά να διαλύουν, καθώς και τις **σφηκοφωλιές διαφθοράς** και σε διάστημα πενταετίας καθαίρεσαν περί τους **300 κληρικούς** και κάλεσαν επισκόπους που αν νόμιζαν ότι είχαν κάποιο **κουσουράκι** καλό ή κακό θα ήταν πρόπον για την Εκκλησία να παραιτηθούν. Η ανταπόκριση που υπήρξε, ήταν η αναμενόμενη.

Όλα όμως ανετράπησαν με τη δημοσίευση της **3ης Συντακτικής Πράξης** και την **“εκλογή”** του Σεραφεΐμ Τίκα εξ Ιωαννίνων ως Αρχιεπισκόπου. Οι πιστοί και έντιμοι ιερωμένοι που βάζιζαν στα ίχνη των αγίων, απωθήθηκαν με βιαιότητα στο περιθώριο. Επανεφέραν όλους αυτούς τους διαβεβλημένους και βεβαρημένους που κατηγορούνταν από σωρεία παραπτώματων, θαμώνες νυκτερινών κέντρων, πολλοί δε απ’ αυτούς είχαν πετάξει και τα ράσα. Για να εξαφανίσουν τις βρωμιές τους και να στραφούν εναντίον αυτών που τους δίωξαν ως συκοφάντες, όρμησαν στα γραφεία της Ι. Συνόδου, για να εξαφανίσουν τους φακέλους που τους κατηγορούσαν.

Το απόρρητο αρχείο φυλάσσονταν στα γραφεία της Ιεράς Συνόδου και ήταν τριπλοκλειδωμένο. Τα κλειδιά τα είχαν ο Αρχιεπ. Ιερώνυμος, ο Αντιπρόεδρος της Ι. Συνόδου Καλαβρύτων Γεώργιος και ο Αρχιγραμματέας της Ι. Συνόδου ο Αρχιμ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης... (ο μετέπειτα αρχιεπίσκοπος). Για να ανοίξει το αρχείο, έπρεπε να παρευρίσκονταν και οι τρεις, αφού προηγουμένως συντάσσονταν και ειδικό πρωτόκολλο για την αιτιολογία του ανοίγματος.

Οι δύο έτρεξαν πρόθυμα, ο Ιερώνυμος που ανάρρωνε λόγω υγείας στην Τήνο, τους διεμήνυσε ότι θα έρθει σύντομα και θα παραδώσει όλα τα έγγραφα και το φωτογραφικό υλικό με πρωτόκολλο. Του ακούσματος αυτού, ο νεοεκλεγείς αρχιεπίσκοπος Σεραφεΐμ και όλος ο συρφετός πανικοβλήθηκαν, διότι το κλειδωμένο αρχείο – λόγω του **“αστραφτερού”** βίου – μπορεί να λειτουργήσει ως ωρολογιακός εκρηκτικός μηχανισμός, να εκτιναχτεί και να τους διαλύσει με τα βυτία από “λήμματα” που περιέχουν. Η αγωνία κάθε ώρα και ημέρα που πενούσε, μεγάλωνε, οι συσκέψεις διαδέχονταν η μία μετά την άλλη, κάλεσαν κλειδαρά, δεν μπόρεσε, ήρθε ειδικός με μποτίλιες οξυγόνου, δεν επιχείρησε φοβούμενος ανάφλεξη και δεν προχώρησε. Τελικά βρέθηκε τεχνίτης με μεγάλο ειδικό ηλεκτρικό κόφτη, πάλεψε αρκετή ώρα, να κόψει τα χονδρά σίδερα και έτσι κατόρθωσε να ανοίξει το Μυστικό Αρχείο.

Το τι συνέβη, με το άνοιγμα από τους παρευρισκόμενους-ενδιαφερόμενους, οι οποίοι με το άμα όρμησαν, ωσάν τσακάλια σε θήραμα να βρουν και να αρπάξουν από τους φακέλους τους ό,τι φωτογραφικό και άλλο υλικό περιείχαν μέσα. Κληρικός που βρέθηκε συμπτωματικά εκείνη τη στιγμή στο χώρο περιέγραψε τις σκηνές, ωσάν μια χολιγουντιανή γκαγκστερική επιδρομή. Οι συνοδικοί διάδρομοι βοούσαν από γέλια, το δε κουτσομπολιό κυκλοφορούσε χρωματισμένο και αλατισμένο.

Κάποιους χονδρούς φακέλους τους κράτησε ο Σεραφεΐμ, για να εκβιάζει τους κατ’ επιλογή του δεσποτάδες, κάποιους τους κατέστρεψαν αμέσως οι εμπλεκόμενοι-παρευρισκόμενοι και άλλους τους φόρτωσαν για την καμινάδα!

Στα Δευτεροβάθμια Εκκλησιαστικά Δικαστήρια που προσέφυγαν όλοι αυτοί, αθωώθηκαν, αφού τα κατηγορητήρια δεν υπήρχαν, έτσι δεν είχαν μόνο την αθώωση, είχαν λάβει και τον ηρωικό τίτλο τιμής του αντιστασιακού. Και πάρα πολλοί απ’ αυτούς με τους πιο χονδρούς φακέλους, κεκραγμένους και κηλιδωμένους την ανδρική αξιοπρέπεια, τους περιμάζεψε ο Σεραφεΐμ, για να δημιουργήσει πλειοψηφία, τους κρέμασε πάνω τους τα διάσημα (σταυρό εγκόλπιο), τους φόρεσε μίτρα και ωμοφόριο και τους έδωσε και πατερίτσα. Αν προσπαθήσω από το αρχείο να συντάξω αφησιδωτες βιογραφίες **“εκλεγμένων” δεσποτάδων** από το **1974**, θα αποκαλυφτεί ένα ολόκληρο δράμα της σημερινής Εκκλησίας.

Δε θέλω να κουράσω τα νεύρα σας με εξιστορήσεις συγκεκριμένων περιστατικών και χρόνων, διότι είναι τόσα πολλά και απίθανα και με σκοτεινή πλοκή που θα χρειαστεί τεράστιο χώρο και χρόνο.

Θα διασώσω από τη λήθη δύο τρανταχτά γεγονότα. **Πρώτον:** κ. Θεόδωρε (είναι περίοδος που είστε λαϊκός) Ζήση. Είναι το χρονικό διάστημα που παίζατε μεγάλο και καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας άθλιας εκκλησιαστικής πραγματικότητας, γιατί είσαстан δίπλα και το δεξί χέρι του Υπουργού Παιδείας Παναγ. Χρήστου.

Τότε! Που για μια σπασμένη καρέκλα βάλατε πλάτες στο Σεραφεΐμ και διαγράψατε με μια βάρβαρη και βάνουση μονοκονδυλιά θεμελιώδεις εκκλησιολογικές αρχές και ανθρώπινες αξίες. Εν γνώσει σας παραβιάσατε ευαγγελικές προσταγές, διαγράψατε Θεϊούς και Ιερούς Κανόνες και ασύστολα ποδοπατήσατε ιερά και όσια θέσμιμα της Εκκλησίας μας από τη επαναφορά του Μεταθετού, τον τεμαχισμό μητροπόλεων, την εισδοχή λαϊκών στα άγια των αγίων... επαναφορά της διδασκαλίας των θρησκευτικών από την Εκκλησία στο κράτος, εκλογή επισκόπων, καταδικές χωρίς δίκες, στέρψη με συντακτική πράξη το πανανθρώπινο δικαίωμα αδικημένων να προσφεύγουν στην Δικαιοσύνη, στερήσατε οικονομικά (**συντάξεις**) σε ανθρώπους που εργάστηκαν στην Εκκλησία 30-40 χρόνια, “δολοφονήσατε” ανθρώπους χωρίς οίκτο που θάπρεπε, ως άνθρωποι να είχατε λίγο Θεο-λογική ευαισθησία... και πολλά ακόμα! Και όλα αυτά όχι από κάποιους ημιμαθείς, αλλά από Θεο-λόγους που ως νομοδιδάσκαλοι διδάσκετε

στα Σχολεία και Πανεπιστήμια τα παιδιά μας!

Δεύτερο: Η παρουσία σας με τη θεολογική ομάδα στο υπουργείο **“κατορθώσατε”** εν γνώσει ή αγνοία να κατεβάσετε την Εκκλησιαστική ηγεσία στο έσχατο σκαλοπάτι της εξαχρείωσης.

Όποιος τότε είχε την ψυχική δύναμη και αντοχή, να παρακολουθήσει από όσο πιο κοντά μπορούσε, τα δραματικά γεγονότα στο χώρο της Εκκλησίας, δηλαδή με τι προσόντα, ποιές προϋποθέσεις και ποιές μέθοδοι χρησιμοποιήθηκαν για την **“εκλογή”** (επιλογή) δεσποτάδων, θα ένιωθε την ύπαρξή του να τον κυριεύει φρίκη, να τον πνίγει αγανάκτηση και να του αλλοιώνεται η όψη του από απδία.

Θα περιγράψω για σήμερα τούτο μόνο, ως ένα μικρό δείγμα.

Αφήνω την πρώτη σκηνοθετημένη παράσταση **“εκλογής”** του αρχιεπισκόπου Σεραφεΐμ με τις τρεις ψήφους που έλαβε και πως το Άγιο Πνεύμα κατήλθε στη συναγμένη Ιεραρχία και ενέπνευσε επί των κεφαλών των συνέδρων να ψηφίσουν το φωτεινότερο και αγιότερο για αρχιεπίσκοπο, το Σεραφεΐμ Τίκα.

Θα σας θυμίσω τα πρωτόγνωρα που δραματίστηκαν στις 22 Μαΐου 1974 με την εκλογή των νέων δεσποτάδων. Η συνεδρίαση αυτή εξελίχτηκε σε ένα σύγχρονο Βατερλώ και αυτό, διότι από τα 66 μέλη της Ιεραρχίας εκλήθησαν οι 32 ως **“Πρεσβυτέρα Ιεραρχία”** και απ’ αυτούς οι εννέα αποχώρησαν διαμαρτυρόμενοι, διότι οι **“εκλογές”** είχαν γίνει ουσιαστικά το προηγούμενο βράδυ και τώρα απλώς τους καλούσαν να επισημοποιήσουν την παρανομία τους. Παρών στην αίθουσα ήταν αντικανονικά και κατά παράβαση της νομοθεσίας και ο Δάσκαλος του κ. Ζήση ως Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων ο Παν. Χρήστου. Για την παρουσία του υπήρξαν μεγάλες αντιδράσεις από αρκετούς μητροπολίτες, αυτός όμως αρνήθηκε να αποχωρήσει. Ήταν ωσάν κάτι να περίμενε! Όπως και έγινε. Με το άκουσμα των ονομάτων, τριών αρχιμανδριτών που τους είχαν ήδη “δεσποτοποιήσει” από το προηγούμενο βράδυ, η ομάδα Σεραφεΐμ μπόυκαρε στην αίθουσα. **Η ΚΥΠΙ** διέκοψε τη συνεδρίαση και απαίτησε να μη γίνουν δεσποτάδες αυτοί οι τρεις (**Κων/νος Φαραντάτος, Παντελ. Βέτιμης και Χρυσ. Ταμπάκης**). Διότι όπως τους βεβαίωσαν, υπάρχουν φάκελοι στα συρτάρια της μυστικής υπηρεσίας τους με πολύ επιβαρυντικά στοιχεία γι’ αυτούς.

Αλαλούμ επικράτησε μεταξύ των 16 δεσποτάδων που τους είχαν προκαταβολικά τιμήσει, στρεφόμενοι εναντίον του Υπουργού Π. Χρήστου και την **ΚΥΠΙ**. Το θέαμα ήταν, ωσάν να παρακολουθείς παράσταση σε **“τσιρκο άγριων ζώων”**. Ήταν τέτοιο και τραγελαφικό που δε νομίζω ότι υπάρχει προηγούμενο στην εκκλησιαστική ιστορία δύο χιλιάδων χρόνων. Ο Σεραφεΐμ και η 16μελής ομάδα της **“Πρεσβυτέρας Ιεραρχίας”** που αποφάσιζε και διέταζε, πιεσμένη και ταπεινωμένη, αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να συμβιβαστεί, με το να αφαιρέσουν από τις λίστες υποψήφιους προς “διορισμό” δεσποτάδες και τα παραπάνω ονόματα (**“τα μυρίπνοα άνθη”**) και έτσι μετά μια εβδομάδα (29/5/1974) ξαναεπανήλθε η Σύνοδος και συμπλήρωσε τις “κενές” μητροπόλεις.

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

(Μασονία) ΕΠΙ ΤΩ ΕΡΓΩ

Η εκλογή του Ιερωνύμου Α΄ (κοτσώνη), όπως αποδεικνύεται από το χρόνο, είχε γίνει κατά θαυμαστό τρόπο, διότι μόλις μερικά λεπτά καθυστέρηση της εκλογικής περαιώσης, αρχιεπίσκοπος θα ήταν ο Καστοριάς Δωρόθεος που ήταν ο εκλεκτός της Δικτατορίας. Αυτός ήταν και σκοπός της αιφνίδιας επίσκεψης της δικτατορικής τριανδρίας (**Παπαδόπουλου, Πατακού, Μακαρέζου**) στην Ι. Σύνοδο και ζήτησαν επειγόντως να δούνε τον προεδρεύοντα Πατρών Κωνσταντίνο και να του ζητήσουν πώς η **“επανάσταση”** επιθυμεί ως αρχιεπίσκοπο τον Καστοριάς Δωρόθεο. Ο προεδρεύων τους ανακοίνωσε πως το θέμα τελείωσε και μάλιστα έχει υπογραφεί και το πρακτικό.

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στις Σκοτεινές Δυνάμεις που είχαν μπηγμένα τα νύχια τους στα της διοικήσεως της Εκκλησίας τεκταινόμενα. Με υπόγειο παρασκηνιακό τρόπο προωθούσε ή διευκόλυνε την προέλαση για την κατάληψη επισκοπικών θρόνων, ανθρώπων ακατάλληλων, ανάξιων, διεφθαρμένων, ώστε να μην τολμούν να υψώνουν ανάστημα σε οποιαδήποτε αντιεκκλησιαστική επιδρομή. Έτσι είχαν καταφέρει να μπλοκάρουν το διοικητικό μηχανισμό, να φρενάρουν το αγιαστικό, αποστολικό και το αγωνιστικό πνεύμα της Εκκλησίας με τα απανωτά σκάνδαλα, τους καυγάδες και την κατέστησαν ανίκανη να δραστηριοποιείται, για να αντιμετωπίζει τα σύγχρονα προβλήματα.

Έτσι σε όλη την ιεραρχούσα διοίκηση πρυτάνευε μια μακάρια απραξία, οι γραμματείες διακινούσαν τα έγγραφα, τα λογιστήρια εισέπρατταν τις εισφορές, πραγματοποιούσαν κάποιες Θείες Λειτουργίες και “λάμπρυναν” συμμετέχοντες σε πανηγύρια και συλλείτουργα, για να μην πλήττουν μέσα στην αδράνεια. Ένα απαράδεκτο φαινόμενο, τα πάντα παρατημένα στη ροή της ρουτίνας, μια διοίκηση απορροφημένη μόνη στη τυπική γραφειοκρατία, κανένα ενδιαφέρον για τον ευαγγελισμό του λαού, κανένας δεν ενδιαφέρονταν για τα πνευματικά προβλήματα, κανένας δε χάραζε πρόγραμμα, κυριαρχούσε ένα πνεύμα αδιαφορίας, γενικά ήταν ένας διοικητικός εκκλησιαστικός μηχανισμός σε εξάρθρωση.

Ο λαός του Θεού αποίμαντος, ωσάν να περπατούσε σε ατελείωτη άνυδρο έρημο. Για την ανάδειξη ενός επισκόπου επικρατούσε η συναλλαγή, η εξαγορά συνειδήσεων, ανεπίτρεπτες μεσολαβήσεις, πλαστογραφίες, ισχυρούς προστάτες, οι οποίοι δημιουργούσαν πλαστές εντυπώσεις στο λαό και έτσι διευκόλυναν την προέλαση αναξίων και διεφθαρμένων ρασοφόρων. για να τους έχουν στο χέρι, ώστε να προωθούν τα σχέδιά τους και σε κάθε άρνησή τους είχαν πρόχειρο τον τρόπο, να τους διασύρουν.

Αυτοί οι “ενδοτικοί” – “διάδοχοι των αγ. Αποστόλων” – για να αρπάξουν την εξουσία και να αναρριχηθούν στο ζηλευτό δεσποτικό θρόνο και να κρεμάσουν πάνω τους τα διάσημα της ανώτατης εκκλησιαστικής διάκρισης, χρησιμοποιούσαν τα πάντα και υποχωρούσαν σχεδόν στα πάντα.

Το θέμα δε σταματάει εδώ, διότι σιγά-σιγά αυτό άρχισε να παγώνει και να γίνεται καθεστώς. Οι “ενδοτικοί” άφηναν διαδόχους τέτοιους, σάρκα από τη σάρκα τους και αίμα από το αίμα τους. Είχαν φθάσει στο σημείο πριν το 1967 μέσα στην Ιεραρχία της Εκκλησίας φώναζες όνομα Ιάκωβος και Παντελεήμων και γύριζε η μισή Ιεραρχία!

Αυτό το κύκλωμα που είχε παγιωθεί, εμπόδιζε να μπει άφθαρτο αίμα στην Εκκλησία, ώστε από εδώ να μπορούν να βγαίνουν καθαροί και άγιοι ηγέτες. Έτσι αυτοεπαναλαμβάνονταν και αυτοσυντηρούνταν για δεκαετίες αυτό το διεφθαρμένο καθεστώς.

Το αποτέλεσμα ήταν το θεοϊδρυτο σώμα της Εκκλησίας να βρίσκεται υποδουλωμένο σε άφωνο υπηρέτη και κομπάρσο ιδιοτελών επιδιώξεων.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό και καταθλιπτικό κλίμα, η εκλογή Ιερωνύμου Α΄ (Κοτσώνη) ήρθε ως μια παρώθηση του Αγίου Πνεύματος να αφυπνίσει. «**Κύριος διασκεδάξει βουλὰς εθνῶν, αθετεί δε λογισμούς λαῶν και αθετεί βουλὰς αρχόντων**» (Ψαλμ. 32, 10). (Ο Κύριος ματαιώνει και διασκορπίζει ως καπνὸ σχέδια εθνῶν, ματαιώνει καταστρωμένους επίβουλους σχεδιασμούς λαῶν που αποφάσισαν οι άρχοντες στηριγμένοι στη δύναμη της ισχύος των).

Με το που πάτησε το πόδι του ο Αρχιεπίσκοπος στους χώρους της Ιεράς Συνόδου και αρχιεπισκοπής άλλαζαν τα πάντα. Κάλεσε τον πιστό λαό σε συναγεμώ. Τοποθέτησε κοντά ως επιτελείο του άτομα καθαρά. Επάνδρωσε τις διευθύνσεις με ανθρώπους του μόχθου. Οργάνωσε επιτροπές εργασίας. Σχεδίασε τη διοικητική αναδιοργάνωση. Εφευρετικός και ακούρατος καθώς ήταν, άνοιγε συνεχώς νέους ορίζοντες. Αξιοποιούσε καθημερινά κάθε

καλοπροαίρετο που ήθελε να βοηθήσει. Ήταν θερμός στην αναστροφή και γόνιμος στην κάθε συνεργασία, δεχόταν με απλότητα κάθε πρόταση-εισήγηση και τη μελετούσε με προσοχή. Έδωσε τη μεγαλύτερη προσοχή και βαρύτητα στο Ποιμαντικό έργο, το οποίο είχε αμαυρωθεί από τον αυλόγυρο της Εκκλησίας εδώ και δεκαετίες με πθικά και όχι μόνο σκάνδαλα.

Ανατριχιαστικές οι διατυπώσεις: “**Ψυχροί, αδιάφοροι, με κόσμον ψευδαισθήσεων, ανάλητοι, εις την συμπεριφοράν του ποιμνίου, άγευστοι πικρίων εκ της συγκρούσεως μετά του κακού, με θηλυπρέπειαν απολαμβάνουν τα ίσα του Σατανά**” (“*Ανορθώσατε την Εκκλησία*” Χριστόφορος Καλύβας, σελ. 115). “**Αρχιερείς προσφωνούνταν μέσα στη Σύνοδο της Ιεραρχίας με γυναικεία ονόματα**” (Ε.Π. 1/9/2003). “**Στους κόλπους της Ελληνικής Ιεραρχίας υπάρχουν, εκ των... τριάντα επτά παθητικοί... Καταντήσαμε να θεωρούμε προσόν ότι υπάρχουν και φυσιολογικοί μητροπολίτες...**” (“*Ελεύθερος Λόγος*”, 28/8/1961).

Αυτή τη διαμορφωμένη ποιμαντική κατάσταση την είχαν καταντήσει οι Σκοτεινές Δυνάμεις (**μασονία**) και οι Οικουμενιστές, για να μπορούν να ελέγχουν τους πάντες και τα πάντα! Τους ξέφυγε ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄ (Κοτσώνης) και τους χάλασε τα σχέδιά τους.

Δεν κίότρεψε σε αυτό το αποκαρδιωτικό φαινόμενο που βρήκε μπροστά του, διότι ήταν άνθρωπος πίστεως και προσφοράς και όχι καριερίστας, δε ζούσε μήτε για τον εαυτό του, μήτε για τους συγγενείς του, μήτε για το οποιοδήποτε ανθρώπινο σύστημα. Ήταν δοσμένος με την ψυχή και το σώμα στην Εκκλησία, το όραμά του ήταν η Εκκλησία και όλες οι κινήσεις του προσδιοριζόταν από την αγάπη του στην Εκκλησία.

Αμέσως συνειδητοποίησε τις δυσκολίες που έπρεπε να αντιμετωπίσει. Ήταν όμως άνθρωπος προσευχής και δοσμένος στο θέλημα του Τριαδικού Θεού. Του ήρθε το πρώτο καλό ξεκίνημα, να βρίσκονται κενές (εν *χρηεία*) 14 μητροπόλεις από διετία περίπου, αρνούμενοι οι Ιεράρχες να τις συμπληρώσουν παρά τις επαναλαμβανόμενες (7 τον αριθμό) συνεδριάσεις και την πίεση της κυβέρνησης να δεχθούν το Νομοθετικό Διάταγμα 4589/66 ΦΕΚ αρ. φ. 76/11-4-1966 που είχε ψηφιστεί από τη Βουλή των Ελλήνων και τη σύμφωνη γνώμη τους.

Το πρώτο-πρώτο μέλημα του Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου Α΄ ήταν η επιλογή στις εκλογές μητροπολιτών να εκλέγονται οι άριστοι, ώστε να δουλέψουν με αγάπη στο χερσότοπο της Εκκλησίας. Αυτό το τόνισε από την πρώτη στιγμή στον ενθρονιστήριο λόγο στη μητρόπολη των Αθηνών: “**Οι εκλέκτορες θα αναζητήσουν τους αξίους μεν κατά πάντα, οι οποίοι όμως δεν σπεύδουν προς την αρχιερωσύνην. Θα είναι ούτοι οι αφανείς άξιοι, οι οποίοι έχουν ήδη εις το ενεργητικόν των πράξεις, αι οποίαι τους εξαίρουν υπέρ τους άλλους κληρικούς**”. Έτσι, όταν έφτανε η ώρα των επισκοπικών εκλογών, δεν επηρεάζονταν από προσωπικά αισθήματα ή από κάποιες εισηγήσεις φίλων ή γνωστών ή ακόμα και από προτάσεις συνεπισκόπων του. Η αρχή του ήταν να ερευνά ο ίδιος ό,τι έφθανε στο γραφείο του, αυτό ζητούσε και από τους Συνοδικούς να πράττουν το ίδιο να τις διασταυρώνουν, για να έχουν καλό αποτέλεσμα και να μη στηρίζονται μόνο σε προσωπικές εκτιμήσεις ή αντιπάθειες.

Η εκλογή νέων επισκόπων ήταν μια Θεία Ιερουργία, ξεκινούσε με προσευχή – **διότι ο ίδιος ήταν άνθρωπος της πολλής προσευχής και όλα τα θέματα τα εναπόθετε με εμπιστοσύνη στα πόδια του Σταυρωμένου Κυρίου** – και τελείωνε με προσευχή.

Η έκθεση πεπραγμένων της Δ.Ι.Σ. από το Μάιο του 1967 έως το τέλος Νοεμβρίου 1972 που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό “**ΕΚΚΛΗΣΙΑ**”, τεύχος 7-8 Απρίλιος 1973, αναφέρει:

“Από του Μαΐου του 1967 μέχρι σήμερα, εγένετο

η εκλογή, ή χειροτονία και η ενθρόνισις 29 Μητροπολιτών εις τας κατά τον Μάιον του 1967 ευρεθείσας κενὰς ή εις κενωθείσας εν τω μεταξύ Μητροπόλεις. Επί πλέον εγένετο η εκλογή και η χειροτονία πέντε βοηθών επισκόπων...”.

«**Εις τας γενομένας εκλογάς, Δεν αναμένομεν να μας ανεύρουν οι θεωρούμενοι εκλεκτοί, αλλά προσεπαθήσαμεν να τους ανεύρωμεν ημείς, να τους ανεύρωμεν δε εις τον τόπον της διακονίας των και του μόχθου, τον οποίον προσέφερον ταπεινώς, ως προσφοράν εις τον Αρχιποίμενα Κύριον.**

» **Είναι χαρακτηριστικόν, ότι τινές εξ αυτών ουδέ υποψίαν καν είχαν, ότι είναι δυνατόν να εκλεγούν Μητροπολίται και ότε δια τηλεφωνικής επικοινωνίας ή δι’ άλλου τρόπου ανεκοινώσαμεν εις αυτούς την εκλογήν των, εξεπλάγησαν...**».

(“Εις το Πηδάλιον...”, τομ. Β΄, τεύχος Α΄, σελ. 169)

Αυτά δεν ήταν λόγια της στιγμής που ακούγονται και μετά ξεχνιούνται, ήταν λόγια που γίνονταν πράξη, διότι όλοι που αναδείχθηκαν εκείνη την περίοδο στον τρίτο βαθμό της Ιερωσύνης δεν είχαν μια σχέση με αυτούς που ξεροστάλιαζαν μέσα και έξω από το Συνοδικό και αρχιεπισκοπικό γραφείο, με δουλική υποταγή, στρατευσιμη κολακεία, πολιτική παρέμβαση, δεσποτική επιρροή, ή ακόμα και οικονομική συναλλαγή, για να πετύχουν την προαγωγή τους.

Το αποκορύφωμα της πνευματικής ανωτερότητας του Ιερωνύμου εκτός όλων των άλλων ήταν και η εκλογή του π. Αυγουστίνου Καντιώτη από τον οποίο είχε πολεμηθεί με σφοδρότητα στο παρελθόν και ο οποίος δεν πίστευε ποτέ ότι μπορούσε να είναι επίσκοπος, γι’ αυτό σε ομιλίες επαναλαμβάνονταν τα χαρακτηριστικά για χρόνια αυτά τα λόγια: «**Εάν ιδετε τον ήλιον ν’ ανατέλλη εκ Δυσμών, τότε θα γίνω μητροπολίτης**». Ήρθε ο Ιερώνυμος και άλλαξε την “φυσική ροή” ως νέος Ιησούς του Ναυή με το “**Στήθι, ήλιε, επι την Γαβαών...**” (Ιησούς. *Ναυή* 10, 12) (έτσι έγινε ο Αυγουστίνος Καντιώτης επίσκοπος Φλώρινας!).

Αυτά όλα συντάραξαν τις Σκοτεινές (**μασονικές**) Δυνάμεις, διότι όλοι οι νέοι εκλεγέντες επίσκοποι ήταν αντιμασόνιοι. Αλλά ταρακουνήθηκε και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, επειδή είχαν αντιοικουμενιστικό φρόνημα ισχυρό και αδιαπραγμάτευτο. Αυτό φάνηκε και γρήγορα μάλιστα με τη διακοπή του Πατριαρχικού μνημοσύνου από μητροπολίτες των Νέων Χωρών... που έγινε το Μάρτιο του 1970. Για το θέμα αυτό ο Αρχιεπίσκοπος δέχθηκε φοβερές πιέσεις από Πατριαρχείο, να λάβει μέτρα εναντίον τους. Ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος όλα αυτά δεν τα λάμβανε καθόλου υπόψιν του.

Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που ο Πατριάρχης δεν έτρεφε και τα καλύτερα για τον Ιερώνυμο και τους εκλεγέντες της περιόδου του επισκόπους. Αυτό αποδεικνύεται και απο παλαιότερα πως είχε εκφραστεί στο δημοσιογράφο Σπύρο Αλεξίου για την αρχιεπισκοπική, “**με παράπονο και μια θλίψη του**”. «**Τι κρίμα, είπε, η Ελλάδα με Ορθόδοξον Βασιλεία, με ορθόδοξον κυβέρνησιν, την εκάστοτε κυβέρνησιν, με ορθόδοξον Τύπον και λαόν, που θα έπρεπε να είναι εις την πρωτοπορίαν της εκστρατείας της Χριστιανικής ενότητος και αγάπης, μένει εις το περιθώριον αυτής της προσπαθείας, εξ αιτίας των απόψεων του Αρχιεπισκόπου. Εις τας Αθήνας θα έπρεπε να ήτο η έδρα... Θα έπρεπε εκεί να ήταν το κέντρον κάθε επαφής και συναντήσεως**» και παρακάτω ο ίδιος δημοσιογράφος συνεχίζει: «**Το Φανάρι... δεν είναι απλώς η έδρα της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, αλλά το κέντρον διεθνών εκκλησιαστικών διαπραγματεύσεων δια την οικουμενικήν ενότητα των Εκκλησιών...**» (Από το μασονικό περιοδικό “*Ιλισός*”, αρ. φ. 48, σελ. 335-6).

Συνεχίζεται το δεύτερο και τελευταίο μέρος στο προσεχές φύλλο.

Σκότωσαν την Ηθική...

συνέχεια από τη σελ. 1

Τω παρόντι καιρώ, οι περισπούδαστοι πσιωπατήσαν, στις ντροπής τα έδρανα καθήσαν, να μιλήσουν τάχα, κατ' ουσίαν να θανατώσουν με την ψήφο τους την Ηθική. Το Χριστό!

Δυστυχώς τα ανωτέρω, δεν αποτελούν μύθο, είναι η ωμή πραγματικότητα. Τότε και τώρα! 2.000 χρόνια πριν, αλλά και μετά, στις μέρες μας. Τότε οι Εβραίοι, τώρα οι Έλληνες. Οι περιούσιοι λαοί του Θεού. Πάντοτε το Χριστό τον παραδίδουν στους εχθρούς του οι προδότες "φίλοι" του. Άνθρωποι που έζησαν μαζί του και μπορούν να τον διακρίνουν ακόμη και μέσα στο σκοτάδι. Γι' αυτό άπαντα τα πνευματικά θανατικά λαμβάνουν χώρα νύχτα. Βολεύει στους αποστάτες.

Κι όμως "τότε", πόσο χάρηκε ο Χριστός,

όταν πληροφορήθηκε ότι ήλθαν να τον συναντήσουν οι Έλληνες;

Υπάρχει όμως ένα λεπτό σημείο που λύει την παρεξήγηση. Τότε οι Έλληνες, ήταν εκείνοι οι αθάνατοι που είχαν χτίσει βωμό στον άγνωστο θεό, έχοντας πνευματικές ανησυχίες, αυτοί που έλυναν Γόρδιους δεσμούς, δίδασκαν πολιτισμούς, "βαπτίζοντες" παράλληλα τους βάρβαρους λαούς και έκτιζαν Παρθενώνες. Ήταν οι αντρειωμένοι, που άνοιγαν τα φτερά τους και προσγειώνονταν μπροστά στις κερκόπορτες, βροντοφωνάζοντας "Μολών λαβέ". Ήταν... και τι δεν ήταν.

Τώρα όμως είναι άλλοι, κλεψίτυπα ομοιώματα που ενυπάρχουν στο σύγχρονο κόσμο εξ' αιτίας της αίγλης εκείνης και δανείζονται φως για να βλέπουν μέσα στη στραβομάρα τους, από εκείνο το φως! Μιλάμε φυσικά για τους τιποτένιους γραϊκύλους που ανήκουν περήφανα στη Δύση, γι' αυτό και ολονέν δύνουν, προπάντων όμως στην ΕΟΚ και στο ΝΑΤΟ, το ίδιο συνδικάτο, όπως οι ίδιοι το αποκαλούσαν πριν λίγα χρόνια. Οι αρχηγό τους. Αυτοί που προσωνυμούσαν τους Αμερικανούς ως φονιάδες των λαών. Μέχρις εδώ σύμφωνοι, γιατί πράγματι "άνευ λόγου", μάλλον για δικά τους συμφέροντα, βομβάρδιζαν και βομβαρδίζουν έθνη, φονεύοντας και διαμελίζοντας εκατομμύρια ανθρώπινα σώματα. Όμως οι σύγχρονοι γραϊκύλοι προδότες ηγέτες που φωλιάζουν στον κόρφο της αιωνίου Ελλάδος, με την ψήφο και πλήρη επικρότηση του όχλου, σκοτώνουν το πνεύμα. Αφαιρούν από την κοινωνία το οξυγόνο, το Χριστό τον ίδιο, με το έτσι θέλω, για να κηρέψει εκ νέου η "Ναϊν".

Οι σύγχρονοι σοφιστές εν δράσει. Τα τύμπανα του Διαβόλου, οι ανιαροί βερμπαντιστές, τα φουσκωμένα λόγια, οι φράσεις οι άδειες σαν τα ασκιά τα άδεια, τα αλαλάζοντα κύμβαλα, τα "δουλεμένα" τα πεζά και οι "αριστουργηματικοί" στίχοι που νόημα δεν

έχουν. Αλλά όλοι αυτοί δεν έχουν νοιώσει ποτέ το φως του ηλίου, καθότι αποκλειστικά βαδίζουν μέσα στο σκοτάδι. Μα, αφού γεννήθηκαν μία νύχτα κατασκότεινη, μελαγχολική, νεκρή, του φθινοπώρου. Κυριολεκτικά απάτορες και αμήτορες, πήραν εξ' αρχής στη ζωή τους το λοξό δρόμο, το βαθύ, το δρόμο της αβύσσου. Εκεί έκτοτε βαδίζουν μονάχοι τους, μέσα στο πυκνό σκοτάδι των στοών και των νυχτερινών συσκέψεων μέσα στα κυνοβούλια. Εκεί μέσα κατ' ουσίαν, όλο αυτό το σκυλολόι, τρώει τα γλυκά και νόστιμα ξυλοκέρατα της αποστασίας του.

Όμως θα έλθει η ώρα, που θα πέσουν όλοι οι πρότεροι υιοί της απωλείας ηρηνείς, θα ανοίξουν οι κοιλιές τους και θα χυθούν όλα τα σπλάχνα τους μέσα στο βόθρο που δημιούργησαν οι λυματικές αφεντιές τους (Πραξ.1,18).

Όμως "ήν δέ νύξ". Πάντοτε νύχτα γίνονται όλα τα βρώμικα πράγματα, γιατί οι δράστες φοβούνται το φως της ημέρας. Γιατί, "Κι όταν το Μνήμα ακτινοβόλησε που 'χαν σφραγίσει οι δολοφόνοι, αντίκρυ φάνηκε να κρέμεται το πτώμα σου σε μιαν αγχόνη" λέει ο ποιητής. Γιατί την ημέρα θα αντικρύσουν την αγχόνη που ετοίμασαν για τον εαυτό τους μόνοι τους και πάλι μόνοι τους θα την "απολαύσουν".

Αγωνίσθηκαν αιώνες ολόκληρους οι άγιοι, για την διατήρηση της αγνότητας, της εντιμότητας, της αληθείας και της γενικότερης ηθικής, μαρτυρούντες οικτρά. Και ήλθαν, στις έσοχτες ημέρες μας, οι σιχαμένοι σάτυροι και οι ντροπές των μεθύσων υψώνοντας ξόανα καταπτώσεως και ηθικής ξεφτίλας, για να γκρεμίσουν τα πάντα. Κατέλυσαν το "Νόμο και τους προφήτες" εν μια νυκτί, βρωμίζοντας το άγιο κώμα της πατρίδος μας. Όμως "ούκ οΐδατε ότι οι άγιοι τόν κόσμον κρινοῦσι" (Α' Κορ. 6,2).

Λέει ο Αισχύλος, "Αν μολύνεις το καθαρό νερό με ακαθαρσίες, δε θα έχεις τι να πιείς".

Οι ακαθαρσίες στις μέρες μας είναι οι ασυνείδητοι και σιχαμεροί κυβερνώντες, που λέρωσαν τις ψυχές του λαού με τις δικές τους ηθικές ασχήμιες.

Είναι οι παλιοί τσιφλικάδες της ματωμένης ελληνικής γης, που πόθησαν να καταστούν και τσιφλικάδες της ηρωικής ψυχής των Ελλήνων.

"Οι λίθοι τε και πλίνθοι και κέραμος και ξύλα τα ατάκτως ερριμμένα" πήραν απόφαση να θεμελιώσουν την εκτρωματική ζωή τους και το δυσώδες είναι τους, με την επιβολή σοδομικού νόμου, θέτοντας θανάσιμο πλήγμα στο τελευταίο οχυρό της Ελλάδος, την οικογένεια. Τον πατέρα, τη μητέρα και

τα παιδιά. Το ιερό δημιούργημα της Αγίας Τριάδος. Το ναό του Αγίου Πνεύματος.

Επειδή "όπου εισί δύο ή τρεις συνηγμένοι εις τό έμόν όνομα, εκεί είμί Έγώ", ζήλησε το περιθωριακό στοιχείο και ο υπόκοσμος της νυχτερινής απομόνωσης και, βουλευόμενοι κενά, εκτόπισαν με την ψήφο τους το Εγώ.

Αλλά υποτασσόμενοι στη ρήση του Κυρίου "Μή δώτε τό άγιον τοΐς κυσί μηδέ βάλητε τούς μαργαρίτας ύμών έμπροσθεν τών κοΐρων.." (Ματ.7,6) ας διαφυλάξουμε την αγία σκέψη μας από τον αναίσχυντο βίο των κυνών και των κοΐρων.

Βέβαια οι πειράζοντες νομικοί δε θα αποσυρθούν ποτέ από το κοινωνικό γίγνεσθαι. Χύσαν κροκοδείλια δάκρυα τελευταία για τα αναλφάβητα παιδιά της οικογενείας των παλιохριστιανών στην περιοχή της Κορίνθου, που ζούσαν κάτω από συνθήκες απομονώσεως και έτσι έχαναν το σχολείο τους. Μα για ποιό σχολείο μιλάμε πλέον; Αυτό που υπέστειλε το ιερό σύμβολο της σημαίας μας και ανύψωσε το κουρέλι των ΛΟΑΤΚΙ; Το σχολείο που αποστασιοποιήθηκε από την ιερά προστασία των Τριών Ιεραρχών; Το σχολείο που εξοστράκισε τον εξομολόγο ιερέα και τον αντικατέστησε με τον ψυχαναλυτή; Το σχολείο που διδάσκει καταγωγή του ανθρώπου από τον πίθηκο και αντικαθιστά τη μάνα και τον πατέρα με τα γελοία νούμερα των περισπούδαστων; Το σχολείο που τελικά επιβάλλει τη διαστροφή και την άρνηση-προσβολή κάθε ιερού και οσίου;

Τελικά, αν θέλουμε να σώσουμε τα παιδιά μας και τις οικογένειές μας, πρέπει τάχιστα να επανιδρύσουμε τα κρυφά σχολεία. Να πετάξουμε όλοι μας τα 30 αργύρια στα μούτρα των κυνών και των κοΐρων του κυνοβουλίου και να υποταχθούμε στο μέγα δανειστή Θεό, προκειμένου να χαρίσει και εξαλείψει τα πνευματικά μας χρέη και λοιπές οφειλές.

Όσον αφορά το πρόσφατο άγος (=μιάσμα) της ελεεινής ψηφοφορίας, βάσει του νόμου της ανταπόδοσης, θα επισύρει την ανάλογη "απολύμανση" από πλευράς Θεού. Θα δρομολογήσει "την καύση και τομή" του πυώδους τμήματος του σώματος της ελληνικής κοινωνίας, βάσει της οποίας όμως θα υποστεί και τις ανάλογες συνέπειες, άπαν το σώμα.

Ας ξυπνήσουμε από το λήθαργο του ωχαδελφισμού. Ο άρχων δεν είναι εικών του Θεού, όπως υποστηρίζει ο Πλούταρχος, τουλάχιστον για τα χρόνια μας. Είναι εικών του Διαβόλου. Το είδαμε στα χρόνια μας και το συνειδητοποιούμε ολονέν και περισσότερο.

Ο νοών νοείτω και ο σώζων εαυτόν σωθήτω.

Αρίσταρχος

ἐξέδωσε τὴν ἐγκύκλιο 2959/29 Ὁκτωβρίου 2014, ὡς ἀντίδραση «περὶ τῶν κανονικῶν συνεπειῶν τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν», ἀντιτάσσοντας τὴ δική της θέση.

Ἀξίζει, λοιπόν, μὲ προσοχὴ καὶ σοβαρότητα νὰ τὴν προσεγγίσουμε.

Πανανθρώπινο φαινόμενο

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ἔθαβαν τοὺς νεκρούς, διότι πίστευαν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀταφου νεκροῦ δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθει στὰ «Ἠλύσια Πεδιά», ἀλλὰ θὰ περιπλανᾶται μέχρι νὰ ἐνταφιασθεῖ. Ἄς σκεφθοῦμε, ἐπίσης, τὰ πάμπολλα ἀρχαιοελληνικὰ νεκροταφεῖα ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ τοὺς πολυαριθμούς τάφους σὲ ὅλες τὶς περιοχὲς τῆς χώρας, ποὺ μᾶς ἀποδεικνύουν ἀπερίφραστα τὴ διαδεδομένη πρακτικὴ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔθαβαν τοὺς νεκρούς τους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ μὴ ἐνταφιασμὸς στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀντιμετωπίζεται ὡς τιμωρία.

Στοὺς Αἰγυπτίους ἐφαρμοζόταν ἀποκλειστικῶς ἡ ταφὴ καὶ μάλιστα ἡ ἐπιμηλημένη, μὲ τὴν ταρίχευση τῶν σωμάτων.

Ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν, καὶ ὄχι ἡ καύση, εἶναι φαινόμενο πανανθρώπινο. Εἶναι ὁ κανόνας γιὰ τὴ σημερινὴ πλειοψηφία τῶν λαῶν καὶ τῶν θρησκειῶν, σὲ τόση ἔκταση, ὥστε οἱ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ποὺ ἔχουν ἐπισημανθεῖ ἀπὸ ἄλλους, δὲν ἀνατρέπουν αὐτὸν τὸν κανόνα, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὸν ἐπιβεβαιώνουν. Χετταῖοι, Πέρσες καὶ λοιποὶ ἀρχαῖοι λαοί, ἀλλὰ καὶ ἀπολίτιστες καὶ πρωτόγονες φυλές, στὴ συντριπτικὴ τους πλειοψηφία, συνθίζαν νὰ θάβουν τοὺς νεκρούς τους.

Ἀνάλογη πρακτικὴ γινόταν καὶ στοὺς Ρωμαίους, στοὺς ὁποίους κυριαρχοῦσε τὸ «ἔθιμον τῆς ταφῆς».

Ἡ Ἁγία Γραφή

Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο «κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν» (Γεν. 1,14). Ὅταν ὁμιλοῦμε γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐννοοῦμε τὴν ἰσχυρὴ ἐνότητα ψυχῆς καὶ σώματος. Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἐπεκτείνεται στὸν ὅλο ἄνθρωπο, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ψυχὴ καὶ σῶμα. Εἶναι σημαντικὰ τὰ ὅσα ὑποστηρίζει ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Μάρτυς καὶ Φιλόσοφος, δίνοντας τὸν ὀρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου: «Τί γάρ ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἢ τὸ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συννεστὸς ζῶων λογικόν.»

Ἡ ἀνυπακοὴ στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἐπέφερε τὴ δίκαιη τιμωρία: «ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γεν. 3, 19). Διηγήθη: Με τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου σου θὰ κερδίζεις καὶ θὰ τρῶς τὸ ψωμί σου, μέχρις ὅτου πεθάνεις καὶ ἐπιστρέψει τὸ σῶμα σου στὴ γῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία δημιουργήθηκε τὸ σῶμα σου, καὶ σὸ κῶμα πρέπει νὰ ἐπιστρέψεις πάλι· τὸ σῶμα σου θὰ διαλυθεῖ στὴν ὕλη ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποία πλάσθηκε.

Ἔτσι, στὴν Παλαιὰ Διαθήκη βλέπουμε, γιὰ παράδειγμα, τὴν ἐπιμελῆ ταφὴ τῶν Πατριαρχῶν Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ. Βλέπουμε νὰ μεταφέρεται ἡ σορὸς τοῦ Ἰακώβ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴ Χαναάν, προκειμένου νὰ ταφεῖ πλάι στοὺς συγγενεῖς του.

Στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὁ μόνος γνωστὸς τρόπος μεταχειρίσεως τῶν νεκρῶν εἶναι ὁ ἐνταφιασμὸς. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Κύριος ἐνταφιάστηκε μετὰ τὸ Πάθος Του καὶ ἡ διαδικασία τοῦ ἐνταφιασμοῦ Του ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου (27, 57-61). Ὁ πλούσιος Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας ζήτησε καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Πιλάτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ τύλιξε σὲ καθαρὴ σινδόνη καὶ τὸ τοποθέτησε σὲ καινούργιο «μνημεῖον», δηλαδή τάφο ποὺ εἶχε λαξευθεῖ σὲ πέτρα, καὶ ἔκλεισε τὸν τάφο μὲ μεγάλο λίθο ποὺ τοποθέτησε στὴ θύρα τοῦ μνημείου. Μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐξαγιαστικὴ ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν ὡς σωστὴ πράξη ἀντιμετώπισης τῶν χριστιανῶν ποὺ εἶναι μιμητὲς Χριστοῦ. Πιστεύουμε ὅτι ἀκόμη καὶ ἄψυχοι τόποι, ὅπως εἶναι ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς, ὁ Πανάγιος Τάφος, τὸ Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως ἐξαγιαστικὰ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποτελοῦν μέχρι σήμερα τὰ Πανάγια Προσκυνήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔτσι καὶ μὲ τὴ ζωὴ καὶ δράση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ θάνατό Του, ἐξαγιαζονται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα καὶ πολλὰ ἄλλα μυστήρια,

ὅπως ὁ Γάμος, τὸ Βάπτισμα, ἡ θεία Εὐχαριστία καὶ τὰ λοιπὰ μυστήρια, τῶν ὁποίων ἡ σύσταση ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀνάγεται στὴ θεία βούληση.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἀκόμη καὶ ἡ περιγραφή τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου: Ἀμέσως μόλις ὁ Ἰησοῦς ἄφησε τὸ πνεῦμά Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, σκίσηκε τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ, ἐγένε σεισμός, οἱ πέτρες σκίσηκαν, «καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεώχθησαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἀγίων ἠγέρθησαν· καὶ ἐξεληθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς» (27, 52-53). Καὶ τὸ κωρὶο τοῦτο ἔχει, φρονοῦμε, ἔντονο δογματικὸ χαρακτῆρα περὶ τῆς τύχης τῶν σωμάτων μετὰ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασή τους.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ ἀκολούθησε καὶ ἡ πρώτη χριστιανικὴ κοινότητα τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ἐνταφιάζει ὄχι μόνον τὸν Πρωτομάρτυρα τοῦ Χριστιανισμοῦ Στέφανο (Πράξ. 8, 2), ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτοὺς ποὺ πέθαναν μὲ οἰκτρὸ θάνατο, Ἀνανία καὶ Σαπφείρα (Πράξ. 5, 6 καὶ 10).

Ὅταν κάνουμε λόγο γιὰ σωτηρία, ἐννοοῦμε τὴ διατήρηση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου. Ἡ λέξις σωτηρία προέρχεται ἀπὸ τὸ σῶν + τηρῶ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ κωρὶο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιασάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖη» (Α΄ Θεσ. 5, 23).

Πατερικὴ Παράδοση

Ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰππόλυτο πληροφοροῦμεθα περὶ τῆς ταφῆς πολλῶν Ἀποστόλων (Migne PG 10, 952B). Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος κάνει λόγο γιὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου καὶ τῶν Εὐαγγελιστῶν Λουκᾶ καὶ Μάρκου (Migne PL 23, 619 κ.ε.). Σημαντικὲς εἰδήσεις περὶ τοῦ τρόπου ἐνταφιασμοῦ τῶν Ἁγίων παρέχει καὶ ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας (Migne PG 10, 1337D).

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος προβάλλει τὴ σωστὴ δογματικὴ σημασία τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν ποὺ πρέπει νὰ γίνεται πρὸς δόξαν Θεοῦ: «...κηδεύσωμεν τοὺς ἀπελθόντας ὡς καὶ ἡμῖν καὶ ἐκεῖνοις συμφέρει πρὸς δόξαν Θεοῦ» (Migne PG 59, 467).

Ὁ Ὀριγένης χαρακτηρίζει τὰ ἐνταφιαζόμενα σώματα ὡς ὄργανα ψυχῆς, τὰ ὁποῖα ἐνταφιάζονται μετὰ τιμῆς κατὰ τὰ «νενομισμένα»: «Ψυχὴν γὰρ λογικὴν τιμᾶν μόνην ἡμεῖς ἴσμεν, καὶ τὰ τοιαύτης ὄργανα μετὰ τιμῆς παραδιδόναι κατὰ τὰ νενομισμένα ταφή» (Κατὰ Κέλσου 8, 30).

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐπικρίνει ὡς ἀθλιότητα τὴ συμπεριφορὰ κάποιου Γρηγορίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπέτρεψε τὴν ταφὴ νεκρῶν (Migne PG 25, 708B).

Ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος παραδίδει ὅτι οἱ διώκτες τῶν Χριστιανῶν ἦσαν «ἐπιμελῶς παραφυλάσσοντες νυκτὸς καὶ μεθ’ ἡμέραν, μὴ κηδευθῆ τῆς ὑφ’ ἡμῶν» (Εκκλ. Ἰστ. 3, 2, 59), καὶ γι’ αὐτὸ «τὰ δὲ καθ’ ἡμᾶς ἐν μεγάλῳ καθεισθηκε πένθει διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὰ σώματα κρύψαι τῇ γῆ» (Εκκλ. Ἰστ. 5, 2, 61), ἀλλὰ οἱ νεκροὶ Χριστιανοὶ «ἀντὶ γῆς καὶ τάφων θαλαττεῖος παρεδιδοντο κύμασι» (Εκκλ. Ἰστ. 8, 7, 6).

Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος διηγεῖται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰλαρίων παρακαλοῦσε, ἐξορκίζοντας τὴν Ἁγία Κωνσταντία, νὰ μὴν τὸν ἀφήσει οὔτε μία ὥρα ἀταφο, ἀλλὰ νὰ τὸν θάψει ἀμέσως, μόλις πεθάνει, καλύπτοντάς τον μὲ κῶμα, μὲ τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ χοντρὸ παλτό του (Migne, PL 23, 52).

Ὁ Αἰδουσιολογικώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Στυλιανὸς Καρπαθίου, Θεολόγος – Ψυχίατρος, σημειώνει: «Ἡ ταφὴ δὲν εἶναι μόνον ἔθιμο ἢ παράδοση, ἀλλὰ πρωτογενὲς ἀρχετυπικὸ στοιχεῖο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἕνα ἀκαταγώνιστο σύμβολο πίστεως στὴν Ἀνάσταση. Ἡ καύση ἀποτελεῖ κορυφαῖο σύμβολο μηδενισμοῦ, πράξη εἰκονοκλαστικὴ ποὺ θρυμματίζει τὴν πίστη στὴν Ἀνάσταση».

Οἱ ἀντιρρήσεις...

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς καύσης τῶν νεκρῶν ἰσχυρίζονται:

Τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξοικονομηθεῖ κῶρος ἐν ὄψει τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ.

Λόγω τῆς μόλυνσης τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ τυχόν ὑπάρχοντος ὑδροφόρου ὀρίζοντος τῆς περιοχῆς, κινδυνεύει

ἡ υἰεία τῶν ἀνθρώπων.

Δὲν εἶναι εὐχάριστη ἡ ἀτμόσφαιρα ἡ ὁποία δημιουργεῖται γιὰ τοὺς οἰκείους τοῦ νεκροῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἔκταφης, ὅταν μάλιστα ὁ νεκρὸς δὲν ἔχει ἀποσυντεθεῖ.

Ἡ ἀπάντησις

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐπιδέχονται σοβαρὸ καὶ σταθερὸ ἀντίλογο. Δὲν εἴμαστε κυρίαρχοι τῆς ὑπαρξῆς μας. Δὲ φέρουμε τίποτε στὸν κόσμον καὶ δὲ θὰ πάρουμε τίποτε. Εἶναι φοβερὸς ἐγωισμὸς τὸ νὰ ἰσχυρίζομαστε ὅτι «τὸ σῶμα εἶναι δικό μου καὶ τὸ κάνω ὅ,τι θέλω». Σύμφωνα μὲ τὴ διδασχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ σῶμά μας δὲν εἶναι κτῆμα μας. Ἐχομε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰδιοκτησία μας. Γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σῶματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.» (Α΄ Κορ. 6,20). Ἑρμηνεία: Διότι ἔχετε ἐξαγορασθῆ μὲ πολῦτιμο τίμημα, δηλαδή μὲ τὸ ἀνεκτίμητο αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀποφεύγετε, λοιπόν, κάθε σαρκικὴ ἐκτροπή ποὺ μολύνει τὸ σῶμα καὶ δοξάσατε τὸ Θεὸ μὲ ὅλη σας τὴν προσωπικότητα, μὲ τὸ σῶμά σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμά σας, τὰ ὁποῖα εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Καί: «Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινες ἐστε ὑμεῖς.» (Α΄ Κορ. 3, 17), λόγος ποὺ στρέφεται ἐναντίον κάθε κακοποιήσεως τοῦ σώματος. Ἑρμηνεία: Ἐὰν, λοιπόν, κανεὶς μὲ τὴν πλανημένη διδασκαλία του καὶ τοὺς φατριασμοὺς του καταστρέφει τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν καταστρέψει αὐτὸν ὁ Θεός, διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, εἶναι ἀφιερωμένος στὸ Θεὸ καὶ εἶναι δικό του κτῆμα. Εἶναι ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος. Καὶ τέτοιος ναὸς, ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιος, εἶστε ἐσεῖς.

Ἀποστροφή πρὸς τὸ σῶμα παρατηρεῖται στὶς ἀνατολικὲς θρησκείες καὶ στὴν εἰδωλολατρία. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Α΄ Κορ. 6, 19), εἶναι ἡ ζωντανὴ Ἐκκλησία, μέσα στὴν ὁποία καλεῖται νὰ λατρεύσει ὁ ἄνθρωπος τὸ Θεό. Τὸ σῶμά μας εἶναι «μέλος Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 6, 15).

Τὰ ἅγια λείψανα

Οἱ Ἅγιοι ποὺ λάτρευαν ἀληθινὰ τὸ Θεό, μὲ τὰ ἱερὰ λείψανά τους μεταδίδουν τὴν ἁγιαστικὴ χάρη, ἐνισχύουν τοὺς πιστοὺς, ἐκβάλλουν δαιμόνια, θεμελιώνουν τὴν Ἐκκλησία, φωτίζουν τὴν πορεία τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν στὸν κόσμον. Χωρὶς τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων, ὁ κόσμος θὰ ἦταν φτωχὸς. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων καὶ τὰ διατηρεῖ ὡς πολῦτιμους θησαυροὺς.

«Ὁ Δεσπότης Χριστὸς μᾶς ἔδωσε πηγὲς σωτήριες τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων, τα ὁποῖα μὲ πολλοὺς τρόπους παρέχουν τὶς εὐεργεσίες, ἀναδίδοντας εὐωδιαστὸ μύρο», τονίζει ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός. Ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παραμένει στὰ σώματα τῶν Ἁγίων· γι’ αὐτὸ καὶ διατηρεῖται μετὰ τὸ θάνατό τους στὰ ἱερὰ λείψανά τους ποὺ διασώζονται μερικὲς φορὲς ἀφθαρτα (Ἁγίου Σπυρίδωνος, Ἁγίου Διονυσίου, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Ἁγίου Γερασίμου κ.ο.κ.). Οἱ Ἅγιοι ἐγέναν ναοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ καθαρὰ καταλύματα: «Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός» (Λευιτ. 26, 11-12). Καί: «Ψυχὰι δικαίων ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βᾶσανος» (Σοφ. Σολ. 3, 1).

Ὁ θάνατος τῶν Ἁγίων εἶναι μᾶλλον ὕπνος παρὰ θάνατος. Τὰ ἱερὰ λείψανα εἶναι τὰ ἔμψυχα σκηνώματα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ ὅτι οἱ τάφοι τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Μαρτύρων, ποὺ περιέχουν λείψανά τους, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ «λιμάνια ἀσφαλισμένα, πηγὲς πνευματικῶν διδασχῶν, ἀνεξάντλητοι θησαυροὶ, πνευματικὰ πλοῦτη, τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀχρηστέψει... Οἱ τάφοι τῶν Μαρτύρων δροσιζοῦν τὶς ψυχὰς, διεγείρουν τὸ ζῆλο, σβήνουν τὶς παράλογες ἐπιθυμίες».

Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ ψήφισε ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τὸ νόμο γιὰ τὴν ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων, ὁ Θεὸς μίλησε μὲ τὴν εὐρεση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Οσίου Βησσαρίωνος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος. Τὸ ἀφθαρτὸ σκηνώμα τοῦ Γέροντος Βησσαρίωνος εἶναι εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὸν ὁποῖο λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ κοίκοῦ, φορέ-

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 2η συνέχεια από την 29η Ομιλία 25/10/1981

«Και ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ ἐξήλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ’ αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.» (Αποκ. 6, 34)

Ακόμη, συνεχίζει ὁ Κύριος νὰ λέγη: «Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους», πρόκειται νὰ ἀκούτε πολέμους, ἐφ’ ὅσον οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔχουν ἀποδεχθῆ τὸ Εὐαγγέλιον... —Μία παρένθεσι: Περί πολέμων θὰ μιλήσουμε καὶ εἰς τὴν τετάρτην «σφραγίδα». Γι’ αὐτὸ τώρα δὲν θὰ πῶ πολλά. Εἰς τὴν τετάρτη «σφραγίδα» θὰ πῶ περισσότερα περί πολέμων.— Ἐφ’ ὅσον λουπὸν οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔχουν ἀποδεχθῆ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης, εἶναι ἐπόμενον ἀκόμη καὶ τὰ χριστιανικά κράτη νὰ κηρύσσουν μεταξύ των πολέμους.

Ἀγαπητοί μου, ἡ Βουλγαρία εἶναι ὀρθόδοξος λαός, ὀρθόδοξος χριστιανικός! καὶ ἔχομε πάντοτε ἐχθροπραξίες μαζί τους. Γιατί; Γιὰ ποιὸν λόγο; Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμε ἐχθροπραξίες; Ἐχομε ὅμως. Γιατί; Διότι δὲν τὸ δεχθῆκαμε σωστά τὸ Εὐαγγέλιον.

Συνεχίζει ὁ Κύριος καὶ λέγει: «καὶ ἀκοῆς πολέμων», θὰ ἴδῃτε πολέμους, ἢ θὰ ἀκούσετε περί πολέμων· «ὄρατε μὴ θροεῖσθε», προσέχετε· μὴ θροβεῖσθε· «δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ’ οὐπω ἐστὶ τὸ τέλος.» ἀκόμα δὲν εἶναι τὸ τέλος· θὰ γίνουσι πρῶτα αὐτά. «ἐγεθησθε γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· ... πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὡδίνων.» ὄχι τὸ τέλος, ἀλλὰ ἡ ἀρχή. «τότε παραδώσουσι ὑμᾶς εἰς θλίψιν». Ποιούς «θὰ παραδώσουσι»; «Ἐσᾶς». Ποιούς «ἐσᾶς»; «Τοὺς πιστοὺς! τοὺς μαθητάς μου!». Ὅχι τοὺς δώδεκα Μαθητάς, ἀλλὰ πάντας τοὺς πιστοὺς εἰς ὁλόκληρη τὴν Ἱστορία. «Θὰ παραδώσουσι ἐσᾶς εἰς θλίψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσονται μισοῦμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἔθνων διὰ τὸ ὄνομά μου. καὶ τότε σκανδαλισθῆσονται πολλοί...» Ἐκ

τῶν Χριστιανῶν, ἐννοεῖται! Διότι δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἀντέξουν αὐτὸ τὸ μῖσος τῶν ἀντιτιθεμένων, καὶ θὰ πέσουν! Αὐτὸ θὰ πῆ «θὰ σκανδαλισθοῦν»· θὰ παρατήσουν τὴν χριστιανική τους ιδιότητα! θὰ παύσουν νὰ εἶναι Χριστιανοί! θὰ ἀπαρνηθοῦν τὸ Βάπτισμά τους! «καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους.» (Ματθ. 24, 610)· ὁ ἕνας θὰ παραδίῃ τὸν ἄλλον εἰς τὰς ἀρχάς, καὶ ὁ ἕνας θὰ μισῇ τὸν ἄλλον, ἔνεκα τοῦ ὀνόματός μου, λέγει ὁ Κύριος.

Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη κατηγορηματικώτερος εἶναι ὁ Κύριος, στὸ Κατὰ Ματθαῖον, 10, 21, ὅταν λέγη: «Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον.»! Καὶ αὐτὸ, τὸ «ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν», δὲν εἶναι μόνον ἀνάμεσα σὲ δυὸ ὁμοπίστους—γιατί αὐτὸ θὰ ἔταν ἀδιανόητο— ἢ στὸν ἕνα πού σκανδαλίζεται καὶ στὸν ἄλλο πού μένει ὀρθος—αὐτὸ εἶναι διανοητόν—, ἀλλὰ ἀνάμεσα καὶ σὲ σαρκικά ἀδελφία, σ’ αὐτὰ πού γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο πατέρα καὶ τὴν ἴδια μάνα! ὁ ἕνας ἀδελφὸς θὰ παραδίῃ τὸν ἄλλον εἰς θάνατον!... «καὶ πατήρ τέκνον», καὶ ὁ πατέρας θὰ παραδίῃ τὸ παιδί του, «καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσι αὐτούς.» (Πρβλ. Λουκ. 13, 12), καὶ θὰ ἐπαναστατήσουν τὰ παιδιά ἐναντίον τῶν γονέων καὶ θὰ θανατώσουν τοὺς γονεῖς των!

Ὅλα αὐτὰ πού σημειώνει ὁ Κύριος ἐκφράζονται μὲ μιά λιτὴ ἀπλή εἰκόνα, πού εἶναι ὁ «πυρρός ἵππος», τὸ κόκκινο ἄλλο, πού ὁ ἀναβάτης του βγήκε νὰ ἄρῃ, νὰ σηκώσῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὴν γῆν καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν σφαγὴν, κρατῶντας τὴν «μάχαιραν».

Πρέπει ὡστόσο νὰ σημειώσουμε κάτι, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέμε ἢ θὰ ποῦμε—παρακαλῶ αὐτὸ τὸ σημεῖο νὰ τὸ προσέξετε— δὲν πρόκειται περί συγκεκριμένων γεγονότων, πού πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε, ἀλλὰ περί μᾶς γενικῆς καταστάσεως. Μὴν ποῦμε: «Ἄ, νὰ αὐτὸ συμβαίνει στίς μέρες μας.», ἢ: «συνέβη τότε», ἢ: «περιμένουμε νὰ συμβῆ»· ὄχι! πάντα συμβαίνει. Καὶ μὴν ἀναζητήσουμε συγκεκριμένα γεγονότα, ἀλλὰ ἀπλῶς γεγονότα, καταστάσεις.

Δηλαδή πρέπει νὰ καταλάβωμε τὸ ἐξῆς: Ὅπως διαρκῶς θὰ ἐξέρχεται ὁ «λευκὸς ἵππος», κατὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς πρώτης «σφραγίδος», πού εἶναι τὸ διαρκές κήρυγμα σὲ ὅλη τὴν γῆ—τὸ Εὐαγγέλιον διαρκῶς κηρύσσεται εἰς τὸν κόσμον—, ἔτσι θὰ πρέπει νὰ ἐκλάβουμε ὅτι καὶ ὁ «πυρρός ἵππος» διαρκῶς ἐξέρχεται, πού εἶναι ὁ διωγμὸς τοῦ Εὐαγγελίου. Διότι ὅπου πηγαίνει τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκεῖ συναντᾷ καὶ τὸν διωγμὸν. Συνεπῶς ἐκεῖ πού βγαίνει ὁ «λευκὸς ἵππος», ἐκεῖ βγαίνει ἀπὸ πίσω του καὶ ὁ «πυρρός ἵππος».

Ἔτσι, μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀποδέχονται βέβαια τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπως σᾶς ἐξήγησα προηγουμένως, καὶ συνεπῶς αἴρεται ἡ εἰρήνη, μὲ τὸν τρόπον αὐτόν τί ἔχομε;—ἐκεῖνο πού σᾶς ἔλεγα τὴν περασμένη φορά στὴν εἰσαγωγή— ἔχομε τὴν μέθοδον τῆς κυκλικῆς ἐρμηνείας τῆς Ἀποκαλύψεως. Δηλαδή ὁ πρῶτος «ἵππος» πάντα θὰ βγαίῃ· ὁ δεύτερος «ἵππος» πάντα θὰ βγαίῃ. Ὅχι βγήκε· τὸ Εὐαγγέλιον δὲν περιορίστηκε μόνον στὴν περιοχὴ καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων. Καὶ αὐτὴν τὴ στιγμή Εὐαγγέλιον κηρύσσομε. Καὶ αὐτὴν τὴ στιγμή δυνάμεθα νὰ ὑποστοῦμε διωγμὸν. Ἔτσι ὁ «λευκὸς ἵππος» πάντοτε ἐξέρχεται, ὁ «πυρρός ἵππος» πάντοτε ἐξέρχεται. Κι ὅπως θὰ ἰδοῦμε στὴ συνέχεια, καὶ ὁ παρακάτω «ἵππος», ὁ μαῦρος, πάντα θὰ ἐξέρχεται, καὶ ὁ κίτρινος «ἵππος», ὁ «χλωρός»—ἡ τετάρτη πληγὴ—, πάντα θὰ ἐξέρχεται. Θὰ τὸ ἰδοῦμε ὅμως αὐτὸ στὴ συνέχεια.

Θὰ ἐπανέρχωμαι στὸ νὰ σᾶς ἐδραίωνω μὲ παραδείγματα τὴν μέθοδον τῆς ἐρμηνείας τῆς κυκλικῆς. Θέλω νὰ τὸ καταλάβετε πολὺ καλά αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Νὰ μὴν ὑπάρξῃ κανεὶς πού νὰ μὴν τὸ καταλάβῃ ὥστε, ὅταν διαβάξῃ τὴν Ἁγία Γραφή, οὔτε νὰ πῆ ὅτι συνέβησαν τὰ γεγονότα πού περιγράφει τὸ βιβλίον αὐτό, οὔτε ὅτι θὰ γίνουσι, ἀλλὰ νὰ πῆ ὅτι γίνονται διαρκῶς. Μὲ τούτῃ τὴν διαφορὰ, ὅτι πρὸς τὰ ἔσχατα θὰ ἔχωμε πύκνωσι τῶν περιπτώσεων. Πύκνωσι· καὶ σὲ ποσότητα καὶ σὲ ποιότητα.

Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρετε.

Γράφει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας: «Πλατυνομένου λουπὸν τοῦ κηρύγματος»—ὄχι πλατυθέντος, ἀλλὰ «πλατυνομένου»—, ἐνῶ δηλαδή διευρύνεται διαρκῶς τὸ κήρυγμα, «ἢ τοῦ κόσμου εἰρήνη ἐλύθη», κατεστράφη ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου. Ἀκούστε ὀξύμωρον. Ἀκούστε ὀξύμωρον! Ὅσο πλαταίνει τὸ Εὐαγγέλιον, τόσο λύνεται ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου· χάνεται ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου! «καθ’ ἑαυτῆς μερισθείσης τῆς φύσεως, κατὰ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην [ἐπὶ τῆς γῆς], ἀλλὰ μάχαιραν.» (Ἀγ. Ἀνδρέας Καισαρείας, Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Θεολόγου, J.P.Migne, P.G., Τόμ. 106, Λόγος Ε’, Κεφ. ΙΔ’, Κέντρον Πατερικῶν Ἐκδόσεων, Ἀθήνα 2001, σελ. 265D.). Ὁξύμωρον. Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτὸ· θὰ τὸ καταλάβωμε.

Φυσικά δὲν ἦρθε ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐπιβάλλῃ «μάχαιραν». Κι ὅταν λέγῃ ἐδῶ, στὴν «σφραγίδα» αὐτῆ, στὸ ὄραμα τῆς δευτέρας «σφραγίδος», ὅτι ἐδόθη «μάχαιρα» εἰς τὸν ἀναβάτην, σημαίνει ὅτι τὴν «μάχαιρα», δηλαδή τὸν πόλεμον, τὸν σηκώνουν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τοῦ Χριστοῦ· πού σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ αὐτό. Καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ἔκφρασις τοῦ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ σφαγὴ εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον νὰ βάλῃ μάχαιρα, καὶ ὄχι εἰρήνη (Ματθ. 10, 34). Νὰ βάλῃ μάχαιρα. Δηλαδή ἡ παρουσία Του ἦρε τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὴν γῆν. Γιατί; Διότι δὲν ἐδέχθησαν οἱ ἄνθρωποι τὴν εἰρήνην. Πιὸ πολλὰ θὰ σᾶς πῶ στὴν τετάρτη «σφραγίδα», στὸ θέμα γιατί· γιατί ἐκεῖ ἔχει πάλι περί πολέμου καὶ εἶναι κάτι πάρα πολὺ ζωτικὸ καὶ πάρα πολὺ σπουδαῖο.

Πῶς δόθηκε αὐτὴ ἡ «μάχαιρα»; Μὴ γενομένου ἀποδεκτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· μὴ ἀποδεχομένης τῆς ἀνθρωπότητος τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας πάλι ἐρμηνεύει καὶ λέγει ὅτι αὐτὸ τὸ «ἐδόθη» (Αποκ. 6, 4) «τὴν πάνσοφον δεικνύσι τοῦ Θεοῦ συγχώρησιν—συγχωρῶ θὰ πῆ ἐπιτρέπω—, τοὺς πιστοὺς δούλους διὰ πειρασμῶν δοκιμάζουσαν»

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

(Ἀγ. Ἀνδρέας Καισαρείας, Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Θεολόγου, J.P.Migne, P.G., Τόμ. 106, Λόγος Ε’, Κεφ. ΙΔ’, Κέντρον Πατερικῶν Ἐκδόσεων, Ἀθήνα 2001, σελ. 265D.). Δείχνει τὴν πάνσοφον παραχώρησι τοῦ Θεοῦ, πού ἐπιτρέπει νὰ ὑφίστανται δοκιμασίαν οἱ πιστοὶ ὅπως ὁ χρυσὸς μέσα εἰς τὸ καμῖνι.

Ὅπως κι ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ θέμα τοῦ διωγμοῦ εἶναι συνυφασμένο μὲ τὴν διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ θέμα τοῦ διωγμοῦ εἶναι συνυφασμένο μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Θέλετε, ἀγαπητοί μου, νὰ ζήσετε πνευματικὴν ζωὴν; Θὰ δεχθῆτε ἐκ τῶν προτέρων τὸν διωγμὸν! Νὰ τὸ ξέρετε αὐτό.

Λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται.» (Τιμ. 3, 12). «Πάντες οἱ θέλοντες», ὅσοι θέλουν νὰ ζήσουν τὴν εὐσέβεια, θὰ διωχθοῦν. Ὅπως δὲν διώκεται, νὰ ἀρχίσετε νὰ ἀμφιβάλτετε γιὰ τὴν εὐσέβειά του! Ἐκτός κι ἂν εἶναι ἀπομονωμένος κάπου στὴν ἐρημίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ θὰ διωχθῆ ἀπὸ τοὺς δαίμονες. Καὶ ὁ πόλεμος μὲ τοὺς δαίμονες—ὅπως εἶναι τῶν ἀσκητῶν ὁ πόλεμος— εἶναι σφοδρότερος, παρ’ ὅτι ἐάν δεχθοῦν ἐπιθέσεις ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Γιατί ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μποροῦμε νὰ κρυφτοῦμε, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς δαίμονες δὲν μποροῦμε νὰ κρυφτοῦμε. Ὅπου καὶ νὰ τρυπώσουμε, σ’ ὅποια τρύπα κι ἂν μποῦμε τῆς γῆς μέσα, ἀγαπητοί μου, οἱ δαίμονες μᾶς βρίσκουν.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἡ ἀποτέφρωση τῶν σωμάτων «Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γεν. 3, 19)

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 13

σομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου» (Α’ Κορ. 15, 49).

Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου ΑΠΘ, ὁμολογεῖ: «Ἡ εὕρεση τοῦ σεπτοῦ σώματος τοῦ π. Βησσαρίωνος σὲ κατάστασι ἀφθαρσίας, μετὰ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ἀφ’ ὅτου ἔγινε ἡ ταφή του (1991), δικαιολογημένα ὥθησε τοὺς πιστοὺς στὴν ἐκτίμησι ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος, περὶ σημείου, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Θεὸς θέλησε νὰ ἐνισχύσει τὴν πίστι τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πού ζοῦν μέσα σὲ περιβάλλον σχεδὸν γενικευμένης ἀθεΐας καὶ ἀπιστίας, ἢ ὁποῖα πολλὰ φορὲς εἶναι στρατευμένη καὶ ἐπιθετικὴ, καθοδηγούμενη ἀπὸ ἀντίθετα κέντρα χριστομάχων καὶ ἐκκλησιομάχων».

Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἀρνεῖται τὴν καύση τῶν νεκρῶν γιὰ θεολογικούς, ἱεροκανονικούς, παραδοσιακούς, ἀνθρωπολογικούς καὶ ἐσχατολογικούς λόγους. Ὁ Ἅγιος Παῖσιος ἐπιγραμματικὰ λέγει: «Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἱερό· δὲν μπορεῖς νὰ τὸ καῖς, ὅπως καῖς τὰ ἄχρηστα».

Ὁ Διδάχος τοῦ Γένους μᾶς ἀφυπνίζει Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ὑπογραμμίζει: «Ὁ ὕπνος τί εἶνε; Μικρὸς θάνατος, καὶ ὁ θάνατος μέγας ὕπνος. Καὶ καθὼς τὸ σιτάρι ὁποῦ πίπτει εἰς τὴν γῆν, ἀνίσως καὶ δὲν βρέχῃ νὰ σαπηθῆ νὰ γίνῃ ὡσὰν κυλός, δὲν φυτρῶνει, ἔτσι καὶ ἡμεῖς ὁποῦ ἀποθνήσκομεν καὶ θαπτόμεθα εἰς τὴν γῆν. Ἄνίσως καὶ δὲν ἀθάπτετο πρῶτον εἰς τὸν

τάφον ὁ Χριστὸς μας, δὲν μᾶς ἐπότιζε τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον καὶ τὴν ἀνάστασιν. Δὲν βλέπετε φανερὰ τὰ χόρτα πῶς τὰ ἀνασταίνει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν γῆν κατ’ ἔτος; Γνωσὶν δὲν ἔχομεν, χριστιανοί μου, νὰ στοχασθῶμεν τὰ πάντα. Ὅλα μᾶς τὰ ἐχάρισεν ὁ Θεός. Ὅθεν διὰ τὸ παρόν, ἀδελφοί μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ εἴπητε καὶ δι’ ὅλους τοὺς ἀποθαμένους τρεῖς φορὰς· ὁ Θεὸς συγχωρήσει καὶ ἐλεήσει αὐτούς».

Ἡ Ἁγία Δόμνα (28 Δεκεμβρίου)

Ἡ Ἁγία Δόμνα ἦταν ἴερα τῶν εἰδώλων ἐπὶ Μαξιμιανῶν στὴ Νικομήδεια, καὶ συγκεκριμένα στὸ ναὸ τοῦ Δωδεκαθέου. Οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἄνοιξαν τὰ πνευματικὰ της μάτια καὶ βαπτίστηκε χριστιανή, μαζί μὲ τὸν ὑπρέπετς Ἰνδῆ,

ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Νικομηδείας Κύριλλο. Ἀπὸ τότε ἔκανε συνειδητὴ χριστιανικὴ ζωὴ, μοιράζοντας στοὺς φτωχοὺς ὅ,τι εἶχε ἀπὸ τὴν περιουσία της, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ παλάτι. Ὅταν ὅμως τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ παλατιοῦ καὶ ἦταν νὰ τιμωρήσῃ τὴ Δόμνα, ἐκεῖνη προσποιήθηκε τὴν τρελή καὶ στάλθηκε στὸν ἐπίσκοπο γιὰ θεραπεία. Ἐπειτα, γιὰ νὰ μὴ συλληφθεῖ, ντύθηκε ἀνδρικά καὶ ἔθαβε τὰ λείψανα τῶν Μαρτύρων. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψε ὁ Μαξιμιανὸς στὴ Νικομήδεια καὶ πληροφορήθηκε ὅτι ἡ Δόμνα εἶχε γίνῃ χριστιανή, διέταξε νὰ συλληφθεῖ. Ἐπειδὴ δὲν τὴ βρῆκε, διέταξε γενικὸ φόνο τῶν χριστιανῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀναγνωρίστηκε καὶ ἡ Δόμνα, καὶ ἔτσι τὴν ἀποκεφάλισαν.

Άγιος Δημήτριος Γκαγκαστάθης ένας ταπεινός ιερέας του Χριστού

Σε καιρούς χαλεπούς όπου πλεονάζει η αμαρτία, με τη Θεία Χάρη θα αναδεικνύονται Άγιοι. Όσοι, όπως οι νεοφανεί σύγχρονοι μεγάλοι Γέροντες, και Μάρτυρες, όπως πρόσφατα οι Ορθόδοξοι αδελφοί μας στη Συρία. Η αγιότητα θα υπάρχει πάντοτε, μέχρι τη συντέλεια των αιώνων. Οι νεοφανεί Άγιοι κάθε εποχής, αποτελούν ιδιαίτερη ευλογία για τους σύγχρονους τους Χριστιανούς, υπέρ των οποίων προσεύχονται και των οποίων το αγωνιστικό φρόνημα τονώνουν.

Η σεπτή Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου την 9^η Ιουλίου 2025 με απόφαση ομόφωνη κατέταξε στον χορό των Αγίων τον ιερέα π. Δημήτριο Γκαγκαστάθη, γεννηθέντα στο χωριό Πλάτανος Τρικάλων το 1902 και διακονήσαντα την Αγία μας Εκκλησία παραπάνω από σαράντα χρόνια με πνεύμα θυσιαστικό, με πνεύμα ελεημοσύνης και με πολλές αρετές δωρούμενες από τον Κύριο.

Ο παπα-Δημήτρης, απλός βοσκός, κληρικός έγγαμος, με εννέα κόρες από τις οποίες η μία έγινε μοναχή. Δεν αξιώθηκε κοσμικής μόρφωσης, μετά βίας τελείωσε το δημοτικό. Από μικρός ήταν στην Εκκλησία βοηθώντας τον ιερέα του χωριού. Ως εκλεκτός, αγνός λειτουργός - ιερέας του Χριστού αξιώθηκε από τον αγωνοθέτη Χριστό να ζήσει θαυμαστά γεγονότα. Θα αναφέρουμε μερικά.

Επιστρατεύθηκε κατά την Μικρασιατική εκστρατεία και πολλές φορές με την θαυματουργική επέμβαση των αγαπημένων του Ταξιαρχών σώθηκε από σίγουρο θάνατο. Επιστρέφοντας σώος στο χωριό, στις 18 Ιουνίου 1924, νυμφεύθηκε το 1928 την ευλαβή χωριανή του Ελισάβετ

Ο μητροπολίτης Τρίκκης Πολύκαρπος τον χειροθέτησε αναγνώστη και στις 24 Μαΐου 1931 τον χειροτόνησε διάκονο και σε δύο μέρες ιερέα. Φοίτησε στην ιερατική σχολή Τριπόλεως και ανέλαβε την επί 42 έτη εφημερία εις τον ιερόν αγίου Νικολάου του χωριού του.

Διηγείται ο ίδιος: Κάποτε, στη μεγάλη είσοδο, κι ενώ πλησίαζα στην ωραία πύλη, είδα αριστερά μου ένα όμορφο παιδάκι, που κάθηκε σαν σκιά. Συγχρόνως ακούστηκε κρότος από το καντήλι της Παναγίας, που άρχισε να κουνιέται μέχρι το τέλος της λειτουργίας. Σε μία νυχτερινή λειτουργία μου στο ναό των Ταξιαρχών, είδα την ώρα της δοξολογίας το ίδιο εκείνο παιδάκι να στέκεται μπροστά στην προσκομιδή, και να εξαφανίζεται πάλι σαν καπνός.

Στις 8 Αύγουστου 1954· στις 5 το πρωί ξεκίνησα για το χωριό Αρδάνι. Περπατούσα κι έψαλλα κατασκευασμένους ύμνους για να ευχαριστήσω τον Κύριο και τη Θεοτόκο. Φτάνοντας στην εκκλησία του χωριού, άρχισα τον όρθρο, και στη συνέχεια μπήκα στη θεία λειτουργία με πνευματική ευφροσύνη και αγαλλίαση. Συνέβη τότε το εξής θαυμαστό: Όσα παιδιά από 12 ετών και κάτω βρίσκονταν στο ναό, έβλεπαν στο ιερό δύο μεγάλες σκάλες, πάνω στις οποίες ανέβαιναν και κατέβαιναν παιδάκια λουσμένα στο Φως. Όταν διάβαζα το Ευαγγέλιο, γέμιζε από παιδάκια η αγία τράπεζα· την ώρα της μεγάλης εισόδου η νεωκόρος είδε να κατεβαίνει από την αριστερή σκάλα μία γυναίκα κι από τη δεξιά ένας άνδρας μ' ένα μικρό παιδί, ενώ πλήθος παιδάκια ακολουθούσαν τη μεταφορά

των τιμίων Δώρων.

Μερικές φορές ο παπα-Δημήτρης, την ώρα της θείας λειτουργίας, είχε ενοχλήσεις από τους δαίμονες: Κάποτε, διηγείται, ενώ λειτουργούσα, ακούω έξω θορύβους. Βγαίνω, και τι να δω! Οι σατανάδες χιζανε πολυκατοικία. Άλλος κρατούσε μυστήρι, άλλος φτυάρι... Τους σταύρωσα, κι όλα εξαφανίστηκαν. Άλλοτε, ενώ λειτουργούσα τη νύχτα, μπήκαν στην εκκλησία κι άρχισαν ν' αναποδογυρίζουν τις καρέκλες. Ο αρχηγός τους μάλιστα μπήκε στο ιερό, έκλεισε το παραθυράκι και μ' έπιασε απ' το λαιμό να με πνίξει. Επικαλέστηκα τους αγίους Ταξιάρχες, κι αμέσως χάθηκαν.

Οι δαίμονες, με παραχώρηση Θεού, μπαίνουν μέσα στην εκκλησία και βάζουν λογισμούς στους πιστούς. Μόλις όμως πουν οι ψάλτες το χερουβικό και βγει ο ιερέας για τη μεγάλη είσοδο, αμέσως φεύγουν.

Τον Δεκέμβριο του 1968, ενώ λειτουργούσε ο παπα-Δημήτρης, ανάμεσα στο εκκλησίασμα ήταν κι ένα κορίτσι 14 ετών, που το βασάνιζε ο σατανάς. Την ώρα του χερουβικού έβγαλε ξαφνικά μία τρομερή κραυγή κι έπεσε κάτω σαν νεκρό. Οι πιστοί ανησύχησαν. Σε λίγα λεπτά όμως το σήκωσαν σε καλή κατάσταση, σωφρονισμένο. Στο τέλος μάλιστα της θείας λειτουργίας έγινε Παράκληση, και το κορίτσι έφυγε από την εκκλησία πολύ διαφορετικό.

Κάθε φορά που ο παπα-Δημήτρης λειτουργούσε στο ναό του χωριού του, τους Άγιους Ταξιάρχες, η αγία τράπεζα ευωδίαζε.

Αυτό συνέβαινε μερικές φορές και σε άλλους ναούς. Η ευωδία παρουσιαζόταν κυρίως μετά τη μεγάλη είσοδο, όταν τοποθετούσε τα άχραντα Μυστήρια πάνω στην αγία τράπεζα. Άλλοτε παρουσιαζόταν την ώρα της επικλήσεως του Αγίου Πνεύματος, στο «τα σα εκ των σων...»

Πολλές φορές οι δαίμονες εμφανώς τον πείραζαν με διάφορους τρόπους, όπως με την ξαφνική κατάρρευση του σπιτιού από την οποία σώθηκε με την εμφάνιση ενός γέροντος Αγίου.

Διηγείτο με μεγάλη συγκίνηση την συμμετοχή του στις γιορτές της Χιλιετηρίδας του Αγίου Όρους και την γνωριμία του με τους οσίους Γέροντες Αβιμέλεχ Μικραγιαννανίτη, Γερόντιο Δανιηλαίο και την συνοδεία του και του οσίου Εφραίμ του Κατουνακιώτη.

Είχε συνάψει στενές πνευματικές σχέσεις με τους Οσίους Ιουστίνο Πόποβιτς και τα πνευματικά του τέκνα, Αμφιλόχιο της Πάτμου, Αθανάσιο Χαμακιώτη, και δη με τον αοίδιμο ομολογητή Μητροπολίτη Τρίκκης και Σταγών Διονύσιο, ο οποίος πολύ τον αγαπούσε και τον θεωρούσε καύχημα της Μητροπόλεως και υπόδειγμα ευλογημένου ποιμένα, όπως υπήρξαν οι παλαιοί χαριτωμένοι ιερείς.

Στην ταραγμένη εποχή του ανταρτοπόλεμου ή του λεγόμενου εμφυλίου η περιοχή του χωριού του ήταν στην δικαιοδοσία του ΕΑΜ. Αυτός ατρόμητος μιλούσε για Χριστό, πατρίδα και οικογένεια παρά το επικρατούν κλίμα φοβίας και τρομοκρατίας. Τον συμβούλευαν να σωπάσει, για να είναι ήσυχος. Η απάντησή του «**Θα πεθάνω παπάς, όχι μασκαράς.**

Για το Χριστό θυσιάζομαι, υπέρ των προβάτων. Τί σήμερα, τί αύριο. Μια ψυχή έχουμε. Θα την παραδώσω στα χέρια του Δημιουργού μου. Ο ΕΔΕΣ του πρόσφερε κάλυψη (προστασία) και μετάβαση στην Αίγυπτο όπου ήταν η εξόριστη ελληνική κυβέρνηση. Η απάντησή του, η γνωστή άρνηση. Το αποτέλεσμα; Γράφει στο ημερολόγιό του που κρατούσε από μικρό παιδί: «**Ηρθα, λέει, Κυριακή πρωί.**

Μόλις πρόλαβα και βγήκα από την εκκλησία. Ήταν 10 ιππείς και μαζί με τον αρχηγό τους 11 και με κυνηγούσαν στον κάμπο. Οι χωρικοί από την μια πλευρά έβλεπαν το θέαμα και οι απέναντι, από το άλλο χωριό, βγήκαν από την εκκλησία, κι έβλεπαν επίσης το θέαμα.

Με έβριζαν ελεεινά και τρισάθλια. Δεν μπορώ να πω. Τραγόπαπα και άλλα ελεεινά κλπ., και πυροβολούσαν με τα Στεν στην συνέχεια. Οι

σφαίρες με τρυπάνε τα ράσα, δεν με τσίμπαγε καμιά. Ξαν με φτάσαν στα 50 μέτρα και με περικύκλωσαν, τότε γονάτισα. Σήκωσα τα χέρια στον ουρανό και φώναξα από το βάθος της ψυχής μου. Μιχαήλ αρχιστράτηγε, κινδυνεύω, βοηθήσατε με. Αυτοστιγμεί και οι 11 έγιναν κόκκαλο και άγαλμα.

Ο αρχηγός πέφτει από το ζώο κάτω, σπάζει η σπονδυλική του στήλη και αφού είδα εγώ ότι είναι ακίνητοι, ευχαρίστησα το Θεό, τους Ταξιάρχες και τους είπα: να μετανοήσετε, να γίνετε καλοί άνθρωποι, να λέγετε την αλήθεια, να 'χετε το Θεό βοήθεια και αφού τους ευλόγησα -χωρίς να με πειράξουν- πήγα απέναντι, όπου περίμενε το χωριό και μπήκα με όλο το λαό μέσα στην εκκλησία και δώσαμε δόξα στο Θεό που έκανε σήμερα θαύμα».

Όλη η επίγεια ζωή του ήταν ένας διαρκής αγώνας να υπηρετήσει τον συνάνθρωπο, και να ευαρεστήσει τον Κύριο και Σωτήρα του κόσμου. Με δοξολογία άρχιζε η ημέρα του, με ευχαριστία τελείωνε. Οικογενειάρχης άνθρωπος, πολύτεκνος πατέρας με εννέα κορίτσια. Οι μέριμνες της ζωής και της οικογενείας δεν τον πτοούσαν. Είχε εμπιστοσύνη στον Χριστό. Ο Θεός που μεριμνάει για τα πουλιά δεν θα μεριμνήσει για το τέλειο δημιούργημά Του τον άνθρωπο; Είναι ένα μήνυμα-δίδαγμα για όλους εμάς τους ολιγόπιστους, θα έγραφα, που συνέχεια μας απασχοληθεί το τι θα φάγωμεν, τι θα πιούμε και τι θα φορέσουμε αύριο. Αγνοούμε και περιφρονούμε την Θεία Πρόνοιά Του.

Νικήθηκε από τον καρκίνο, τον οποίο αντιμετώπισε γενναία και ως δώρο Θεού. Εκοιμήθη το 1975, την 29^η Ιανουαρίου. Μετά από 50 χρόνια η Αγία μας Εκκλησία τον ενέταξε στον χορό των Αγίων του Θεού. Ως ημέρα μνήμης του Αγίου Δημητρίου Γκαγκαστάθη ορίστηκε η ημέρα της οσιακής κοίμησής του.

Την ευλογία του να έχομε όλοι μας.

Άπολυτίκιον Ἰησους δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὡς σκευος σε χάριτος, καὶ λειτουργὸν ἱερόν, καὶ καύχημα ἔνθεον τῆς Τρίκκης, ὕμνοις λαμπρῶς τιμῶμεν, Δημήτριε· σὺ γὰρ ἐκ τοῦ Πλατάνου, ὡς ἀστὴρ, θεοφόρε, ἔλαμψας ἀρετῶν σου λαμπηδῶσι· διόπερ, ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πιστῶς, πρεσβείαις σου φώτισον.

«Τοιούτος ημίν έπρεπε αρχιερέυς;»

Ο δεσπότης Λάρισας μας μετακυλίζει από έκπληξη σε έκπληξη. Τα περιστατικά που εκτυλίσσονται τακτικά, προκαλούν στους Χριστιανούς, δηλαδή στο ποίμνιό του, απογοήτευση.

Τα διαφορετικά βέβαια γεγονότα γίνονται σε χρόνο και διαφορετικό τόπο, όταν όμως συναχθούν **«επί το αυτό»**, σκιαγραφούν το προφίλ του ποιμενάρχη μας και του πνευματικού πατέρα. Δηλαδή το πώς διαλέγεται, συναλλάσσεται, συμπεριφέρεται και πώς υπολογίζει τους τσοπάνηδες και το ποίμνιό του.

Δε θα ήθελα να γυρίσουμε το περασμένο φύλλο, διότι τα χρόνια περνούν, τα γεγονότα κυλούν, η ιστορία συνεχίζει τη ροή της αλλά και τη συγγραφή της. Ό,τι χθες αποτελούσε είδηση αληθινή, σήμερα αποκαλύπτεται. Χθες υφαινόταν στο τιμόνι της επιβράβευσης σήμερα απορρίπτεται ως απατηλό τέχνασμα.

Βαρύ και μουντό το παρελθοντικό παραπέτασμα με τα **«Δεν είδατε τίποτα ακόμα,- τα σκάνδαλα,- τα εμβόλια,- το Ουκρανικό,- τη Ράπτου,- το κηροπλαστέιο,- τις κατασκηνώσεις,- τη Γεροντία,- τις υποσχέσεις με τα ΘΑ,- τις παλαιές οικονομικές εκκαθαρίσεις,- το μαχαίρι στον Τύρναβο,- τα φωτοβολταϊκά,- το κλείσιμο των ναών,- τη θεία κοινωνία,- τα σοκολατάκια,- το διπλασιασμό των καρτωμαμάτων»** και πολλών άλλων απροσδόκπτων και θλιβερών γεγονότων και περιστατικών, όπως η άρνηση να παραλάβει το άγιο φως. Να εξαφανιστεί από την πόλη στις θρησκευτικές και εορταστικές εκδηλώσεις για την Εθνική Επέτειο του ΟΧΙ, και...

Τις **«βαρυσήμαντες»** απειλές **«έως πότε θα μας εμπάζουν κάποιοι...»** -εννοούσε για βουλευτή Λάρισας και μετα υφυπουργό! Που ψήφισε το ζευγάρι των ομοφυλόφιλων και σε επτά ημέρες - δεν πρόλαβαν ούτε τα εννιάμερά του να κάνει... και άλλον...» όπως μοιρολατρικά το απήγγελε ο τραγουδοποιός Καζαντζίδης και τους είδαμε σε χωριό εκεί προς το Βόλο να είναι παρεούλα και χαμογελαστοί! Τις **«σημαντικές»** δηλώσεις για το έγκλημα των Τεμπών που ούτε η κυβέρνηση δεν τόλμησε να μιλήσει. Αφήνω στην άκρη το φιάσκο με τις κουζίνες στους πλημμυροπαθείς. Την πολιτική πρόκληση στην εφημερίδα **«ΤΟ ΒΗΜΑ» «Όταν ξεχνάμε...»**. Τις

κατευθυνόμενες πολιτικές παρεμβάσεις στις εκλογές για την Περιφέρεια, κ.ά.

Όλα αυτά δημιουργούν οδυνηρή απογοήτευση στο ποίμνιο, γιατί μπήκε στον όγδοο χρόνο δεσπότης στη Λάρισα και το έργο του είναι κάτω του μηδενός (**0**). Όλα όσα έκανε μέχρι τώρα, είναι καύση θυμιαμάτων, καπνός, για να θολώνει τα μυαλά του ποιμνίου του περί της ανυπαρξίας του, γι' αυτό έπαψαν να τον εμπιστεύονται οι νηφάλιοι πιστοί χριστιανοί και τον αποφεύγουν.

Η τελευταία του πράξη έγινε στη Λάρισα με την εκδήλωση της **«ΕΞΟΔΟΥ»** στις 8 Φεβρουαρίου με το καυτό θέμα που απασχολεί και ανησυχεί τους Χριστιανούς **«ελεύθερος πολίτης ή ψηφιακός υπήκοος;»**, δηλαδή ο **«Προσωπικός Αριθμός»**.

Οι ομιλητές ήταν ειδικοί επιστήμονες, δικαστικοί, κοινωνικοί φορείς... και ανέλυσαν με τεκμηριωμένα επιχειρήματα πόσο καταστροφική είναι η επιβολή, το διαβολικό αυτό εφεύρημα που ονομάζεται **«Προσωπικός Αριθμός»**, το οποίο μετατρέπει τον άνθρωπο σε ψηφιακό υποκείμενο.

Η μητρόπολη Λάρισας, ο Ποιμενάρχης της και ολόκληρο το Ιερατείο απείχαν εκκωφαντικά από την εκδήλωση και ο συντονιστής της εκδήλωσης κ. Δ. Χιωτακάκος προσπάθησε να **«διασκεδάσει»** - πληροφορήσει για την παρουσία-απουσία του δεσπότη λέγοντας: **«Να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα τον πανοσ. αρχιμανδρίτη Κύριλλο, Ιεροκήρυκα της Ι. Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου και βεβαίως τον ίδιο το Σεβασμιότατο κ.κ. Ιερώνυμο που μας κοσμί με την παρουσία του μέσω του εκπροσώπου του...»**.

Για την τιμή που σας έκανε με την απουσία-παραουσία πως ξεχάσατε και δεν του ψάλλατε το πολυχρόνιό του;

Ιερέα που τρακάρουμε σε κάποιο πεζόδρομο και τον ρώτησα για το θέμα, απάντησε: **«Δε γνωρίζεις πως ο δεσπότης ακολουθεί τα της κυβέρνησης Μητσοτάκη μήπως τον ευλογήσουν για αρχιεπίσκοπο; Ερχόμενοι θέλεις να έχουμε τίποτα νταβαντούρια;»**.

- Δηλαδή ο δεσπότης είναι υπέρ του **«Προσωπικού Αριθμού!»**

- γιατί το συζητάς;

«Τοιούτος ημίν έπρεπεν αρχιερέυς;».

Λαμπταδάριος

Βγήκαν μαχαίρια!

Ήταν προς το τέλος του καλοκαιριού του '23, βρέθηκα σε 40νθήμερο μνημόσυνο, μετά την ακολουθία βρεθήκαμε στον καφέ για συχώριο, αρκετοί γνωστοί και φίλοι, αφού είχαν τακτοποιηθεί, φθάνοντας είχαν κάθισμα έτοιμο, τον καφέ και το παξιμάδι στη θέση τους.

Βρέθηκα σε μια συζήτηση απρόσμενη που είχε κορυφωθεί με συμφωνίες και διαφωνίες. Ο λόγος; Ποιος θα καταλάβει τη μητρόπολη Θεσσαλονίκης, αφού ο Άνθιμος εθελοούσια (χωρίς πιέσεις, βεβαίως-βεβαίως!) παραιτήθηκε.

Έμεινα κατάπληκτος μ' αυτά που άκουγα από ανθρώπους, τους οποίους νομίζουμε ότι είναι γενικώς αδιάφοροι ως προς τα εκκλησιαστικά, ενώ γνωρίζουν από οικονομικά των ναών, μέχρι τα έργα των μητροπόλεων, τις φορε-

κλοφορούν αρκετοί - και βγάζει κάποια φύλλα - στραπατσασισμένα - εφημερίδων των Αθηνών - όπως διαπιστώσαμε αμέσως μετά - και άρχισε να διαβάζει τη διαδρομή που έκαναν τα 300.000 ευρώ για την **«εκλογή δεσπότη»**, μέχρι που να φθάσουν στην Αρχιεπισκοπή για έργα! **Ποια... έργα!**

Δεν άντεξα. Που τα βρήκε Δημ... ένας αρχιμανδρίτης με ένα μισθό 1.200 ευρώ;

- Α... δεν ξέρεις! Υπάρχουν δεσποτάδες Ροκφέλερ, δηλαδή τραπεζίτες που τους δανείζουν με το **«νόμιμο»** τόκο, με το αζημίωτο δηλαδή και μόλις καταλάβουν τη μητρόπολη, αρχίζουν να εισοδεύουν με το ν' αυξάνουν τους προϋπολογισμούς, τα χαράτσια, τους δίσκους, πώς δήθεν βρήκαν τη μητρό-

πολη χρωμένη και πολλές δικαιολογίες αδικαιολόγητες, για να επιστρέψουν τα δανεικά και να τους μείνει κι αυτούς κάτι τις για τα γεράματα!

Το γεγονός που αυτές τις μέρες διαδραματίζεται στα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης, με συντάραξε συθέμελα. Ότι δηλαδή κάθε μητρόπολη μπαίνει στον πλειστηριασμό και όποιος πλειοψηφίσει, σ' αυτόν κατοχυρώνεται! Αυτό αποδεικνύεται μάλλον από τα τεκταινόμενα στη μητρόπολη Θεσσαλονίκης, αλλά και από τα δημοσιεύματα της εφημερίδας.

Εδώ ο υποψήφιος δεσπότης θέλησε να κινηθεί αποφεύγοντας τη δεσποτική Τράπεζα και απευθύνθηκε σε **«πνευματικά παιδιά»**. Δεν κατάλαβε όμως ότι χαλούσε την πιάτσα και παρότι τα λεφτά ήταν παραπάνω **1.340.000** ευρώ από τον πρώτο μειοδότη, δεν μπόρεσε να καταλάβει το δεσποτικό θρόνο που φέρει ένα βαρύ και τιμητικό τίτλο **«Παναγιώτατος»**.

Ο πρώτος μάρτυρας κατηγορίας που κατέθεσε, επιβεβαίωσε τα παραπάνω. **«Υπόσχονταν - είπε - ότι θα μου επέστρεφαν τα χρήματα μετά την εκλογή»** (από που άραγε, από το μισθό των **1.850** ευρώ;). **«Πείστηκα ότι αυτή είναι η μέθοδος που ακολουθείται»**. Πρέπει δηλαδή να δώσεις μπουρμπουάρ (!), για να γίνεις δεσπότης.

Αυτό είναι **«εις τύπον και τόπον Χριστού;»**.

σιές, τα αυτοκίνητα, ακόμα και τους μισθούς των παπάδων και δεσποτάδων.

Εκείνο που με αναστάτωσε, είναι αυτό που ακούσαμε από έναν παλιό καρβανά - **«συνταξιούχο αστυνομικό»** - να μας λέει ότι δεσπότης είχε 1.200.000 ευρώ και ετοιμάζεται να γίνει Θεσ/νίκης. Κάλεσε δε και τον πρωτοσύγκελο του να του δώσει τη μητρόπολη (το τσιφλίκι του δηλαδή).

Μέχρις εδώ τους άκουγα, τους κοίταγα και δε μιλούσα, ακούγοντας τούτα εξανέστη. Τι είναι αυτά που λες; Του λέω. Αυτό είναι σιμωνία και πρέπει να καθαιρεθεί αυτός που χρηματίζει, το φωνάζουν δεκάδες Ιεροί Κανόνες που θέσπισαν οι άγιοι Πατέρες! Ακολούθησε ένα μικρό αλαλούμ, άλλοι υπέρ και άλλοι κατά, μέσα σ' αυτό το κομφούζιο που δε θα περίμενε να δημιουργηθεί, ανοίγει το τσαντάκι - με τα οποία κυ-